Claudia Jameson

Bărbatul scorpion

Editura ALCRIS

CLAUDIA JAMESON

Bărbatul scorpion

Original: SCORPIO MAN

În româneşte de: Maria Cososchi
Editura ALCRIS
1994

I.S.B.N. 973 – 9169 – 04-X
Colecţia „EL ŞI EA"

CAPITOLUL I

— Doamnă Simson, dacă binevoiţi să mă urmaţi, domnul Moore vă aşteaptă…

Cherry Simson se ridică. Ea nu era nicidecum impresionată de întrevederea care urma să aibă loc. Se întâlnise cu Alec Moore de mai multe ori, în cursul celor trei ani precedenţi. El era simpatic. De altfel, dacă obţinea sau nu această slujbă îi era perfect egal.

În timp ce intrau în lift, tânăra funcţionară de la serviciul de personal îi surâse cu amabilitate doamnei Simson.

Sediul societăţii Silver & Silver ocupa cinci etaje într-o clădire elegantă din West End, la Londra. Cu toate că lucra de trei ani pentru această societate, Cherry nu pusese niciodată piciorul aici.

Coridoarele lungi erau decorate cu plante verzi, birourile erau de un alb imaculat. O mochetă groasă completa confortul şi eleganţa ansamblului. Silver & Silver era o societate înfloritoare. Ea se dezvoltase de-a lungul timpului, adaptându-se mereu cerinţelor epocii şi acum era aproape centenară.

Obiectivele sale constau în conceperea, fabricarea şi instalarea sistemelor de climatizare a aerului, în ţară şi în străinătate. Ascensiunea societăţii devenise mai rapidă de când Leon Silver, pe care Cherry nu-l cunoştea încă, preluase conducerea.

— Îl cunoaşteţi pe domnul Moore? întrebă cu amabilitate însoţitoarea ei.

Uşile automate se deschiseră fără zgomot. Ajunseseră la etajul cinci, unde se aflau birourile conducerii.

— Da, răspunse Cherry. A venit de mai multe ori la sucursala noastră din Bristol.

Îşi aranja în mod mecanic coafura, îşi ridicase părul aproape negru într-un coc elegant, care îi venea de minune. Câteva bucle îi încadrau faţa delicată, cu tenul de porţelan. Se îmbrăcase cu aceeaşi eleganţă discretă ca pentru o zi obişnuită de lucru.

Deşi rezultatul întrevederii îi era aproape indiferent, spiritul ei viu înregistra tot ce o înconjura. O urmă pe tânăra însoţitoare de-a lungul unui coridor acoperit cu mochetă verde. Pe pereţi erau suspendate fotografii imense ale uzinei din Southampton, precum şi diferite produse ale companiei Silver & Silver.

Ele intrară pe o uşă pe care scria „Alec Moore, director de vânzări”, şi se pomeniră, nu în biroul acestuia, ci în cel al secretarei. Aceasta părea de aceeaşi vârstă cu Cherry. Era fermecătoare cu părul ei castaniu roşcat şi cu surâsul primitor.

— Bună ziua, spuse ea vesel. Mă numesc Karen Black. Şeful meu este în momentul de faţă la telefon. Un apel intercontinental. Staţi jos, vă rog.

— Mulţumesc.

Cea care o însoţise pe Cherry îi întinse secretarei un dosar, apoi se retrase.

— Succes, doamnă Simson spuse ea înainte de a pleca.

Jumătatea de oră în care discutase cu directorul personalului se desfăşurase în bune condiţii. Dacă şi Alec Moore o aprecia, ar putea să-i ia locul în scurtă vreme lui Karen Black.

Dar voia oare cu adevărat lucrul acesta? Dorea ea această slujbă la sediu şi mutarea la Londra?

Părinţii ei o încurajau în acest sens. Cherry suspină resemnată. Fără ei, ea nu ar fi încercat să obţină, probabil, acest post. Ei o iubeau mult dar o sfătuiseră totuşi să-şi

părăsească domiciliul şi oraşul în care trăise dintotdeauna.

— Sunt trei ani, Cherry...

Astfel începuse cu o lună înainte mama ei, Cherry cunoscându-i pe de rost toate argumentele.

— Draga mea, nu crezi că e timpul să faci câteva schimbări în viaţa ta? Doar nu vrei să-ţi petreci tot restul vieţii lângă noi.

Cherry îl privi pe tatăl ei ca să vadă ce credea şi el.

— Are dreptate, spuse el, cu o privire în care i se citea compasiunea.

— Suntem amândoi convinşi că ţi-ar prinde bine să părăseşti Bristolul şi casa.

Îţi faci prea multe gânduri care îţi trezesc amintiri dureroase. David a murit de trei ani şi tu tot nu ai reuşit să depăşeşti...

Acest doliu. Cherry completase în gând fraza neterminată. Cât timp trebuia să treacă ca să te refaci după dispariţia brutală a unui soţ?

Ar putea oare vreodată să se adapteze la o nouă existenţă, fără David? Va redeveni ea persoana veselă şi comunicativă care era înainte de accident? Nu. Niciodată. Era sigură de asta. Ceva în ea se rupsese iremediabil. Dar ea nu voia să le spună asta părinţilor ei. Ei erau şi aşa destul de neliniştiţi în privinţa asta.

La o săptămână de la această conversaţie, văzu anunţul privind această slujbă, într-o scrisoare adresată de societate, serviciului personal, îşi depusese candidatura; mai mult pentru a face plăcere familiei. Nu avea niciun chef să se despartă de ei. Erau adorabili, o susţinuseră cu toată dragostea după drama prin care trecuse. Dar ei simţeau că ea trebuie să devină independentă acum. Ea căpătase destulă forţă, emoţional vorbind, pentru a se descurca singură.

În ce stare era ea astăzi?

Pe când încerca să-şi răspundă la această întrebare, ochii ei mari de culoarea ametistului făcură înconjurul biroului lui Karen.

Se simţea foarte sigură pe ea şi asta pentru simplul motiv că nimic nu putea s-o mai emoţioneze, îi era indiferent dacă locuia la Bristol sau la Londra. Obiceiurile ei vor rămâne aceleaşi. Acest lucru îi convenea. De altfel ea se putea întoarce acasă uşor în timpul weekendurilor. Distanţa dintre cele două oraşe nu era foarte mare.

Dar poate nici nu va obţine această slujbă. Trei ani de experienţă într-una din sucursale ca secretară a directorului nu însemna că era capabilă să-şi asume responsabilităţile importante pe care le implica un post la sediul central. Aici se tratau afaceri internaţionale. Va fi ea la înălţime?

Ea începu să observe cu interes ceea ce o înconjura.

— Ce loc de muncă plăcut, remarcă ea cu voce tare. Luminos, aerisit, dotat cu cel mai bun echipament posibil.

— Aşa e! exclamă Karen Black, cu entuziasm. Dar trebuie să vă previn că dacă veţi lucra aici veţi avea multe treburi de făcut.

În timp ce vorbea, introduse o foaie de hârtie în maşină şi bătu o scrisoare.

— Ştiţi, reluă ea fără să-şi întrerupă activitatea, nu veţi avea deloc timp să leneviţi, în schimb sunt o grămadă de avantaje. Avem propriile noastre săli de mese şi mâncarea e excelentă. Nu-i puţin lucru, nu-i aşa?

Surâse şi continuă:

— Locuiesc singură, aşa că nu-mi dau niciodată silinţa să gătesc seara. Aici, masa de prânz este atât de copioasă! Şi poţi bea câtă cafea doreşti. Avem cinci săptămâni de concediu şi...

Ea izbucni în râs.

— Ce proastă sunt! exclamă ea. Dumneavoastră cunoaşteţi perfect compania, pentru că faceţi parte din personalul ei.

Din ce regiune sunteţi?

— Din Bristol. Dar presupun că lucrurile sunt puţin diferite la sediu.

Karen aruncă o privire standardului telefonic de pe birou.

— A terminat convorbirea. Mă duc să-l anunţ că sunteţi aici.

Ea se ridică şi se îndreptă spre uşă.

— Scuzaţi-mă... începu Cherry. Karen se opri şi se îndreptă spre ea.

— Eu... mă mir pur şi simplu că părăsiţi acest post, spuse ea cu un aer jenat.

Ochii ei arătau încăperea în care se găsea Alec Moore. Karen râse cu amabilitate.

— Nu vă neliniştiţi, o asigură ea. Alec este patronul ideal. El ştie să vă valorifice şi să vă insufle dorinţa de a vă efectua sarcinile cât mai bine. Nu acesta este cazul directorului nostru general, adăugă ea coborând vocea. Anne nu este prea răsfăţată.

— Anne?

Tonul lui Karen deveni confidenţial.

— Anne Meilor, secretara lui Leon Silver, directorul general.

Cherry auzise vorbindu-se despre acest om. El succedase tatălui său douăsprezece luni mai devreme, după ce a îndeplinit funcţia de director general timp de nouă ani.

— Nu l-am întâlnit niciodată, declară Cherry.

— Nu este uşor de suportat! Dar presupun că cel care ţine hăţurile nu trebuie să fie, nu-i aşa? Anne are cea mai

bună părere despre el. Totuşi, ea este într-o situaţie grea pe moment. Tocmai a aflat că este însărcinată şi domnul Silver nu este mulţumit. Nu vrea s-o piardă, înţelegeţi? Or, Anne l-a anunţat că va părăsi postul puţin înainte de a naşte. De ani de zile încearcă să aibă un copil şi acum are de gând să profite din plin de treaba aceasta.

Cherry aprobă. Ea se gândi că Leon Silver era egoist pentru că se supărase pe secretara lui când aceasta avea un motiv atât de minunat să plece. Ea tăcu totuşi.

— Dar mă îndepărtez de subiectul întrebării dumneavoastră, reluă Karen cu o voce veselă. Vreţi să ştiţi de ce plec? Nu este un secret pentru nimeni. Tocmai m-am logodit. Lucrez în Anglia de peste şase ani şi… ghiciţi ce mi s-a întâmplat? Am întâlnit un neozeelandez! El locuieşte la o sută de kilometri de casa mea, la Auckland! Lumea este într-adevăr mică.

Cherry surâse. Nu sesizase că fata era din Noua-Zeelandă. Ea nu avea niciun accent.

— Deci vă întoarceţi în ţară pentru a vă căsători, conchise ea.

— Şi pentru a mă stabili acolo, preciza Karen.

Ea pătrunse în biroul patronului şi, două minute mai târziu, Cherry îl saluta pe Alec Moore.

— Doamnă Simson! Sunt încântat să vă revăd! Vă merge bine sper? Cum o mai duce Bob?… Luaţi loc, vă rog.

— Bob este în plină formă. Vă trimite complimente, răspunse Cherry, aşezându-se.

— Mărturisesc că am fost surprins de candidatura dumneavoastră, declară cu sinceritate domnul Moore, cu ochii la ea.

Uşor stânjenită, Cherry îi întoarse privirea.

— De ce? întrebă ea. Am o bună experienţă în companie şi…

— Nu aceasta este problema. Nici nu mă îndoiesc de capacităţile dumneavoastră.

Faţa i se lumină de un surâs seducător.

— Inutil să vă spun, continuă el pe un ton convingător, că Bob Sangley susţine candidatura dumneavoastră, chiar dacă ideea de a vă pierde nu-i surâde deloc.

Aceste cuvinte o consolară pe Cherry.

— Atunci de ce sunteţi surprins, domnule? insistă ea.

El ezită înainte de a-i răspunde.

— Când am redactat acest anunţ, explică el, am precizat că persoana interesată nu trebuie să aibă nicio obligaţie. Ea trebuie să fie liberă să călătorească în orice moment.

— Da?

— Nu mi se pare că sunteţi corespunzătoare acestui profil, făcu el cu un aer dubitativ. Aveţi un soţ şi...

— Domnule, îl întrerupse ea, sunt văduvă.

Ea vorbise liniştit, fără cea mai mică emoţie. Era capabilă acum să admită adevărul cu calm, fără a fi rănită. Era ca şi cum durerea i se anesteziase.

Interlocutorul ei tresări uşor. Era vizibil stupefiat. Cherry se miră în sinea ei că el nu era la curent cu situaţia ei.

— Îmi pare rău, se scuză el... Bob nu m-a lăsat niciodată să înţeleg lucrul acesta. Credeam...

El deschise dosarul adus de Karen. Cherry se destinse şi se cufundă în fotoliu. La douăzeci şi patru de ani era puţin probabil ca Cherry să-şi fi pierdut soţul. Era normal ca Bob să omită să menţioneze asta cu ocazia deplasării şefului său. Aveau, desigur, subiecte mult mai importante de dezbătut.

— Greşeala dumneavoastră este firească, declara ea.

Dar după cum aţi înţeles acum, nu am niciun angajament şi nicio obligaţie.

— Sunteţi gata, deci, să călătoriţi cu mine, dacă va fi nevoie? insistă Alec Moore.

— Absolut.

Puţin îi păsa unde se afla. Aici sau în altă parte... Nu mai avea niciun entuziasm pentru ceva. Fugar, îşi aminti ce adolescentă dinamică fusese. Cât de mult ar fi exaltat-o altă dată ideea de a cunoaşte ţări străine.

Închise o clipă ochii. Ce gând prostesc! Ea nu şi-ar fi putut pune candidatura atunci pentru că nu era liberă.

Se angajase de bunăvoie faţă de un soţ şi era fericită.

Alec Moore nu se grăbea, studia dosarul care se afla în faţa lui. Cherry aşteptă cuminte. El îi va pune cu siguranţă întrebări suplimentare. Ea începu să-l examineze.

Era un bărbat frumos, în jur de patruzeci de ani, sportiv. Avea un păr des, blond, ochi căprui, o privire deschisă, onestă. Totuşi, ea nu trebuia să uite că el poseda mai mult ca sigur o personalitate puternică şi multă voinţă. Aceste calităţi erau indispensabile pentru a ajunge la postul de director, într-o companie atât de înfloritoare.

Cherry îl găsise întotdeauna simpatic. Astăzi, după ce îl observase pe îndelete, ea hotărî că îi plăcea, în final ea era într-adevăr mulţumită să obţină acest post. Alec Moore începu să-i descrie sarcinile pe care trebuia să le efectueze dacă va lucra cu el. Fără să pară, o evalua cu privirea.

El văzu că ea este interesată, dar nimic mai mult. Ea părea inteligentă. Şi era atât de drăguţă! Ce ochi! Imenşi, de o culoare de-a dreptul neobişnuită: violeţi ca profunzimile apei, minunaţi. Era primul lucru pe care îl remarcase la această fată. Apoi, urma surâsul, atât de luminos încât îţi încălzea inima.

El nu era sigur că ea va fi secretara ideală. O

cunoştea încă prea puţin. Dar era cu siguranţă o plăcere să o priveşti, îi plăcea să se înconjoare de frumuseţe. Ori Cherry era fermecătoare. Totuşi, el se îndreptă în fotoliu şi se aplecă uşor în faţă; îi trebuia mai mult decât o persoană decorativă. Nu trebuia să se lase influenţat de aceste pupile inteligente care se străduiau – îşi dădu el seama deodată, să ascundă o profundă tristeţe.

Ce-ar crede Leon despre această femeie? Era un judecător avizat când era vorba să discearnă caracterul unui individ. Alec nu avea totuşi de ce să-l invidieze în acest domeniu. El ghicea destul de repede personalitatea interlocutorului său. De obicei.

El tăcu, curios să vadă reacţiile acestei ciudate candidate.

Cherry aşteptă un moment să se asigure că el îşi terminase discursul. Apoi ea începu să pună întrebări. Ea avea zeci. În timp ce directorul îi descria postul ea se hotărâse că voia să-l obţină. Avu un gând fugar pentru părinţii ei, care o însoţiseră la Londra. Se va întâlni cu ei pentru masa de prânz, într-un restaurant din apropiere. Ei avuseseră amabilitatea s-o aducă la Hampstead, să vadă casa în care ar putea să locuiască. Ei doreau s-o scutească de grija de a găsi o locuinţă la Londra.

— Doamnă Simson, înainte de a intra mai în amănunt în atribuţiile acestei slujbe, mi-ar plăcea să ştiu dacă ea continuă să vă intereseze.

Cherry deschise ochii mari, descumpănită de această întrebare.

— Da! Bineînţeles! Enorm. Dorea acest post, mai mult decât ar fi crezut la început.

Ascultându-l pe Alec Moore descriindu-i sarcinile pe care le avea de îndeplinit, îşi dădu seama că era o provocare pe care trebuia să o accepte. Şi pentru prima

oară după mult timp, ea avea un scop în viaţă. Va dovedi că e capabilă să-l realizeze... mai ales ei însăşi.

— În acest caz, poate îmi veţi spune de ce v-aţi pus candidatura? Ce vă determină să schimbaţi oraşul?

Cherry se îndreptă în scaun. Răspunsul ei va fi hotărâtor. Silver & Silver nu angaja pe nimeni cu uşurinţă. Directorul vânzărilor primise deja numeroase candidate şi va continua probabil să primească.

Cherry îi surâse cu căldură şi vorbi pe un ton hotărât.

— Motivele mele sunt simple, încerc să-mi schimb viaţa, pe plan profesional. La Bristol îmi cunoşteam atât de bine munca, încât devenise o rutină. Cu dumneavoastră, continuă ea cu o umbră de maliţiozitate, nu cred că acest lucru se va întâmpla vreodată! După câte am auzit, se pare că niciodată nu voi avea timp să mă plictisesc. Şi asta e tocmai ce mi-ar plăcea! afirmă ea cu sinceritate. Vedeţi, singurul lucru care mă interesează cu adevărat este cariera mea.

Alec rămase impasibil. Ultima frază a tinerei femei îl deruta. Ea era atât de singură deci? Cu fizicul ei...

— Doamnă Simson, pot să vă întreb de cât timp sunteţi văduvă?

— De mai bine de trei ani. Am început serviciul la Silver & Silver la şase luni după moartea soţului meu.

Ea coborî privirea. David îi fusese răpit atât de repede! Asta o durea cel mai mult! Tristeţea de a nu fi avut timp să savureze viaţa împreună cu el.

— Înţeleg, spuse încet Alec Moore.

El începea să înţeleagă. După acest doliu, tânăra femeie hotărâse să se axeze pe cariera ei şi numai pe ea. Ei bine, lucrul acesta îi convenea. El avea nevoie de o secretară care să nu se dea în lături de la muncă, în afară de aceasta, ea îi dovedise că ştia să fie entuziastă. Ea avea

capul pe umeri şi era capabilă să-şi ascundă emoţiile.

Va fi perfect. Anumite zile erau într-adevăr epuizante în aceste birouri. Personalitatea ei ponderată va fi un atu inestimabil.

Întrevederea nu mai dură multă vreme. Domnul Moore o mai întrebă pe Cherry doar dacă a mai folosit un ordinator. Nu, nu încă. Sucursala din Bristol nu era echipată cu ordinator.

— Karen îl utilizează deseori pentru unele texte, o informă el. Avem o echipă de dactilografe la etajul al doilea. Dar rapoartele, devizele, adresele pe plicuri şi pachete se imprimă mult mai rapid pe această maşină. Nu vă neliniştiţi. Vă vom trimite la o şcolarizare intensivă trei zile, probabil, şi veţi deveni repede expertă!

Se exprima ca şi cum ea ar fi fost titulara postului, remarcă în sinea ei Cherry. Când el îi oferi efectiv postul, ei nu-i veni să creadă ce noroc avea.

— Primesc candidate de vreo patru zile, Cherry. Eşti ultima dintr-o listă lungă.

Astfel sunt în măsură să te anunţ că dacă eşti de acord, te angajez.

— Oh, da! exclamă ea, încântată. Vă mulţumesc, domnule. Accept cu bucurie.

— Spune-mi Alec, zise el ridicându-se.

Îi întinse mâna. Amândoi se îndreptară spre uşă hotărând să pună pe hârtie acordul lor.

— Presupun că va trebui să-ţi cauţi un apartament, remarcă el.

Învălui cu privirea silueta ei zveltă, graba cu care ea se deplasa.

Această fată era perfectă pentru funcţia pe care urma să o exercite.

— De fapt, nu, răspunse ea. Aparent, e ziua mea

norocoasă.

Ea îi surâse.

— Un prieten al tatălui meu, dentist şi el, preciză ea, pleacă pentru un an în străinătate. El şi soţia sa posedă o căsuţă drăguţă, cu grădină, la Hampstead. Ar dori să o închirieze cu tot cu mobilă pe timpul absenţei lor. Dar erau cam neliniştiţi. Nu se ştie niciodată ce fel de locatar se va instala la tine.

— Atunci au fost încântaţi să găsească o persoană de încredere, conchise Alec.

— Exact! lansă Cherry cu entuziasm. Şi chiria este foarte rezonabilă.

Acest gen de locuinţă costă de obicei destul de scump la Londra, mai ales în acest cartier. Dar oricum noua sa slujbă implica o creştere substanţială a salariului.

Ea o salută pe Karen Black şi îi ură multă fericire în viitor. Apoi luă liftul, cu inima uşoară. Nu se mai simţise atât de satisfăcută de foarte multă vreme.

Absorbită de gândul schimbărilor pe care le va trăi într-un viitor apropiat, ieşi din clădire.

Era o după amiază caldă de septembrie.

Aruncă o privire la ceas şi se grăbi să coboare scara ce ducea în stradă. Era nerăbdătoare să le dea părinţilor vestea cea bună. Vor fi mai mult decât încântaţi, cu siguranţă.

Cursul gândurilor îi fu brusc întrerupt de un şoc violent. Se clătină şi reuşi printr-o minune să-şi păstreze echilibrul. Ameţită, ea îşi dădu totuşi seama că se lovise de un bărbat.

Se aplecă automat să-şi adune poşeta pe care o scăpase din mână şi observă atunci o pereche de pantofi eleganţi.

— Nu poţi să te uiţi pe unde mergi? exclamă o voce

furioasa.

Ce tupeu! gândi ea. Era şi greşeala lui; şi o durea. Ea se ridică gata să-i răspundă cum merita, dar el nu-i lăsă timp. Fără niciun cuvânt de scuză, se îndepărtă în grabă. Ea zări totuşi un personaj incredibil de mare.

— Nu-ţi lipseşte îndrăzneala! lansă ea.

Ar fi vrut să strige destul de tare ca el să o audă, dar cuvintele îi ieşiră din gură aproape ca un murmur. Era într-adevăr tulburată, în fine! Spera că el auzise.

Cherry îl văzu intrând pe uşile de sticlă cenuşie ale clădirii. Era un client? Ea ridică din umeri şi hotărî să uite incidentul. Acest necunoscut era oricum total vinovat.

Crezu că vede un taxi la marginea trotuarului. Ce noroc, îşi spuse ea. Dar îşi dădu repede seama de greşeala ei. Vehiculul Rolls Royce cu, care aştepta răbdător.

Simţea din plin lovitura pe care i-o dăduse impozantul necunoscut!

CAPITOLUL II

Cherry telefonă la recepţie înainte de a se băga în pat. Ceru să fie trezita a doua zi dimineaţă. Nu voia să întârzie chiar din prima ei zi de lucru!

Casa pe care urma să o închirieze nu va fi liberă decât peste o săptămână. Aşteptând, tânăra femeie urma să stea la hotel.

Ea stinse lumina şi începu să se gândească în întuneric. Ce excitant era totul. Ea se simţi nervoasă, ceea ce nu i se mai întâmplase de multă vreme. Era plăcut. I se părea că începe din nou să trăiască.

Satisfăcută de această stare, ea adormi în scurtă vreme.

Când centralista o sună, ea era deja îmbrăcată şi machiată.

Se examina în oglinda mare a dulapului, în fustă neagră şi bluză albă, era perfectă. Volanul încreţit de la gât îi punea în valoare ovalul feţei, îşi ridicase părul într-un coc suplu. Pe gura cu contur delicat îşi pusese puţin ruj.

Chiar seara, când ieşea, rămânea discretă în ceea ce privea ţinuta. Cu toate că, de la moartea lui David, genul acesta de ocazii era extrem de rar.

Cu siguranţă, la birou, ea va fi invitată să iasă. Ca la Bristol. Dar ea va refuza politicos. Nu o interesa să întâlnească bărbaţi. Nimeni, niciodată, nu va reuşi să-l înlocuiască pe soţul ei. Dispărând, luase cu el şi inima ei.

Se strădui să-şi alunge de pe chip tristeţea şi îşi surâse în oglindă. Primise atât de des complimente pentru dinţii ei perfecţi. Când surâdea aşa, toată faţa ei era iluminată. Ei bine, va încerca să-şi amintească lucrul acesta!

Soarele strălucea. Era începutul lui octombrie şi cerul

era de un albastru pur. Hotărî să meargă pe jos până la birou. Era mult mai plăcut decât să ia metroul, îşi luă haina, asortată cu fusta pe care o purta şi coborî să-şi savureze micul dejun.

Nu era decât ora opt şi zece minute când intra în clădirea Silver & Silver. Nu trebuia să ajungă decât la ora nouă. La recepţie nu era nimeni. Dar Alec o prevenise că nu era constrânsă de un orar fix: Uneori trebuia să rămână târziu seara, sau să înceapă devreme dimineaţa.

Luă liftul până la etajul cinci şi pătrunse în biroul ei. Nu se auzea niciun zgomot la Alec.

Cherry începu să-şi examineze conţinutul sertarelor.

Puse în priză standardul telefonic şi puse în funcţiune maşina de cafea. Frunzări apoi agenda şefului ei, remarcând că-şi va lua un concediu în primele două săptămâni din decembrie.

Karen lăsase totul în ordine. Ea luase doar tabloul de pe perete. Se vedea semnul pe care îl lăsase rama. Cherry se gândi că avea cu ce să-l înlocuiască. Avea acasă o pictură în ulei pe care David şi ea o primiseră ca dar de nuntă. Se va potrivi foarte bine aici, o va aduce chiar de luni.

Deodată se auzi o uşă trântindu-se şi ea tresări. Se ridică brusc. Nimeni. Surprinsă, rămase un moment nemişcată înainte de a observa o a treia ieşire pe care nu o văzuse până atunci. Merse până la prag şi descoperi o altă încăpere mult mai mare decât a ei. Cuprindea două birouri prevăzute cu maşini electronice, mai multe scaune şi un foto-copiator.

În faţa uşii pe care tocmai intrase, se afla o alta. Ea o deschise.

A fost o greşeală. Un bărbat era aşezat înăuntru. După cantitatea de hârtii care-l înconjurau, era evident că lucra

de o bună bucată de vreme.

— Bună ziua, Anne, spuse el fără să ridice capul.

— Oh! îmi pare rău, credeam...

Ei vorbiseră în acelaşi timp. Cum interlocutorul său se ridica, conştient de confuzia sa, pupilele feţei se măriră. Nu era posibil!

Nişte ochi verzi o priveau fără amabilitate!

— Dumneata!

Cherry se dădu instinctiv înapoi. Oh! Nu, ce ghinion! Cariera ei începea într-adevăr rău. Se scursese mai bine de o lună de la întrevederea ei cu Alec Moore. Dar cel care o îmbrâncise pe trepte, în faţa clădirii, nu o uitase, în mod vizibil şi nu era un client al companiei ci Leon Silver, Preşedintele – Director General!

Înspăimântată, ea îl privi făcând doi paşi în direcţia ei. Era imens. Cherry nu era mică, dar se simţea strivită de talia lui impunătoare. Avea cel puţin un metru nouăzeci!

Mută de frică, ea nu putu scoate un cuvânt. O energie de necrezut se degaja din acest corp puternic.

Leon Silver se sprijini nepăsător de un dulap. Cămaşa lui albă era descheiată la gât şi cravata degajată, îşi încrucişa braţele pe piept. Era musculos dar totuşi suplu.

— Ei bine, aştept explicaţii, spuse el. Nu numai că te arunci în mine pe scări, dar dai buzna şi în biroul meu. Poţi să-mi spui cine eşti?

Cherry era îngrozită. Şi ea sperase să-şi înceapă serviciul în bune condiţii! Nori groşi se adunau deja la orizont. Dar ea se va strădui să îndrepte situaţia. Era suficient să acţioneze calm şi repede. Toate aceste gânduri îi trecură ca un fulger prin minte.

— Vă rog să mă scuzaţi, domnule. Nu voiam să vă deranjez. Doar că, am auzit un zgomot şi voiam să văd de unde provine.

Eu sunt noua secretară a lui Alec Moore.

Ea îi întinse mâna, dornică să repare impresia proastă pe care o crease. El nu o refuză. Câtă forţă în aceste degete puternice! Ea fu descumpănită.

În timp ce îi dădea drumul, ochii lui se puseră pe inelarul pe care purta verigheta lui David.

— Mă numesc Cherry Simson, preciză ea cu un surâs şters.

— Atunci, bun venit în echipa noastră, doamnă Simson, răspunse el pe un ton ironic.

Ea îi mulţumi politicos, în ciuda cuvintelor sale, preşedintele o judeca fără indulgenţă. Părea ca o evaluează, cufundându-se în ochii ei violeţi, ca pentru a-i citi în suflet. Stânjenită, Cherry încercă să se liniştească. Era imposibil!

Ea se întoarse pentru a reveni în biroul ei. Nu prea era satisfăcută de ea însăşi. Era clar că Leon Silver nu o aprecia. Ar fi vrut să-i arate că nu se lăsa uşor intimidată, între altele, nu era deloc vinovată de incidentul de la prima lor întâlnire. Ea a avut eleganţa să nu vorbească despre asta; dar nu putu să-şi ascundă tulburarea.

Trebuia să dovedească prin munca şi atitudinea ei ireproşabilă că merita postul care-i fusese încredinţat.

Ea suspină. Leon Silver reuşise să-i strice prima ei zi de birou. Să se ducă la naiba! gândi ea deodată, exasperată.

Se aşeză la locul ei şi îl clasă mintal pe acest personaj printre rarele care îi displăceau.

Un minut după aceea îşi reproşa intoleranţa. Ea se străduia să-şi schimbe părerea în ceea ce îl privea. Era pueril să condamne atât de repede. Ea va aştepta să-l cunoască mai bine, înainte de a-l respinge.

Cherry închise ochii şi revăzu instantaneu înalta

siluetă a preşedintelui. Cât de ameninţător părea! Trebuia să aibă cam aceeaşi vârstă ca Alec Moore, în jur de patruzeci de ani. Dar era departe de a poseda farmecul acestuia.

Nu era frumos. Cu tenul mat, cu părul negru ca abanosul, presărat de fire argintii, cu trăsături ascuţite, dure. Se cutremură. Nu-i plăcea acest gen de bărbat. Un adevărat macho[1]. Total lipsit de sensibilitate. Uşa care dădea spre culoar se deschise ca împinsă de vânt şi Alec îşi făcu apariţia, îi adresă un larg surâs care îi dădu curaj.

— Bună ziua, Cherry! Bine ai venit printre noi! lansă el vesel.

— Mulţumesc, răspunse ea înseninată.

Ai petrecut un bun weekend?

— Excelent. Am fost la Paris. Un oraş fantastic. Ai fost şi dumneata?

Cherry rămase impasibilă. Trebuia să viziteze această frumoasă capitală în timpul lunii sale de miere. Dar viaţă a hotărât altfel.

— Nu, niciodată, spuse ea în sfârşit.

Alec pătrunse în încăperea alăturată şi Cherry îl urmă.

— Bine! exclamă el. Prima dumitale sarcină constă în prepararea cafelei de dimineaţă!

— E gata, răspunse ea surâzând. Poţi s-o deguşti într-un moment.

— Perfect...

Ea îi fu imediat simpatică tinerei femei. Era evident că patronul o teroriza...

— Ah! Domnule, iat-o pe doamna Simson. Ea este noua secretară a lui...

— Nu-ţi mai da osteneala Anne, o întrerupse el brusc. Doamna Simson şi eu ne-am întâlnit deja.

---

[1]Macho – mascul.

Ochii săi verzi se cufundară o clipă în ochii ei înainte de a se întoarce. Mirată, Anne o privi pe Cherry care surâdea fără să spună nimic.

Leon Silver părăsi imediat biroul şi trânti uşa în urma lui.

— V-o prezint pe asistenta mea, continuă Anne. Se numeşte Penny Davies.

Este la noi de trei luni...

Cherry ascultă distrată cuvintele Annei. Erau atâtea lucruri despre care ar fi vrut să întrebe. Dar ea nu îndrăznea. Domnul Silver era întotdeauna un urs, sau lunea era o zi grea pentru el? Era ranchiunos? O să-i poarte pică pe viaţă pentru ciocnirea lor de pe scări?

Musafirul lui Alec plecă la ora unsprezece patruzeci, în acelaşi moment interfonul lui Cherry începu să clipească. Ea răspunse:

— Da, Alec?

— Am câteva scrisori care trebuie să plece în seara asta. Vrei să-ţi aduci bloc-notesul? Şi poţi...

În timp ce Alec vorbea, Leon Silver dădu buzna în încăperea în care se găsea Cherry.

— Alec e singur? întrebă el fără preambul.

Cherry făcu un semn afirmativ din cap. Apoi îşi reluă munca. Era inutil să meargă la Alec, în timp ce domnul Silver se afla acolo.

Deodată, ea surprinse o conversaţie între cei doi bărbaţi. Fiind întrerupt de preşedintele său, Alec uitase să decupleze aparatul.

— De unde vine ea? îl auzi Cherry întrebând pe Leon Silver. Micuţa brunetă zăpăcită, de afară.

— Vrei să spui Cherry?

Alec era vizibil surprins.

— Pot găsi zeci de adjective să calific această tânără

persoană dar cu siguranţă nu pe cel pe care l-ai folosit, Leon...

Cherry surâse fericită că Alec o apăra. Ea se duse să închidă interfonul pentru a nu mai asculta convorbirea, când o remarcă a preşedintelui o opri.

— Credeam că nu doreai să angajezi o femeie măritată ca secretară, Alec. Cum de ţi-ai schimbat politica dintr-odată? Să îndrăznesc să-mi imaginez din ce motiv?

— Ea este văduvă, Leon. A lucrat trei ani pentru Bob Sangley, la Bristol. De la moartea soţului ei.

— Cum? exclamă interlocutorul său, vizibil stupefiat. Dar ce vârstă are ea?

— Douăzeci şi patru de ani.

Se lăsă o tăcere.

— Ea este, în orice caz, plăcută la vedere, nu-i aşa Leon? spuse în sfârşit Alec.

— Sper că pentru tine ea va fi tot atât de eficace pe cât e de drăguţă, replică sec P.D.G.-ul[2]. Bine, continuă el cu o nuanţă de nerăbdare în glas, îţi aminteşti că voi lipsi săptămâna viitoare? Vreau să conduci şedinţa de marţi dimineaţă.

— N-am uitat. Pleci cu copiii în vacanţă? Unde mergeţi?

— Fetele vor să le duc în Spania. Nu mă întreba de ce. O idee pe care au clocit-o în căpuşoarele lor.

— Dar tu eşti de acord?

— Da, bineînţeles, încuviinţă Leon Silver. Ele aleg.

Chiar în acel moment, Cherry închise interfonul. Auzise destul. Iritată la început de cuvintele marelui şef, ea descoperi cu surprindere că acesta avea spirit de familie şi că era gata să se supună dorinţelor odraslelor sale. Era o veste bună. Poate nu era atât de detestabil cum părea la

---

[2] P.-D.G. – prescurtare de la Preşedinte-Director General.

prima vedere.

Cu toate că începuse rău, săptămâna de lucru a feţei decursese foarte bine. Datorită lui Alec, trebuia să recunoască. El o lăuda deseori pentru munca ei, îi mulţumea întotdeauna pentru promptitudinea ei şi nu întârzia s-o încurajeze de fiecare dată. Ea căpătă astfel încredere în ea însăşi.

Alec răspundea cu răbdare la întrebările sale. Foarte repede, orice sentiment de nesiguranţă dispăru şi ea se obişnui încet, încet, cu metodele cel puţin originale ale şefului ei.

Biroul acestuia era literalmente înecat de un val de hârtii, fără o ordine aparentă, în ziua în care se hotărî să le aranjeze, Alec pierdu o groază de timp să găsească dosarele pe care le căuta. Ea nu mai încercă niciodată să facă ordine.

Ea află de asemenea că el trata mai multe afaceri în acelaşi timp, trecând fără greutate de la una la alta.

Pe plan personal, ea descoperi că el era celibatar şi dorea să rămână! Avea o părere excelentă despre el însuşi, era uşor superficial şi zbura din floare în floare. De două ori, Cherry trebui să trimită flori la două femei diferite.

Vineri, Anne Meilor o invită să mănânce împreună. Vorbiră mult despre companie. Anne lucra aici de paisprezece ani. Fusese întotdeauna secretara lui Leon Silver. Mai întâi când el ocupa actualul post al lui Alec Moore. Apoi tatăl său îl numise Director General, nepăstrând pentru el decât funcţia de Preşedinte, în final, bătrânul se retrăsese complet din viaţa activă, şi fiul său îi succedase în fruntea întreprinderii lor.

— Este un şef agreabil? întrebă Cherry.

Ea îşi aminti cuvintele lui Karen Black.

— Am înţeles că nu e prea uşor să lucrezi cu el,

adăugă ea.

În cursul săptămânii care trecu îl întâlnise de nenumărate ori pe Leon Silver, dar se limitaseră la strictul necesar.

Lui Leon îi plăcea să fie la curent cu lucrările lui Alec. Astfel, ea a trebuit să-i transmită mai multe dosare. Amândoi se întâlneau frecvent, deseori în biroul lui Alec. Îi cereau atunci tinerei femei să ia notiţe. Dar Leon Silver o ignora total.

Anne Meilor ridică din sprâncene, cu un aer indignat.

— Domnul Silver nu are timp de pierdut, declară ea cu vehemenţă. Este un perfecţionist. De altfel, el încurajează mereu oamenii să aibă iniţiative. În pofida poziţiei sale, el nu are nimic dintr-un dictator.

Cherry o privi stupefiată. Anne o pusese fără menajamente la punct! Loialitatea faţă de şeful ei era într-adevăr admirabilă. Totuşi Karen vorbise de o problemă, în legătură cu plecarea iminentă a Annei. Era un lucru stabilit. Doar dacă, aceasta nu spusese în întregime adevărul.

— Este un om formidabil, continuă Anne. Ştie exact ce vrea şi nu-şi menajează forţele pentru a reuşi, începe la ora şapte dimineaţa. Ştiaţi? şi rămâne mult după ceilalţi, seara.

Cherry ştia lucrul acesta. Pentru a nu se lăsa copleşită de noua ei slujbă ea efectuase numeroase ore suplimentare. Avea atâtea de învăţat! De mai multe ori l-a întâlnit pe preşedinte pe culoar. Erau cu siguranţă singurii de pe etaj!

Dacă Anne nu-şi permitea nicio critică la adresa domnului Silver, ea nu era atât de indulgentă faţă de Alec.

— Nu vă invidiez că lucraţi pentru el, declară ea. Este atât de dezordonat. Cum vă descurcaţi?

— El are propriile sale metode, replică Cherry.

Ea nu uitase cum a apărat-o Alec, cu căldură, în faţa

lui Leon Silver.

— Şi dau rezultate continuă ea. Asta contează, nu-i aşa?

— Domnul Silver îl apreciază, remarcă Anne.

Lăsa să se înţeleagă că dacă aşa stăteau lucrurile, îl tolera şi ea. Era mulţumită doar că nu se află în preajma lui.

As putea spune acelaşi lucru despre domnul Silver, gândi Cherry. Ideea că el ar dezaproba prezenţa ei în cadrul societăţii, o tracasa în permanenţă. Ea îi puse întrebarea colegei sale, simulând indiferenţa.

— Domnul Silver v-a vorbit despre mine? întrebă ea.

Anne se încruntă.

— În ce fel? întrebă ea mirată.

— Eu... Aveam impresia că... că nu mă place deloc, explică Cherry roşind.

Interlocutoarea ei izbucni în râs.

— Draga mea, făcu ea aplecându-se spre Cherry, dacă acesta ar fi fost cazul, nu aţi mai fi fost astăzi aici! Credeţi-mă, aţi fi fost deja concediată.

— Dar... Domnul Moore este cel care m-a angajat şi el este director la vânzări, protestă tânăra femeie, cu o voce tremurândă.

— Cherry, Leon Silver controlează societatea. El are puteri depline. Fiţi încredinţată că dacă...

— Ce este? se nelinişti Cherry, văzând faţa, devenită palidă dintr-odată, a Annei.

Va simţiţi rău?

Aceasta se îndreptă cu greutate în scaun.

— E bine, eu... sunt doar obosită, articula ea cu greutate.

— Pot să vă ajut? întrebă Cherry plină de compasiune. Vreţi un pahar cu apă?

— Nu, mulţumesc. Mă voi simţi bine într-o clipă.

Ascultaţi, continuă ea, îmi pare rău că v-am vorbit puţin cam dur şi că nu v-am ajutat mai mult săptămâna aceasta.

Am fost aglomerată până peste cap.

— Nu vă neliniştiţi, mă descurc foarte bine, o asigură Cherry.

Anne îi aruncă o privire pătrunzătoare, înainte de a-i destăinui că este însărcinată. Cherry avu impresia că fusese supusă unui examen, în timpul mesei, şi că reuşise la el.

— Este primul? întrebă ea, deşi cunoştea deja răspunsul.

— Da. După ani de aşteptare.

Faţa Annei se ilumină deodată. Dar asta nu dură.

— Speram să lucrez până la sfârşit, spuse ea suspinând, dar mi-e frică că nu voi reuşi.

Domnul Silver nu va avea nevoie de mine în după-amiaza aceasta continuă ea, aruncând o privire la ceas. În acest moment ia masa cu doamna Heidi Reynolds...

— În biroul său? întrebă Cherry, mirată.

— Nu. În apartamentul său.

— Nu înţeleg, Anne.

— Domnul Silver locuieşte la ultimul etaj al clădirii, explică colega sa.

— Oh! Nu ştiam, murmură tânăra femeie.

— El termină de obicei devreme vinerea, reluă ea. Se duce să-şi ia copiii de la internat. Cred că ar fi mai bine să mă duc acasă.

— Vreţi să vă însoţesc?

— Nu, e inutil, sunteţi amabilă. Voi lua un taxi. Puţină odihna mă va pune pe picioare. Mulţumesc lui Dumnezeu, am o săptămână de concediu. Puteţi să-mi faceţi totuşi un serviciu. Domnul Silver va reveni la birou peste două ore şi jumătate. Aşteaptă un telefon de la Roma. Aţi avea amabilitatea să-i explicaţi absenţa mea?

— Eu... Bineînţeles, acceptă Cherry. Îi era greu să refuze.

Când tânăra fată îşi reluă serviciul, Alec îşi citea corespondenţa. Ea îl informă despre indispoziţia Annei.

— Sărmana! spuse el compătimitor. Ea trece printr-o perioadă critică. Sper că totul va reveni la normal.

Cherry se îndreptă spre biroul lui Leon Silver, uşor nervoasă.

Ca de obicei era impecabil. Avea două ferestre mari în faţa cărora trona o canapea de piele neagră, înconjurată de mai multe fotolii asortate, între ele era o masă joasă de sticlă fumurie. Pe perete erau agăţate portretele fraţilor Silver, fondatorii companiei. Când Cherry intră, Leon Silver era în picioare, în faţa ferestrei. Privea forfota de maşini din stradă. Ţinuta sa era total neobişnuită, în locul costumului pe care îl purta în celelalte zile, îşi îmbrăcase un pantalon maro şi un pulover de aceeaşi culoare. Asta îi dădea un aer diferit, fără a-i răpi totuşi nimic din prestanţa sa. Soarele se juca în părul lui, care strălucea pe alocuri, cu o sclipire argintie.

— Am urcat-o pe Anne într-un taxi, anunţă Cherry.

Ochii lui verzi se cufundară în ochii ei. Nu arăta nici surpriză, nici simpatie. Aprobă doar, printr-un semn al capului.

Cherry se întoarse să plece. De ce era ea atât de tulburată în prezenţa lui?

— O clipă, doamnă Simson. Vocea autoritară a preşedintelui o opri. Uşor agasată, ea făcu stânga împrejur. El traversă încăperea cu paşi mari şi o privi de la înălţimea sa. Ea îl privi cu pupilele ei mari, violet, afectând impasibilitatea.

— Sunteţi aici de o săptămână, începu el.

Aş vrea să cunosc impresiile dumneavoastră.

Dacă nu ar fi privit-o cu atâta insolenţă, ea ar fi răspuns de bunăvoie. Dar se simţi jignită de modul în care îi detalia silueta, fără cea mai mică jenă.

Reuşea într-adevăr să o facă să se simtă stânjenită. În ciuda eforturilor ei de a învăţa să-l aprecieze, ea îl detesta profund acum. Din instinct, fiinţa ei se contracta în prezenţa acestui bărbat atât de sigur pe el.

— Ar fi mai bine să-l întrebaţi pe Alec, spuse ea în final. El este mai...

— Mă interesează părerea dumitale, o întrerupse el, cu răceală.

Ochii verzi ai lui Leon Silver o străpungeau pur şi simplu. Cherry era paralizată de frică.

— Fără comentarii, doamnă Simson? insistă el. Trebuie să înţeleg că nu veţi rămâne cu noi?

— Da... Nu, bâlbâi ea. Eu... sunt foarte mulţumită de munca mea.

— Credeţi că veţi putea să vă adaptaţi la ritmul casei? întrebă el cu un aer de îndoială.

Încerca s-o exaspereze? În ce scop? Ea suspină de nerăbdare. De ce nu o lăsa în pace?

— Domnule Silver, declară ea calm, îmi vor fi necesare şase luni pentru a descoperi diferitele aspecte ale noii mele slujbe, în consecinţă, vă sugerez să-mi puneţi întrebarea în acel moment.

Un uşor surâs curbă colţurile gurii lui. Înclină capul, vizibil amuzat.

— Voi urma sfatul dumneavoastră, doamnă Simson, răspunse el pe un ton ironic. Dacă veţi mai fi printre noi.

Telefonul începu să sune. El se întoarse pentru a lua receptorul.

— Scuzaţi-mă, spuse el brusc.

Cherry profită pentru a se îndepărta. Ea ajunsese la

uşă, când el îi întrerupse cursa.

— Doamnă Simson... chemă el.

Puse mâna pe emiţător şi-şi descoperi dinţii strălucitor de albi într-un surâs fermecător. Faţa îi era iluminată şi mult mai senină, remarcă tânăra femeie.

— Vă urez un weekend plăcut, murmură el, cu blândeţe.

Încurcată, Cherry nu putu decât să încuviinţeze. Apoi ieşi cât putu de repede din încăpere. Când ajunse pe culoar, auzi cum el izbucnea în râs.

Se juca de-a pisica şi şoarecele cu ea? Simţi cum o cuprinde furia. Ce om neplăcut, cum a putut Anne să-l suporte paisprezece ani?

Se întreba neliniştită dacă va reuşi să-şi păstreze noul loc de muncă. Antagonismul ei cu Preşedintele – Director General, risca să-i dăuneze considerabil.

Va merge el până acolo, încât s-o concedieze?

CAPITOLUL III

Tot weekend-ul, această idee o chinui pe Cherry. Vineri seară, ea se mută în noua sa locuinţă. Proprietarii urcaseră în pod obiectele care puteau s-o stânjenească. Ea se apucă deci, să aranjeze puţin camerele, după gustul ei.

Adusese de la Bristol bibelourile ei preferate, două veioze şi trei tablouri, îl puse de-o parte pe cel pe care voia să-l ducă la birou.

După ce-şi aranja lucrurile, tânăra femeie se plimbă prin casă. Ce noroc, să locuiască într-un loc atât de agreabil! gândi ea.

Bucătăria era mică, dar perfect echipată: un frigider, o maşină de spălat, un uscător de rufe, un aragaz. Salonul era spaţios, frumos decorat. Draperiile de catifea bleumarin se armonizau cu fotoliile de culoarea cerului. Covorul avea mici motive complicate şi aducea o notă caldă atmosferei paşnice a încăperii.

La ora nouă, ea se instala confortabil pe canapea şi contemplă focul pe care îl aprinsese. Da, îi plăcea aici. Şi chiar dacă va avea greutăţi la serviciu, nu-i va fi deloc greu să-şi găsească altă slujbă, la Londra. Oricum, ea nu va părăsi capitala. Se simţea bine aici.

Părinţii îi telefonaseră în ajun pentru a întreba dacă vine acasă. Le-a răspuns că preferă să se odihnească.

Sâmbătă dimineaţă, spre ora unsprezece, nu mai avea nimic de făcut. Continua să fie neliniştită din cauza relaţiilor dificile cu Leon Silver. Se gândi să-şi sune părinţii să le ceară un sfat obiectiv, dar se gândi că trebuie să-şi dovedească competenţa şi să se descurce singură.

Se gândi la fratele ei care locuia în Ţara Galilor, apoi renunţă să-l deranjeze cu problemele ei.

Cherry hotărî să se plimbe pe dealul din Hampstead.

Asta îi va ordona ideile. Era prea sensibilă, prea emotivă.

Preşedintele folosea acelaşi ton sarcastic cu toţi funcţionarii lui. De ce ar trata-o altfel pe ea?

În orice caz, ea se înţelegea de minune cu Alec. Nu ăsta era esenţialul?

Cu obrajii roşii de vânt se întoarse la noua locuinţă.

În timp ce-şi lua masa de seară singură, se gândi la scumpul ei David. Pentru prima oară îi ieşise din gând o zi întreagă. Se simţi vinovată. De obicei soţul ei o obseda mereu, închise ochii şi imaginea tânărului vesel care fusese, îi reveni în minte.

De câte ori nu-i spusese el că era prea neliniştită?

El o îmbărbăta, o înconjura cu iubirea lui. Era adorabil. Chiar din primul moment se îndrăgostise de el.

Nu-şi plângea soarta. După trei ani lungi de singurătate, nu mai avea lacrimi. La început, se revoltase împotriva cruzimii destinului care i-l smulsese pe David pentru totdeauna. Dar de atunci se resemnase. Furia era atât de inutilă!

Îi rămâneau amintirile şi regretul că nu a avut timp să profite de prezenţa sa. Că nu a cunoscut niciodată fericirea de a fi din plin şi total soţia lui.

Era prea târziu. Poate într-o zi se va convinge că regretele erau sterile, că erau o pierdere de timp şi de energie.

Săptămâna care urmă a fost atât de încărcată încât ea nu-şi dădu seama când a trecut. Absenţa lui Leon Silver îi dădu un surplus de muncă lui Alec Moore, care se repercuta asupra feţei.

Penny Davies, asistenta Annei Meilor, trebui să facă faţă telefoanelor şefului ei.

Între altele, acesta îi lăsase o listă întreagă de sarcini de terminat, înainte de întoarcerea lui.

Cherry coborî în Ţara Galilor la sfârşitul săptămânii. Îşi întâlni părinţii la fratele ei, care sărbătorea cei patru ani ai fiului său. Toată familia se bucura în jurul unei mese încărcate de prăjituri şi jeleuri multicolore. Cherry se simţea fericită în mijlocul lor.

Necazurile începură miercuri după-amiază. Anne Meilor anunţă că nu va veni. Nu era deloc de mirare: avea o mină obosită, trăsăturile alungite.

La ora opt şi cinci, Cherry intră în biroul ei. Abia îşi agăţase paltonul, că telefonul începu să sune. Nu putea fi decât Leon Silver. Cine altul ar fi putut fi atât de matinal?

— Doamnă Simson, spuse o voce bine timbrată, doresc să-ţi vorbesc.

Alarmată, Cherry stătu un timp să se pieptene. Părul îi cădea în valuri pe spate. Ea îl ataşase doar cu o bentiţă de catifea.

O ploaie rece de octombrie cădea necontenit.

Se îmbrăcase călduros, pentru a parcurge drumul până la Silver & Silver. Ajunsă înăuntru, temperatura era plăcută datorită climatizării. Sub paltonul de lână, purta o ţinută uşoară.

În dimineaţa aceasta, optase pentru o fustă neagră şi o cămaşă de mătase de un roşu aprins. Hainele îi puneau în valoare silueta alungită, curbele uşoare ale coapselor şi pieptul frumos conturat.

Leon Silver o măsură cu privirea, invitând-o să se aşeze. Fără îndoială, verifica dacă era corect îmbrăcată.

După tenul său bronzat, părea a fi petrecut o săptămână însorită în Spania. Penny Davies spusese că asta îl făcea „încă şi mai frumos”.

Chestiune de gust! replicase Cherry

— Tocmai am vorbit cu Anne la telefon.

Ea nu va veni azi. Mă gândeam că...

Se întrerupse cu ochii la Cherry. Stânjenită, aceasta roşi. El o fixa fără să o vadă, aparent.

— Spuneaţi, domnule? întrebă ea.

— Da, declară el brusc. Vei lucra pentru mine. Asta nu-l va afecta pe Alec pentru că e la Birmingham.

Ca de obicei, el ordona, fără să-i ceară feţei părerea. Cu inima grea, ea trebui să renunţe să-şi pună corespondenţa la zi. În ciuda eforturilor şi a bunăvoinţei ei, ea era în întârziere.

— Eu... Ei... Nu-mi convine deloc, domnule. Am de bătut numeroase scrisori care trebuie să plece neapărat în seara aceasta.

— Sunt confidenţiale? întrebă el pe un ton sec.

— Nu, răspunse ea încet.

Preşedintele îşi ridică ochii spre cer.

— Atunci trimite-le echipei de dactilografe, ordonă el cu o răbdare exagerată.

Asta se numeşte delegare, doamnă Simson.

Bine! Cunoşti stenografia, presupun? Spre deosebire de Alec, eu nu folosesc niciodată dictafonul.

Roşie de ruşine, Cherry încercă să protesteze timid.

— Da, evident, încuviinţă ea, pentru a răspunde la întrebarea lui. Dar...

— Dar ce?

„N-am chef să lucrez pentru dumneavoastră!” spuse ea în gând. Dacă acest om nu ar fi atât de odios ea ar fi bucuroasă să-l ajute.

În stadiul actual al relaţiilor dintre ei, totuşi, ideea de a lucra o zi întreagă cu el o irita.

— Doamnă Simson, reluă brusc preşedintele, pierdem timp. Te sfătuiesc să vii aici cu un blocnotes, dacă nu ai obiecţiuni. Cherry se conformă fără niciun chef. Îl găsea agresiv şi prost crescut. Dar nu voia să-şi piardă slujba. La

urma urmelor, mâine, va scăpa de el...

Leon Silver începu să-i dea o listă lungă de apeluri telefonice, îi dictă apoi directive destinate diferiţilor şefi de servicii. Stiloul feţei zbura efectiv pe hârtie.

Când fură întrerupţi de un apel exterior, ea era epuizată nervos. Cu tactul ei obişnuit se ridică pentru a părăsi biroul, dar domnul Silver îi făcu semn să se aşeze. Ea îl ascultă, când pe o altă linie, un telefon începu să sune.

Trebui să se repeadă în camera alăturată pentru a ridica receptorul.

— Sunteţi la domnul Silver, spuse ea. Vă ascult.

— Cine e? întrebă o voce gravă. Anne?

— Nu, mă numesc Cherry. Pot să vă fiu de folos?

— Dă-mi-l pe Leon, te rog.

— Îmi pare rău, este la alt telefon…

Nu! Ea văzu pe standardul telefonic că el tocmai închisese.

— Oh! reluă ea cu o voce nervoasă, Vi-l dau. Pe cine să anunţ?

— Leon Silver.

— Da, răspunse politicos Cherry, gândind că interlocutorul se înşelase. Şi care este numele dumneavoastră?

Ea auzi un râs scurt.

— Leon Silver tatăl.

— Bine, domnule Silver. Nu închideţi, vă rog.

În emoţia ei, greşi butonul şi întrerupse convorbirea, îngrozită, aşteptă fulgerele preşedintelui.

El veni în persoană.

— Crezusem că tatăl meu dorea să-mi vorbească, făcu el privind-o cu atenţie.

— Eu… scuzaţi-mă, se bâlbâi ea, roşie de zăpăceală. Nu cunosc bine acest aparat şi…

Dar dacă îmi daţi numărul îl sun imediat!

— Las-o baltă, spuse el întorcându-se. Mă ocup eu de asta.

Cherry rămase pe loc gata să izbucnească în lacrimi. Cum putuse să se comporte atât de prosteşte? Era o bună secretară, cu experienţă, atunci de ce-şi pierdea toate calităţile în faţa acestui bărbat? Nu avea decât să fie Preşedinte – Director General, era un om ca toţi ceilalţi!

Telefonul sună din nou. De data aceasta era o femeie, cu un uşor accent străin în glas.

Ea dorea să vorbească cu Leon Silver.

— Îmi pare rău. Vorbeşte la alt telefon, răspunse Cherry. Pot să-i transmit un mesaj?

— Spuneţi-i să mă sune, sunt doamna Reynolds, Heidi Reynolds, preciză ea cu o voce răguşită.

Cherry mai auzise undeva acest nume, dar nu putu să-şi amintească imediat.

— În ce serviciu lucraţi? întrebă ea politicos.

— Cum? exclamă aceasta pe un ton superior. Sunt o prietenă a domnului Silver. Spuneţi-i să-mi telefoneze imediat ce va putea. Ştie unde să mă găsească.

Numai bine puse aparatul în furcă şi acesta începu să sune din nou. Şi nu era decât ora nouă!

De data aceasta, notă cu grijă instrucţiunile interlocutorului său. Apoi se îndreptă spre biroul noului său şef şi-i puse foaia de hârtie în faţa ochilor.

— O oarecare doamnă Reynolds ar dori să vorbească cu dumneavoastră, anunţă ea.

Vă las deci, câteva minute.

Era gata să plece când el i se adresă cu o răbdare exagerată.

— Poate vei avea amabilitatea să-mi traduci asta? spuse el întinzându-i însemnările. Din nefericire nu pot să le

citesc.

Cherry se făcu stacojie. Ea scrisese în steno şi uitase să transcrie informaţiile pe curat! Niciodată nu mai comisese o asemenea greşeală, în toată cariera ei!

Dar era din cauza lui Leon Silver! Atitudinea lui detestabilă ar fi făcut pe oricine să-şi piardă capul.

Pe când părăsea încăperea sub privirea resemnată a P.-D.G.-ului, acesta îi aruncă o ultimă săgeată.

— Sper să nu continui în stilul acesta, doamnă Simson. Mă întreb dacă eşti total incompetentă sau definitiv neatentă.

Mută de stupefacţie, Cherry deschise ochii mari. Cum îndrăznea? Fierbând de mânie se întoarse brusc şi părăsi încăperea cu demnitate. Acestui bărbat nu-i lipsea tupeul! La început îi acordase beneficiul îndoielii. Ei bine, se terminase!

Ea era mult prea amabilă, şi credea încă în bunătatea altora. Avea încredere în natura umană. Dar în privinţa lui Leon Silver, părerea ei era acum formată. Era un mitocan!

Mândria ei era rănită, îi va arăta că se înşela complet în privinţa ei.

Fusese o zi îngrozitoare. Cherry era copleşită de treburi. Pe seară o dureau umerii.

Alec sosi la ora şaisprezece treizeci. Semnă în grabă scrisorile bătute de echipa de dactilografe şi plecă din nou, ca o vijelie, la masorul lui.

La ora şapte fix, Cherry puse pe biroul preşedintelui sarcinile pe care le efectuase. El dispăruse. Bucuroasă să-l evite ea îşi aranja lucrurile, îşi îmbrăcă paltonul şi se îndreptă spre lift.

Când se deschiseră uşile fata păli. Leon Silver era înăuntru.

Îmbrăcat în haine de seară, era superb. Cămaşa albă

îi scotea în evidenţă pielea bronzată.

— Ai terminat deja, doamnă Simson?

Întrebă el cu un dram de ironie în glas.

— Se întâmplă că trebuie să mă ocup şi de casa mea, replică ea pe un ton acid.

El nu spuse nimic şi apăsă pe butonul de parter.

Cherry îl observă cu atenţie în oglinda care acoperea o latură a liftului. Nu ştia ce vârstă are, dar părea dintr-odată mult mai tânăr şi într-adevăr distins. Firele argintii, în părul său bogat, se adăugau farmecului pe care-l degaja.

Ea îşi întoarse privirea. Dar silueta preşedintelui o atrăgea ca un magnet.

El poseda un magnetism incredibil. Statura lui înaltă impunea respect. Stătea foarte drept, vizibil încântat de el însuşi. Se simţea că era total sigur pe el.

Felul în care îşi ţinea capul era şi mai elocvent.

Cherry trebui să admită că era un bărbat frumos. Ce păcat că această aparentă era atât de înşelătoare!

Nu se putu împiedica să se întrebe cum îl putea suporta soţia lui. De altfel, unde era ea acum? Unde mergea Leon Silver, îmbrăcat astfel, fără soţia lui?

— În ce cartier locuieşti? o întrebă deodată cel pe care-l examina pe furiş.

Se întoarse brusc spre ea şi-i surprinse privirea în oglindă. Cherry simţi o roşcată urcându-i-se în obraji.

— La Hampstead, răspunse ea în grabă.

Spre marea ei uşurare, uşile se deschiseră în sfârşit. Ea dorea să rămână cât mai departe posibil de acest individ dezagreabil. Se îndreptară spre ieşirea principală.

— Bună seara, domnule Silver.

Paznicul de noapte era la postul său.

Cherry îi surâse. Preşedintele se opri să-i vorbească, blocând trecerea celei care-l însoţea.

— Ce mai face familia dumitale? întrebă el.

— Foarte bine, mulţumesc. Dar a dumneavoastră, domnule?

— Minunat, îţi mulţumesc. Pe curând.

Ei bine! Câtă politeţe gândi Cherry mirată. Portarul îşi privea patronul ca şi cum acesta ar fi fost Mesia. Hotărât lucru, nu-l cunoştea deloc!

Ajunsă afară, o aşteptă o altă surpriză. Leon se întoarse pe când ea îşi încheia paltonul. Vântul se oprise, dar ploua în continuare.

— Unde, la Hampstead, chiar acolo? întrebă el.

Un Rolls Royce negru se opri lângă bordură. Ea îl recunoscu, dar nu avu niciun chef să pună piciorul în el. Totuşi tonul lui Leon Silver era fără replică.

— Urcă, ordonă el. Te conduc.

— Sunteţi foarte amabil spuse ea hotărât.

Am de făcut cumpărături.

— În acest caz, bună seara doamnă Simson, spuse el urcând în somptuoasa maşină.

Fusese proastă că-i refuzase oferta, dar a fost peste puterile ei. Vehiculul se îndepărtă încetişor. Ea nu intrase niciodată într-un astfel de automobil. Mândria o împiedica totuşi să accepte să se aşeze alături de acest bărbat atât de arogant.

Cherry dădu din umeri şi-şi ridică gulerul. Deodată, îşi dădu seama să şi-a uitat umbrela în birou.

— Nu vă întoarceţi să lucraţi, sper? glumi paznicul cu amabilitate.

— Nu, Bill. Bineînţeles că nu!

Era tot la postul lui când ea coborî, cu umbrela în mână.

— Noul dumneavoastră serviciu vă place? întrebă el binevoitor. Este o companie bună. Lucrez aici de

unsprezece ani.

Cherry se opri un moment. El era simpatic şi ea avea timp. Nimeni nu o aştepta acasă.

— Deunăzi, îi spuneam lui Graham O'Connell că...

— Cine este? întrerupse tânăra fată.

— Şoferul domnului Silver. Omul său de încredere, ca să fiu mai exact. El locuieşte cu şeful, la ultimul etaj, de când i-a murit soţia. El este fermecător, nu-i aşa?

— Cine?

— Domnul Silver, bineînţeles. Ca tatăl său de altfel. Evident, îl cunosc şi pe el. Ce personaj. Creierul feţei nu reuşea să înregistreze pălăvrăgelile paznicului. Ea era atât de obosită... Totuşi, o frază a lui Bill o intrigă.

— Cine şi-a pierdut soţia? întrebă ea profitând de o întrerupere în valul de cuvinte ale portarului.

— Leon Silver, acum cinci ani. O tragedie! Copiii erau foarte mici. Pe vremea aceea, ei nu locuiau aici, ci într-o casă din Buckinghamshire, nu departe de cea a bătrânului domn Silver.

Deci Leon era văduv. Un val de compasiune urcă în ea.

— S-a recăsătorit? întrebă ea curioasă.

— Nu, răspunse cu tristeţe paznicul. Şi e păcat. Aceste biete copile ar avea mare nevoie de o mamă. Ele sunt atât de drăguţe. Le-aţi văzut deja?

— Nu, răspunse încet Cherry.

— Sunt gemene, preciză el. Cred că acum au opt ani.

Şi sunt deja la internat, gândi Cherry.

— Dar domnul Silver le aduce acasă în fiecare weekend, răspunse Bill, ca şi cum i-ar fi citit gândurile. Ele îl însoţesc de obicei la Buckinghamshire, în locuinţa familială. Li se întâmplă totuşi, deşi rareori, să rămână aici, la ultimul etaj. Veţi avea cu siguranţă ocazia să le întâlniţi. Seamănă

atât de mult între ele, încât e greu să le deosebeşti!

Începură să râdă amândoi. Câteva minute mai târziu, Cherry îşi lua rămas bun.

Bietele micuţe, îşi spuse, trăiau fără un cămin!

Căldura maternă le lipsea, probabil, grozav.

Ea ieşi din metrou şi merse cu un pas alert spre domiciliul ei. Simpatia sa fugară pentru Leon Silver îşi luase zborul. Nu dorea să se ocupe de propriii săi copii. Prefera să lucreze treisprezece ore pe zi. Ce individ oribil, lipsit de inimă!

CAPITOLUL IV

— Presupun că aştepţi cu nerăbdare concediul, Alec! exclamă Cherry.

— După părerea ta?

Alec se răsturnă în fotoliu şi-şi întinse picioarele sale lungi. Avea mii de lucruri de terminat înainte de a părăsi biroul, în seara aceasta. Or, dejunul său cu Cherry va dura probabil mai mult de o oră. O invitase, căci ea lucrase din greu de două luni de când era la ei şi dorea să-şi arate mulţumirea.

Surâse uşor. Acesta nu era singurul motiv. Ea îl interesa. Nu reuşea să-i descifreze personalitatea. Oh! bineînţeles, învăţase s-o cunoască mai bine. Nu era chiar atât de rezistentă pentru postul pe care-l ocupa. Era prea sensibilă, prea emotivă şi îi lipsea încrederea în ea însăşi.

Ea se străduia să-şi ascundă punctele slab, e şi credea că nimeni nu le vede. Era o persoană adorabilă, atât în interior cât şi la exterior. Şi inteligentă. Ce importanţă avea dacă trebuia s-o încurajeze cât mai des posibil? Lucrul acesta nu-l deranja.

El o găsea superbă. Dacă măcar ar fi fost mai tânăr… îşi bătea joc de el însuşi. Niciodată nu va avea nici cea mai mică şansă, cu Cherry Simson. Sexul aşa zis tare o lăsa complet indiferentă. Ea îşi va iubi mereu soţul, biata micuţă. Alec îşi dădea seama, chiar dacă ea nu menţiona niciodată numele lui.

De nenumărate ori, el încercase s-o întrebe despre povestea ei. Dar ea se închidea complet, ca o scoică.

Ea nu ieşea prea des, nu părăsea niciodată biroul înainte de ora şapte. De două ori l-a informat că a fost la un spectacol, singură, în timpul weekendului îşi făcea curăţenie prin casă sau cobora în Ţara Galilor să-şi vadă

familia. Câtă irosire! gândi Alec.

— Ai schiat deja? îl întrebă tânăra femeie, cu o sclipire de veselie în ochii ei violet.

Alec era cu spatele la fereastră. Soarele de dimineaţă se revărsa în încăpere, învăluind-o pe Cherry. Cât de drăguţă era, în lumină! îşi imagina fata ei, luminată seara de lumânări. Trebuia să fie absolut fermecătoare. „Ce siluetă” îi atrăsese el atenţia lui Leon Silver, cu două săptămâni în urmă.

Ea purta atunci o rochie neagră, în picioare, aplecată asupra mesei, oferea un tablou încântător.

Leon aruncă dosarul pe care tocmai îl apucase.

— Devii lubric la bătrâneţe, murmură el printre dinţi. Dacă te distrage de la muncă, nu trebuia s-o angajezi niciodată. Ascultă sfatul meu, nu se amestecă afacerile cu plăcerea.

— Ce ţi s-a întâmplat? exclamă Alec, stupefiat. Nu mai eşti capabil deci, să apreciezi o femeie drăguţă?

Lucrul acesta nu-l caracteriza deloc pe preşedintele lui Silver & Silver. Se sculase probabil cu faţa la cearşaf şi simţul umorului îi rămăsese sub pernă.

Nu avea totuşi de ce se plânge. Heidi Reynolds era foarte atrăgătoare. După două divorţuri, părea hotărâtă să se mărite pentru a treia oară cu Leon Silver. Ea nu era o partidă proastă, din niciun punct de vedere!

— Cherry, răspunse el în sfârşit, ai în faţă un campion. După două săptămâni în Elveţia, voi fi apt pentru jocurile olimpice!

Ea izbucni în râs. El era atât de simpatic! Avea noroc că lucra cu el. În aceste două luni el a sprijinit-o, a încurajat-o. Ea a acumulat o cantitate incredibilă de informaţii. Acum, ea simţea că stăpâneşte situaţia şi că Alec o aprecia!

Nu acesta era, poate, cazul Preşedintelui – Director General. Se întoarse spre acesta cu un rictus pe buze.

— Exact, răspunse cu răceală Alec.

— O masă de afaceri, bineînţeles? ironiza Leon Silver.

Alec era iritat şi nu se temea să i-o arate.

— Absolut deloc, replică el sec. Este pentru ca să-i mulţumesc secretarei mele pentru asiduitatea în muncă, din aceste două luni.

— Evident, râse Leon.

— Sunt foarte satisfăcut de ea, continuă Alec, şi puţină destindere este întotdeauna binefăcătoare.

— S-ar spune. Dar există riscul ca gestul să fie rău interpretat. Nu crezi, Alec?

Descumpănită, Cherry îi privea pe cei doi bărbaţi. Simţea că anumite subînţelesuri îi scăpau şi nu vedea decât o singură explicaţie pentru atitudinea lui Leon Silver: el nu o aprecia ca secretară. „Ce personaj oribil, gândi ea, fixându-i ceafa cu mânie. Cum îndrăzneşte să mă judece? în ziua în care o înlocuisem pe Anne nu m-a lăsat nici măcar să respir, îl detest!” Ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile, Leon Silver se întoarse brusc spre ea.

— Poftim, doamnă Simson, ai spus ceva? întrebă el cu o voce suavă.

— Nu, declară ea calm.

Perspicacitatea acestui personaj odios era înspăimântătoare. Alec şi Cherry îşi reluară conversaţia întrerupta, ca şi cum nu ar fi fost vorba de nimic. Niciunul nu menţiona numele preşedintelui. Integritatea lor nu le permitea acest lucru.

— Scumpa mea, ne-ai mai povestit toate acestea acum o jumătate de oră! protestă tatăl feţei, îşi terminau masa în familie.

— Îmi pare rău, tată, nu pot să mă împiedic să mă

gândesc la omul acesta.

Este atât de exasperant!

Îşi puse ceaşca de cafea pe masă şi se strădui să fie obiectivă.

— Ar fi trebuit să spun că, personal, el mă irită, se corectă ea. Nimeni altcineva nu se plânge de el. Dar se pare că el mă antipatizează.

— Cum aşa? se miră mama ei.

Cherry le descrise atitudinea lui Leon Silver, chiar din ziua respectivă, în lift. Dar părinţii credeau că ea interpretase greşit cuvintele lui. Ea era prea sensibilă.

Cherry se hotărî să nu-i mai plictisească cu problemele ei şi schimbă subiectul.

— Vine Crăciunul. Ce-aţi hotărât? spuse ea puţin mai târziu. Mergem la Kevin şi Iulie, sau îl sărbătorim la voi?

Era rândul lui Kevin să-i primească, dar soţia sa era însărcinată în şase luni.

— Veţi veni toţi acasă, declară doamna Marshall.

— Bănuiam, răspunse Cherry, surâzând.

Ca de obicei voi avea o săptămână de vacanţă.

— Vii cu cineva? întrebă cu amabilitate mama ei.

Cherry făcu nu, din cap.

— Dar pentru Anul Nou? insistă ea.

Presupun că eşti invitată la Londra, la nişte prieteni.

Soţul ei şi ea ştiau perfect de bine că nu era cazul. Cherry fixa faţa de masă din dantelă. Aluziile lor erau uneori prea clare. O întrebau practic dacă îl întâlnise pe cel care-l va înlocui pe David.

— Nu, suspină ea. Michael Marshall fu mai direct.

— Ai ieşit cu cineva? întrebă el. Nu încerca să mă faci să cred că nu te-a invitat nimeni.

— Nu, bineînţeles, răspunse Cherry, învingându-şi iritarea. Mai mulţi colegi de serviciu mi-au propus să

mergem la teatru sau la restaurant. La fel şi vecinul meu de palier. E manechin, preciză ea cu o lucire de amuzament în ochii ei mari de culoare violet. E prea infatuat ca să-mi placă!

Părinţii rămaseră pe gânduri.

— Daţi-mi timp, reluă ea încetişor. Va veni o zi, poate…

Aparent mulţumiţi, ei schimbară complet subiectul.

Când Cherry rămase singură pe fotoliul – pat din salonul ei, puţin mai târziu, se gândi din nou la această conversaţie. Părinţii ei vor reîncepe cu siguranţă, îi vor aminti că e tânără, că niciodată nu avusese de gând să sacrifice totul pentru o carieră. Ea avea nevoie de un cămin, de copii.

Ei aveau dreptate. Dar ea sperase să-şi realizeze acest vis cu David. Ea refuza categoric să-l înlocuiască. Ea era femeia unui singur bărbat, or, acesta murise.

Înainte de a adormi, imaginea lui Leon Silver i se profila în minte. Cherry o respinse cu forţă. Dar ea o chinuia încă. Acest personaj odios o va urmări şi în somn?

Epuizată, fata adormi.

Lunea următoare, Cherry sosi la birou la nouă şi jumătate. Următoarele două săptămâni vor fi relativ liniştite, Alec fiind în concediu.

Îşi umplu cu apă vaza, pentru florile pe care tocmai le cumpărase. Ea le schimba cu regularitate, pentru a da încăperii o notă de veselie.

O bătrânică le vindea la ieşirea din metrou, pe orice timp.

Ea îşi aranja crizantemele galben-aurii pe birou, fredonând un cântec, când se simţi observată. Se întoarse brusc şi tresări la vederea lui Leon Silver. În picioare, în faţa uşii lui Alec, el o examina cu atenţie.

Bucuria feţei se topi de îndată.

— Bună ziua, domnule Silver, îl salută ea.

— Spune-mi, doamnă Simson, răspunse el cu încetineală, de ce fermecătorul dumitale surâs dispare, imediat ce pui ochii pe mine?

— Eu... eu nu înţeleg, se bâlbâi ea, ferindu-şi privirea.

— Chiar aşa? spuse el pe un ton ironic. Vino aici, vreau să-ţi vorbesc.

Neliniştită şi curioasă în acelaşi timp, ea îl urmă în biroul lui Alec. În mod cert lucrase de curând la dosarele acestuia.

— Şeful dumitale mi-a telefonat sâmbăta aceasta, începu preşedintele. Regret că trebuie să te informez, că a avut un accident.

— Oh, nu! exclamă ea, alarmată. E grav?

— Destul. Şi-a fracturat o claviculă, trei coaste, două degete şi un picior, enumera el fără cea mai mică emoţie.

Îngrozită, Cherry îşi duse mâinile la faţă.

— Dar mi-a spus că este un excelent schior! strigă ea.

În pupilele verzi ale lui Leon Silver sclipea o licărire de amuzament.

— Se întâmplă că dragul nostru Alec nu era încă pe pistă. El a... ratat prima treaptă a pasarelei, la ieşirea din avion, sâmbătă dimineaţă.

— Ce? exclamă fata, nevenindu-i să creadă. Nu se poate.

— Ba da, din păcate! replică interlocutorul său. El a coborât într-un mod mai curând neobişnuit, trebuie să recunosc.

Sper că e bine asigurat, îngrijirile medicale sunt foarte scumpe în Elveţia.

Fără îndoială, gândi Cherry, stupefiată: acest accident îl amuza! Leon Silver reuşea să nu râdă pe faţă, dar abia se

stăpânea! Ce individ oribil! se gândi ea furioasă. Colegul şi prietenul lui avusese un grav accident şi el găsea lucrul acesta nostim? Era aproape incredibil!

Ea îşi încrucişa braţele, neliniştită brusc de viitorul ei imediat. Avea dreptate.

— El va fi imobilizat un oarecare timp, continuă preşedintele, îl voi înlocui deci la direcţia vânzări şi dumneata, doamnă Simson, vei continua să-ţi îndeplineşti în mod normal, sarcinile.

Ea deschise gura să protesteze, dar nu-i ieşi niciun sunet. Cum ar putea lucra pentru Leon Silver? îl va vedea toată ziua, fără nicio posibilitate de a-l evita.

— Bine, continuă el. Pentru că nu ai nimic de obiectat, propun să ne înhămăm la muncă.

Din contră, Cherry avea multe de spus. Dar se reţinu. Nu avea de ales.

Leon Silver aruncă o privire la ceas.

— Dimineaţa a trecut deja pe jumătate, doamnă Simson, declară el cu un dram de nerăbdare în glas. Du-te să iei corespondenţa din dulapul Annei. Ad-o aici şi pe a dumitale şi noi... Ce este? Ai vreo problemă?

— Ei bine, eu... începu ea. Ea încerca să găsească un motiv valabil pentru ca el să împrumute secretara altcuiva, dar nu-l găsi.

Ea lucra pentru directorul vânzărilor, or, pe timp nelimitat, acesta era Leon Silver.

— Nu, totul e bine, spuse ea în sfârşit.

El se răsturnă în scaunul său rotativ, îşi încrucişa nonşalant braţele deasupra capului şi o fixă cu insistenţa.

— Doamnă Simson, spuse el cu acel aer obosit care o exaspera pe Cherry, dacă nu eşti capabilă să faci faţă unei situaţii deosebite, acum este momentul s-o spui!

O provoca. Cât de mulţumit ar fi fost, dacă ea ar fi

admis că e incapabilă să-l ajute! Ea ştia că e competentă şi că singurul obstacol de trecut era doar el. Ultima lui frază era un avertisment: nu va tolera o eschivare din partea ei la jumătatea cursei. Asta însemna că îşi risca postul.

Se ridică brusc şi îl privi drept în ochi.

— Veţi fi surprins, domnule Silver, să descoperiţi cât de multe resurse posed, afirmă ea calm.

Spunând acestea, făcu stânga împrejur şi ieşi demn din încăpere.

Penny bătea o scrisoare când Cherry luă corespondenţa.

— N-am îndrăznit s-o deschid, se scuză ea faţă de Cherry. Domnul Silver preferă ca Anne să se ocupe de asta. Ea nu a sosit încă, şi nici nu a anunţat că nu va veni.

— Şeful dumitale mi-a spus să i-o aduc.

Este în biroul lui Alec. Ai aflat de accidentul lui?

— Ce accident? se auzi vocea Annei.

Ea tocmai intrase şi auzise ultimele cuvinte ale lui Cherry.

— Bună ziua la amândouă. Îmi pare rău că am întârziat atât de mult azi, dar nu eram în plină formă la sculare!

Se lăsă să cadă în fotoliul ei.

— E atât de frig azi, declară ea. Mi-a venit tare greu să ies afară!

Luna decembrie începea cu cortegiul ei de averse şi vânturi reci. Totuşi nu era încă atât de rău. Anne era vizibil fragilă. Părea îngheţată.

— E cafea fierbinte, spuse Penny.

— Mulţumesc, făcu Anne cu un surâs recunoscător. Vorbeaţi de un accident?

Întrebă ea.

— Da, încuviinţă Cherry. E vorba de Alec.

— Nu-i deloc de mirare, începu Anne, fără a-i lăsa timp să continue. El schiază bine, dar ar trebui să-şi dea seama că are cincizeci şi unu de ani, nu douăzeci şi cinci!

Cheltuieşte deja o avere la masor, ca rezultat al primei sale căderi pe pistă. Sincer, mă întreb ce are în cap!

Lipsa ei de compasiune nu fu cea care o izbi mai întâi pe Cherry.

— Cum? exclamă ea. Chiar are vârsta aceasta? îi dădeam patruzeci, ca domnului Silver.

Anne consideră această ultimă remarcă ca pe un afront personal.

— Pardon! se revoltă ea. Domnul Silver nu are decât treizeci şi şapte de ani!

— Oh! strigă Cherry, nevenindu-i să creadă. Arată mai bătrân.

— Ba deloc! protestă cu căldură secretara acestuia. Sunt de acord că Alec are o alură tinerească, dar acest lucru nu e dificil când cheltuieşti atâţia bani şi timp să maschezi aparenţele! Nu vă spun nimic nou, Cherry. E uşuratic, este evident, în fine! Ce-a mai reuşit să-şi facă?

Cherry era iritată din cauza lipsei totale de simpatie a Annei faţă de şeful ei.

— Nu s-a rănit schiind, spuse ea pe un ton uşor agresiv.

A fost şi mai rău, când ea a explicat împrejurările în care s-a produs accidentul. Anne a explodat efectiv în râs. Era, într-adevăr, la fel de îngrozitoare ca Leon Silver.

Lucrând de atâta vreme cu el, începuse să-i semene. Doar dacă acesta nu o alesese tocmai pentru că era ca el, rece şi dură.

— A căzut de pe pasarelă! repetă ea, pufnind din nou în râs. Băuse prea mult, cu siguranţă! Vă puteţi imagina scena? îi mulţumeşte stewardesei pentru agreabila

călătorie, cu cel mai frumos surâs al său şi pu fi ratează o treaptă...

— Scuzaţi-mă vă rog, o întrerupse sec Cherry, am de lucru.

Ea puse corespondenţa Annei pe biroul acesteia şi ieşi demn din încăpere.

Ziua trecu ca fulgerul. Din fericire, Leon Silver fu ocupat multă vreme într-o şedinţă cu directorul economic. Cherry îl văzu puţin, deci.

Era deja târziu, când vocea lui gravă o făcu pe Cherry să tresară. Ea profita de liniştea creată pentru a-şi rezolva grosul sarcinilor.

— Ai probleme, doamnă Simson? întrebă el.

— Eu… nu chiar, bâigui ea. Încercam doar să descifrez scrisul lui Alec.

— Mărturisesc că nu e citeţ, recunoscu Leon Silver. Lasă-mă să te ajut.

Se aplecă peste umărul ei, atât de aproape încât tânăra femeie îi simţi respiraţia pe gât. Ea se crispa şi păstră ochii fixaţi cu încăpăţânare pe foaia de hârtie.

Tăcută, în timp ce el interpreta pentru ea scrisul imposibil al şefului ei, ea tremura interior. De ce-i sărea aşa inima în piept?

— Mulţumesc, spuse ea când el sfârşi. Chiar şi vocea îi era ciudată.

— Ai un aer obosit, doamnă Simson remarcă Leon Silver.

— Nu, eu…

Ea se opri incapabilă să continue. „Aş vrea atât de mult ca el să plece” gândi ea. Să mă lase în pace!

El îi apucă deodată bărbia şi o obligă să-l privească.

Ochii săi verzi se cufundară adânc în pupilele ei violet, mărite din cauza fricii pe care o simţea.

— De ce eşti speriată? întrebă el încet.

Aveam impresia că mă urăşti, dar ceea ce văd acum e nou. Pari să te temi de mine, acum. Ce ţi-am făcut să merit asemenea sentimente?

Îngrozită, ea încercă cu disperare să se elibereze. El citea cu atâta uşurinţă în ea şi contactul pielii sale pe a ei o tulbura într-un mod inexplicabil.

— Nu înţeleg despre ce vorbiţi, articula ea cu greu. Nu vă detest şi nici nu mă tem de dumneavoastră.

Bărbatul se îndreptă, cu o umbră de surâs pe buzele sale frumoase.

— Dacă spui, doamnă Simson. Bună seara.

Cherry începu să bată la maşină înainte chiar ca el să treacă pragul biroului. Nu se opri decât atunci când auzi liftul urcând la etajul şase. Încă sub soc, ea fixă prosteşte caracterele pe care le bătuse la întâmplare. Smulse apoi foaia de hârtie devenită inutilă şi o aruncă la coş.

Îl ura într-adevăr? Nu, nu atât de tare. Şi nici frică de el nu-i era. Ea era doar... hipersensibilă în prezenţa lui, cu toate simţurile în alertă.

Ea nu ştia ce gândea el. Avea impresia că el ar vrea ca ea să plece, să demisioneze. Dar nu, era imposibil. El avea puterea de a o da afară, dacă ar fi vrut.

Degeaba îşi răsuci această problemă prin cap, nu reuşea să-l înţeleagă pe Leon Silver. Rămânea pentru ea tot atât de misterios ca-n prima zi.

Cherry îşi puse paltonul, gânditoare. De ce apropierea acestui bărbat o tulbura atât de mult? Asta se datora probabil taliei lui uriaşe. El producea desigur acelaşi efect şi asupra colegilor săi.

Oare? murmură o mică voce interioară.

În seara aceea, când fu în vârful patului ei, instalată confortabil, surâse în sfârşit când îşi imagină căderea

bietului Alec. Cunoscându-l, el flirtase cu siguranţă cu stewardesa. Ocupat s-o facă pe fantele, el ratase prima treaptă şi se rostogolise de-a lungul pasarelei.

Va lipsi deci de la serbarea pe care Silver & Silver o organiza mereu de Crăciun. După Anne, care se ocupa să comande bufetul, era de obicei foarte reuşită.

Ceea ce îi aminti feţei de un alt incident. Găsise în corespondenta de după-amiază invitaţiile clienţilor şi furnizorilor la diferite cocteiluri, cu ocazia sărbătorilor de sfârşit de an.

Leon Silver i-a arătat pe care să le accepte.

— Telefonează acestor oameni, spusese el, şi anunţă-i că Alec nu va fi disponibil.

Dar eu îl voi înlocui şi dumneata mă vei însoţi, adăugase el.

— Poftim? exclamă ea. Presupun că aceasta nu are nimic de-a face cu munca mea?

— Bineînţeles că da, răspunsese preşedintele pe un ton brusc. Dacă Alec ar fi fost aici, ai fi mers cu el. Datorită împrejurărilor, vei merge cu mine... Ai bunătatea să faci o altă faţă, doamnă Simson! E vorba de obligaţii legate de atribuţiile dumitale de serviciu. Atunci va trebui să arborezi cel mai frumos surâs al dumitale.

Ea nu avea de ales. Dar se va supune fără tragere de inimă.

CAPITOLUL V

— Într-adevăr, tată, mă răsfeţi mult, spuse Cherry surâzând.

Ea admiră restaurantul elegant unde o invitase tatăl său. Dacă ar fi ştiut, şi-ar fi luat la birou o ţinută mai potrivită, să se schimbe. Domnul Marshall îşi petrecuse ziua la Londra. El telefonase fiicei sale, de dimineaţă, pentru a o invita la cină, înainte de a pleca la Bristol.

Cherry îi explică noua situaţie în care se găsea la Silver & Silver.

— Săptămâna trecută, preşedintele mi-a făcut viaţa absolut infernală, spuse ea.

„Doamnă Simson, cită ea, ai bătut această scrisoare? Ce s-a întâmplat cu apelul meu la Nairobi? Unde e cafeaua pe care ţi-am cerut-o acum zece minute? învaţă să distribui sarcini, doamnă Simson! Trebuie să fii liberă să răspunzi solicitărilor mele. Te sfătuiesc să-ţi schimbi metodele, sau să abandonezi!”

Fata suspină şi se servi cu un apetitiv.

— Acum, totuşi relaţiile noastre s-au îmbunătăţit. Nu mă mai hărţuieşte deloc chiar m-a felicitat astăzi de două ori! nu-mi vine să cred! Domnul Marshall îi aruncă o privire indulgentă fiicei sale. Ea nu-l aprecia deloc pe Leon Silver, dar de când lucra cu el era transformată.

Fata ei frumoasă îşi găsise în sfârşit vioiciunea, strălucirea.

— Draga mea, nu trebuie să-ţi faci griji, o asigură el. Domnul Silver a fost puţin mai dur cu tine la început, pentru a te obişnui cu noile tale atribuţii, şi tu ai învăţat remarcabil de repede.

— Nu-i chiar aşa simplu, tată. Acest bărbat rămâne un adevărat mister pentru mine.

— În orice caz, insistă domnul Marshall, atitudinea lui faţă de tine s-a schimbat. Dar tu trebuia să discuţi cu propria lui secretară. Ea ţi-ar fi dat cu siguranţă nişte sfaturi bune.

— Nu este prea sociabilă. Ea organizează recepţiile particulare ale domnului Silver, pe lângă munca de birou şi cred că, din cauza aceasta, are un anumit sentiment de superioritate, între altele, ea nu vorbeşte despre el decât ca să-l ridice în slăvi...

Reţine, adăugă Cherry, trebuie să recunosc că el este extraordinar. De două săptămâni rezolvă sarcinile lui Alec pe lângă ale sale. Este dinamic, neobosit. Şi uşa lui este deschisă întotdeauna oamenilor. Chiar de la început mi-a spus că rolul meu nu constă în a îndepărta oamenii care doresc să-l vadă. Este un director fără seamăn. Nu are egal în rezolvarea dificultăţilor. Este arhitect de formaţie şi chiar mecanic!

Se întrerupse şi îşi scutură capul cu un surâs pe buze. În ajun o amuzase un incident surprinzător. Ca de obicei, sosise devreme şi îl descoperise pe Leon Silver pe jos, în genunchi, înconjurat de piesele pline de unsoare ale maşinii de foto-copiat!

— Domnule! exclamase ea. Ce faceţi acolo?

— Bună ziua, doamnă Simson, răspunsese el vesel. Dumneata ce crezi?

— De ce nu aţi chemat mecanicul de întreţinere s-o repare?

— Ei bine, pentru că sunt încântat să mă ocup chiar eu de treaba aceasta! afirmase el cu o lucire de maliţiozitate în ochii săi de culoarea smaraldului.

Râseră ca doi şcolari de o glumă bună.

Michael Marshall lăsă cuţitul şi furculiţa, satisfăcut de mâncarea delicioasă şi încântat de verva fiicei sale. Să fi

fost o licărire de admiraţie care dansa în ochii ei violet? Pentru misteriosul ei preşedinte?

— Draga mea, mă bucur să constat că vă înţelegeţi atât de bine, în prezent, declară el.

Cherry îşi recapătă imediat seriozitatea.

— Nu am spus asta, tată! Nu înţelege greşit. Nu-mi place de el, dar a devenit mai suportabil. Asta-i tot.

Tăcu, visătoare. Astăzi s-a întâmplat un lucru ciudat. Leon petrecuse toată ziua la uzina din Southampton… şi biroul păruse tare gol, fără el. Cherry era copleşită de treburi, ca de obicei, dar… şeful ei îi lipsea. Era ridicol, bineînţeles.

Terminând ce avea în farfurie, ea se întreba ce-o fi acest sentiment ciudat. După amiaza i se păruse monotonă, lipsită de scânteia vie care o anima când Leon era acolo…

Scutură capul, supărată pe ea însăşi. De ce imaginea acestui bărbat o obseda atât?

— Dacă ai rămâne cu mine în seara aceasta? sugeră ea. Ai putea pleca mâine dimineaţă la Bristol…

Se întrerupse brusc şi coborî privirea la faţa de masă. Leon Silver tocmai intra în restaurant!

— Din nefericire, nu pot, răspunse tatăl său. Am pacienţi la ora nouă, ca de obicei.

Dar îţi mulţumesc pentru invitaţie, Cherry… Ce e? Nu te simţi bine?

— Ba da, eu… Nu te întoarce acum, murmură ea. Domnul Silver este aici.

…La braţul unei frumuseţi blonde, foarte înaltă, în rochie de mătase verde. Dădea impresia că e în largul ei. Şi Leon îi surâdea…

Cherry se simţi brusc nervoasă, încercă să se stăpânească. Era victima unei emoţii ciudate; necunoscute. Mai degrabă neplăcută.

Leon Silver o va zări, or, tocmai lucrul acesta dorea să-l evite. De ce o adusese tatăl ei într-un loc atât de elegant?

Uşurată, constată că şeful de sală plasase cuplul la celălalt capăt al încăperii, într-un colţ.

Dar ea nu se mai gândea decât cum să plece mai repede.

Nu fu posibil. Chelnerul se apropia cu un cărucior încărcat cu delicioase produse de patiserie. Era exclus să-l jignească pe tatăl său, refuzând să guste ceva.

— Ce bogăţie corneliană, spuse ea surâzând. Cred că o să aleg profiterolul.

— Excelentă idee! aprobă o voce, în spatele ei.

Ea fremăta şi ridică ochii. Leon Silver o fixa cu o umbră de amuzament în pupilele sale verzi.

— Cu silueta dumitale, poţi să-ţi permiţi, reluă el galant.

— Domnule Silver, ce surpriză! exclamă cu ipocrizie Cherry. Cum a decurs vizita la Southampton? Pot să vi-l prezint pe tatăl meu, domnul Marshall? Tată, iată-l pe domnul Silver, preşedintele nostru.

Cei doi bărbaţi se salutară politicos. Domnul Marshall se comportă perfect.

— Încântat, domnule, făcu el, înclinându-se. Fiica mea mi-a vorbit de dumneata...

Ce mai faci?

— Vă mulţumesc, bine, răspunse Leon Silver. Cu ce ocazie la Londra? Sunteţi dentist, nu-i aşa?

— Exact. Am asistat la un congres. Foarte interesant, de altfel.

— Nu-mi amintesc să vă fi informat în legătură cu profesia tatălui meu, se miră Cherry.

Leon Silver se aplecă spre ea.

— Memoria dumitale nu te înşală, declară el, maliţios. Bine! Vă rog să mă scuzaţi, sunt aşteptat. Sper să vă revăd, domnule.

Cherry nu putu rezista tentaţiei, în timp ce Leon Silver se îndepărta, ea aruncă o privire fugară celei care îl însoţea. Aceasta consulta lista de bucate, ignorând înadins persoanele pe care însoţitorul ei le salutase.

— Ce înfăţişare! exclamă domnul Marshall, entuziasmat. Nu mi-ai spus că e atât de tânăr. Nici cât este de frumos, de altfel!

Fata roşi, ridicând din umeri.

— Are treizeci şi şapte de ani, tată, adică cu şaisprezece ani mai puţin decât tine. O vârstă avansată, deci.

— Îţi mulţumesc! Cherry pufni în râs.

— Îmi pare rău, se scuză ea. În fine, îl consider ca pe cineva foarte matur... Şi vag atrăgător poate, termină ea, ezitantă.

— În niciun caz nu aş alege aceşti termeni ca să-l descriu pe acest băiat, răspunse tatăl său, pe un ton ce nu admitea replică.

Cherry schimbă imediat subiectul.

Leon Silver poseda un magnetism deosebit şi domnul Marshall nu întârzie să se lase impresionat.

Vineri, Cherry se sculă devreme. Ziua urma să fie mai încărcată ca de obicei. Anne trebuia să efectueze nişte consultaţii prenatale şi deci lipsea iar Leon Silver era invitat după-amiază la un cocteil la care Cherry trebuia să-l însoţească.

Ea îşi suspenda rochia pe care o adusese pe un umeraş, când şeful ei ieşi din birou.

— Bună ziua, doamnă Simson, începu el. E ceea ce vei purta după-amiază?

— Da.

Ea scutură rochia şi o băgă cu atenţie în dulap. Era o rochie de cocteil decoltată, din jerseu negru cu fir auriu şi se potrivea de minune pentru această ocazie.

O notă deosebită în vocea lui Leon Silver trezi totuşi îndoiala în sufletul feţei.

— Nu o găsiţi... potrivită? întrebă ea.

Se întoarse spre el. Aşezat în fotoliul Annei, el pusese picioarele pe birou. Umerii săi largi se ridicară cu dezinvoltură.

— Te preocupă într-adevăr părerea mea? întrebă el nonşalant.

— Da, bineînţeles. Dacă nu aprobaţi...

— Forma este perfectă, întrerupse el, dar porţi prea mult negru, după părerea mea. S-ar crede că eşti tot timpul în doliu.

Cherry îşi strânse buzele, iritată.

— De cât timp e mort soţul dumitale, doamnă Simson?

— De aproape patru ani, răspunse ea cu fermitate. Dar îmi plac nuanţele închise, adăugă ea cu un aer încăpăţânat.

— Într-adevăr? Am fost foarte surprins să te văd aseară la restaurant, continuă el.

Interesant, mi-am zis: Cherry preferă bărbaţii în vârstă.

Ea îl fulgeră efectiv cu privirea.

— Şi aţi descoperit apoi că era vorba de tatăl meu, spuse ea cu răceală.

— Exact.

Un surâs lent invada trăsăturile lui Leon Silver. Pupilele de smarald începură să scânteieze de maliţiozitate.

— Spune-mi atunci, doamnă Simson, ce gen de bărbat

îţi place?

— Niciunul, domnule.

Îşi dădu seama că ceea ce o exaspera cel mai mult, era felul în care el îi pronunţa numele. Foarte des şi cu o insistenţă exagerată.

— Chiar aşa? lansă el, examinând-o atent. Ceea ce înseamnă că nu ai trecut încă peste dispariţia soţului dumitale.

Maxilarele i se contractară. Nu vorbea niciodată cu străinii despre David. Şi, cu siguranţă, nu-şi va schimba acest obicei pentru nimeni.

— Domnule, spuse ea calm, am mult de lucru în dimineaţa aceasta.

El nu replică, îşi plimbă privirea pe silueta ei suplă, fără cea mai mică jenă, apoi se ridică cu surâsul pe buze şi părăsi încăperea.

Incidentul reuşi să-i strice ziua tinerei femei. Apoi, necazurile se înlănţuiră. Mama lui Penny telefona să anunţe că aceasta nu va veni la birou, fiind puternic gripată. Cherry trebui să ceară serviciului personal să i se trimită o dactilografă.

Îşi pierdu apoi o jumătate de oră să-i explice ce avea de făcut. Evident, fură deranjate de apeluri telefonice din exterior, care nu mai conteneau.

Cherry începu să caute apoi un dosar care se rătăcise şi Leon Silver se miră că nu era la locul ei când avu nevoie de ea!

Spre prânz, ea avu un moment de linişte. Se pregătea să meargă la masă, când uşa se deschise şi în încăpere pătrunse o bătrână doamnă încărcată de pachete. Ea purta un lung mantou de zibelină şi o pălărie de lână roşie, complet deformată! Excentricitatea ţinutei sale era accentuată de nişte galoşi negri din plastic, care protejau

pantofii, accentuându-i slăbiciunea picioarelor.

Cherry reuşi să surâdă politicos, în ciuda perplexităţii ei. Ea o salută pe necunoscută în timp ce spiritul ei înregistra diferite fapte neobişnuite: recepţionera nu o anunţase pe bătrână doamnă, aceasta intrase fără să bată; mantoul ei era din blană veritabilă; pe degete purta diamante. Cu siguranţă era o obişnuită a casei. Totuşi, Cherry nu o cunoştea.

— Bună ziua, doamnă, spuse ea cu amabilitate. Cu ce pot să vă ajut?

— Draga mea, trebuie să fii Cherry Simson! exclamă interlocutoarea ei. Sunt încântată să te văd.

Vorbea cu uşurinţă, cu o voce uimitor de tânără şi de distinsa. Era probabil octogenară, dar se vedea că fusese fermecătoare.

Trăsăturile sale erau fine, rasate. Ochii albaştri, luminoşi, sclipeau de curiozitate şi de o poftă de viaţă pe care anii nu o slăbiseră.

Ea îi plăcu imediat feţei.

— Eu sunt, într-adevăr, răspunse ea întinzându-i mâna.

— Anne nu este aici? întrebă fermecătoarea musafiră. Mi-ar plăcea s-o felicit personal. O să mă aşez. El e ocupat?

Cafeaua aceasta e caldă? Ce cămaşă drăguţă! Negrul îţi stă de minune, copila mea!

Cherry se strădui să rămână serioasă.

— Anne este la spital, azi, explică ea.

Domnul Silver este cu directorul său economic. Cred că nu mai au mult. Pe cine să anunţ?

— Oh! Sunt bunica lui. Nu m-am prezentat? Nu, într-adevăr. Vin deseori la Londra. Numele meu este Helena Silver.

„A”-ul este în plus, nu crezi? Helene ar fi fost mai

elegant...

Cherry izbucni în râs.

— Vreţi o cafea? reuşi ea să articuleze.

Bătrâna doamnă se afundă în fotoliu.

— Hm! Nu găseşti că e prea frig pentru asta? spuse ea pe un ton atât de serios, încât Cherry trebui să-şi muşte buzele ca să nu pufnească din nou.

— Ce v-ar plăcea să beţi? întreabă ea, amuzată.

— O picătură de whisky, răspunse imediat adorabila bunicuţă. Din cel care se află în dulapul acela, din apropierea biroului lui Leon: este excelent.

Cherry se grăbi s-o mulţumească pe Helena Silver.

— Preveniţi-mă când trebuie să mă opresc, spuse ea cu un pahar într-o mină şi cu sticla în cealaltă.

— ... Atât! Ai apă caldă în acest ceainic?

Şi o bucăţică de zahăr, poate? Şi o felie de lămâie? continuă vesel musafira.

— Nu, o informă Cherry cu o mină veselă, dar pot să trimit...

— Nu te deranja. Sunt perfect mulţumită...

Uşa se deschise brusc şi Leon Silver apăru pe prag.

— Bunico! exclamă el, stupefiat. Ce vânt te aduce în oraş? Şi de ce porţi pălăria asta ridicolă? Sincer, nu te avantajează deloc!

— Se poate, replică ea fără să clipească.

Dar mă apără de intemperii. Bună ziua, totuşi, Leon! Nu mi-ai descris-o pe Cherry, ea este absolut fermecătoare!

— Păstrez câteva secrete numai pentru mine! răspunse vesel nepotul său.

Ochii săi scânteiau de maliţiozitate şi de iubire pentru ea.

În tăcere, Cherry îi observa. Ea uită dintr-odată duritatea şi sarcasmele lui Leon Silver. Era evident că îşi

adora bunica. Tânăra femeie avu un elan de tandreţe pentru acest om impunător şi atât de iubitor totuşi.

— Gemenele sunt în vacanţă, de aceea, sunt aici, explică bătrâna doamnă. Voiam să le arăt pe Moş Crăciun.

— Dar ele nu mai cred de multă vreme în asta! exclamă Leon Silver. Sper că nu ai condus maşina până aici?

— Nu fi prost, Leon. Ştii bine că nu mai conduc de douăzeci de ani.

— Bunico! Ai memoria scurtă! Aminteşte-ţi de automobilul tatii! L-ai făcut zob, iarna trecută!

— Da, într-adevăr, făcu Helena fără să se tulbure câtuşi de puţin. O să continui să mă tot cerţi? Cherry, şi cu dumneata este tot atât de dezagreabil?

— Uneori, răspunse aceasta fără să-şi privească şeful.

— Şi te tratează cu aceeaşi grosolănie? insistă ea.

— Da.

Cherry simţi ochii pătrunzători ai lui Leon Silver aţintiţi asupra ei. Ea se făcu că nu-i observa.

— Te sfătuiesc să fii prudent, Leon, declară Helena, pe un ton fără replică.

Cherry este peşte. Dacă o iei în răspăr, vei avea probleme.

— Ah! Bunico, te rog, scuteşte-mă cu scornelile tale! strigă nepotul ei.

Cherry deschise gura de uimire.

— Doamnă, cum aţi ghicit semnul meu zodiacal? întrebă ea.

— Doamnă Simson, imploră Leon Silver, fie-ţi milă, nu o introduce în subiectul ei favorit. Nu vreau să-ţi umple capul cu balivernele astea. Bunico! exclamă el deodată. Dacă fiicele mele sunt cu tine, ce-ai făcut cu ele?

Helena Silver bău o înghiţitură de whisky şi ridică din

umeri.

— Oh, nu ţi-am spus? răspunse ea fără grabă. Sunt în lift, urcă şi coboară. Ştii cât de mult le place...

Leon îşi ridică braţele spre cer, în semn de disperare.

— Pe toţi sfinţii, strigă el. Cherry, du-te imediat să le cauţi!

Tânăra femeie se conformă, împărţită între mânie şi bucurie. Pentru prima oară îi spusese pe nume, dar îi vorbise ca unui câine!

Bunica lui era într-adevăr delicioasă. Cu surâsul pe buze, Cherry apăsă pe buton. Uşile se deschiseră dând la iveală două fete vesele.

— E timpul să mergeţi la tatăl vostru, copii! anunţă ea vesel.

Ea remarcă atunci ochii gemenelor. Avu un şoc: erau exact ca cei ai lui Leon Silver. De un verde profund, mărginiţi de gene negre, incredibil de lungi, magnifici.

— El v-a trimis? întrebă o voce subţirică.

— E supărat? întrebă o alta.

— Sunteţi noua sa secretară? întrebările ţâşneau din toate părţile.

Cherry scoase un suspin, depăşită de evenimente.

— Eu sunt... factotumul tatălui vostru, declară ea în sfârşit.

— Ce-i aia? întrebară în cor cele două fetiţe.

Cherry îşi regretă pe loc cuvintele. Două mutrişoare curioase să afle un cuvânt nou, aşteptau răspunsul ei. Ea simţi că ele nu vor uita acest termen, cu spiritul lor curios!

— Asta înseamnă doar că sunt foarte ocupată, explică ea. Hai veniţi, sunteţi aşteptate.

Ascultătoare, gemenele o urmară până la biroul tatălui lor. Helena dispăruse.

— Copiii dumneavoastră, domnule, anunţă Cherry.

El ridică ochii, cu un aer sever.

— Bună ziua la amândouă, începu el. Nu vreau nicio sarabandă cu liftul fără permisiunea mea, e clar?

Căpşoarele se înclinară la unison.

— Bine! V-aţi prezentat doamnei Simson?

Tot în tăcere, ele făcură semn că nu. Leon se ridică.

— Iat-o pe Rachel şi pe Veronica, pe care noi o numim de obicei Ronnie.

Toate trei îşi strânseră mâinile cu gravitate.

— Aveţi ochi foarte frumoşi, doamnă Simson! exclamă deodată Rachel.

— Nu se fac observaţii personale oamenilor pe care abia i-ai cunoscut, o informă tatăl ei. Aşezaţi-vă, acum. Imediat ce apare bunica, urcăm în apartament să mâncăm.

Presupun că tu eşti cea care ai sugerat această călătorie cu trenul, Rachel?

El se întoarse spre Cherry.

— Pentru un motiv care rămâne obscur, ele adoră taxiurile, lifturile şi trenurile.

— Şi scările rulante, tată! strigă Rachel.

— Ah! da, într-adevăr, suspină Leon Silver.

Cherry surâse. Rachel era mai dezgheţată decât sora sa. Din fericire, ele erau îmbrăcate diferit, căci feţele lor erau absolut identice!

Se întoarse la biroul ei. „Să sperăm că după-amiaza va fi mai calmă!” gândi ea.

Când Helena reveni, nepotul îşi condusese familia spre lift.

— Doamnă Simson, iau masa de prânz la mine. Sun-o pe doamna Morrison şi roag-o să-mi trimită mâncare pentru patru persoane. Să nu uite îngheţatele copiilor!

Telefonează-i mai întâi lui O’Connell pentru a-l preveni că noi urcăm.

— De ce nu vii cu noi, îi propuse deodată Helena tinerei secretare.

Aceasta îşi privi şeful, nehotărâtă.

— Ar fi o plăcere pentru noi, aprobă el.

— Dar... am de lucru, înainte de cocteil.

— Nu te nelinişti, poate să rămână pe luni. Anne ţi-a lăsat cheile?

Era vorba de trusa ce permitea accesul la etajul şase.

— Da, le am.

— Perfect, în acest caz spune centralistei să comute toate comunicările urgente în apartamentul meu. Şi ia-ţi rochia, adăugă el, autoritar. Te vei schimba în una din sălile de baie.

Câteva momente mai târziu, şoferul domnului Silver o introducea pe Cherry într-o cameră de oaspeţi. Ea îşi lăsă aici trusa de machiaj şi rochia de seară.

Domiciliul preşedintelui era spaţios, luminos şi extrem de elegant. El ocupa tot etajul şi avea o vastă terasă însorită.

O'Connell servi masa. La ora două, Leon dădu semnalul de plecare.

— Bunico, vrei ca O'Connell să te ducă la gară, sau preferi să te organizezi singură?

— Eu şi gemenele nu am terminat cumpărăturile. Vom lua deci un taxi, după peregrinările noastre.

— Bine, aprobă nepotul. Rachel şi Ronnie, să fiţi cuminţi, să nu o obosiţi pe bunica! Cherry se ridică.

— Merg să mă schimb, anunţă ea. Am fost încântată să vă cunosc, copii!

— Ne vom revedea, nu-i aşa, doamnă Simson? întrebă Ronnie.

Rachel îşi scutura frenetic capul în semn de aprobare.

Helena răspunse personal la această întrebare.

— V-o promit eu! afirmă ea.

— Mulţumesc pentru amabilitatea dumitale, Cherry. Şi aminteşte-ţi, adăugă ea într-un suflu, muşcătura acestui bărbat este tot atât de grozavă ca şi cuvintele sale. El este scor pion, ştii. Îţi va afla toate secretele şi…

— Bunico! Ce-i povesteşti? întrebă Leon, bănuitor.

— Nimic, răspunse cu demnitate bătrâna doamnă, îi spuneam pur şi simplu la revedere.

Cherry se duse să-şi facă un duş şi să-şi retuşeze machiajul. Puţin înainte de ora trei, gata de plecare, ea îl găsi pe Leon în salon. Era extrem de elegant în costumul gri deschis, cu o cămaşă de mătase crem.

Fără să scoată un cuvânt, el îşi plimbă o privire admirativă pe silueta feţei. Rochia ei neagră care se mula pe piept şi pe coapse, se evaza spre picioarele frumos modelate, îşi ridicase părul într-un coc din care scăpau câteva şuviţe buclate, în jurul gâtului graţios strălucea un lanţ de aur roz. Cu cerceii săi asortaţi, ea era perfectă, radiind de prospeţime şi simplitate. Leon o ajută să-şi pună mantoul şi mâinile lui întârziară pe umerii ei.

— Dacă eşti gata, spuse el cu o voce uşor răguşită, putem coborî.

Luară liftul. Uşor stânjenită, Cherry începu să vorbească, să umple tăcerea.

— Copiii rămân la bunica lor în vacanţă? întrebă ea.

— Da, în locuinţa familiei, la Bucks.

Acolo locuiesc şi tatăl meu cu mama mea vitregă.

— Este de necrezut, continuă Cherry.

Are cel puţin optzeci de ani, nu-i aşa?

— Optzeci şi patru, de fapt, preciza Leon. E o excentrică. Nu înţelege decât ce vrea. E foarte şireată şi intuitivă. Nu-şi prea alege cuvintele…

Lumina se stinse brusc şi ei se treziră suspendaţi între

cer şi pământ, într-un întuneric beznă.

Cherry scoase un strigăt de spaimă. Faptul că era blocată într-un spaţiu închis o îngrozea.

— Oh! Dumnezeule, gemu ea.

Instinctiv îl apucă pe Leon de mânecă.

— Calmează-te, spuse el pe un ton convingător.

O înconjură cu un braţ protector.

— Nu este decât o pană de curent, într-o clipă, vom porni din nou, continuă el.

— Nu se poate! exclamă Cherry complet îngrozită.

Începu să tremure din cap până în picioare. Leon o strânse mai tare şi ea se lipi de el.

— Dar ţi-e chiar frică, Cherry, strigă el stupefiat. Tremuri.

— Nu pot să mă opresc.

— Atunci ascultă-mă. El îi vorbi încetişor, cu blândeţe, explicându-i că erau în siguranţă, că luminile se vor aprinde în curând, că liftul va porni. Muncitorii localizaseră deja pana şi se preocupau s-o repare.

Din păcate, nimic nu putea s-o liniştească pe Cherry.

— Nu suport să fiu suspendată în aer, spuse ea, în pragul lacrimilor.

— Draga mea copilă, noi nu ne legănam la capătul unui fir de bumbac!

El se lansă într-o descriere tehnică a maşinăriei, fără succes. Cherry tremura de-a binelea.

— Oh! Pentru numele lui Dumnezeu! exclamă el.

O trase deodată spre el, îi răsturnă capul pe spate şi o sărută.

Cherry, prea tulburată ca să-şi dea seama ce i se întâmpla, nu reacţiona imediat. Când în sfârşit îşi veni în fire, ea încercă să se elibereze.

— Lasă-mă, îl imploră ea.

— Taci din gură, îi ordonă Leon. Îi căută din nou buzele.

O clipă mai târziu, Cherry uita de situaţia în care se găseau. Buzele lui Leon se făcură mai exigente.

Profund emoţionată, Cherry răspundea acum mângâierilor lui. Ea îl înconjură cu braţele, era atât de aproape de el încât îşi simţea tot corpul lipit de al lui.

Becul se aprinse brusc, tulburând neplăcut intimitatea lor.

Leon se îndepărtă încet, cu faţa impasibilă. Fără un cuvânt, ajunseră la parter.

Cu obrajii roşii de tulburare, Cherry îl privi acuzator.

— De ce ai procedat aşa? întrebă ea cu o voce tremurătoare.

— Dragă doamnă Simson, răspunse el cu nonşalanţă, a trebuit să găsesc un mijloc să-ţi combat criza de isterie.

Cherry rămase mută tot timpul cât dură călătoria lor la Corydon, unde se dădea cocteilul. Era zguduită şi asta nu avea nimic de-a face cu pana de curent!

Îşi păstră ochii aţintiţi asupra peisajului care defila prin faţa geamului maşinii. Cât de ruşine îi era de ea însăşi!

Sărutările lui Leon îi treziseră o emoţie a trecutului pe care ea o credea moartă pentru totdeauna. Ea înţelegea acum de ce prezenţa lui o afecta atât de mult: el o atrăgea fizic.

Ea se simţi vinovată. Era ca o trădare la adresa lui David. Faptul că soţul îi dispăruse pentru totdeauna nu-i uşura în niciun fel remuşcările.

De altfel, avea certitudinea că bărbatul de lângă ea era de marmură. Nu o sărutase decât pentru a o distrage de la spaima de care fusese cuprinsă. Şi reuşise lucrul acesta. Cum de putuse fi atât de proastă să răspundă avansurilor sale!

— Doamnă Simson, declară deodată vecinul ei, dacă binevoieşti să te smulgi din contemplarea unui peisaj pe care îl cunoşti deja pe de rost, mi-ar plăcea să-ţi vorbesc despre programul pentru săptămâna viitoare.

Ea se întoarse spre el, străduindu-se să pară indiferentă.

— Ascult, domnule, spuse ea cu răceală.

— De ce nu-mi spui ce ai pe inimă? spuse el furios. Mă fulgeri efectiv cu privirea!

— Te înşeli, replică ea pe un ton egal.

Aştept instrucţiunile pentru săptămâna viitoare.

— Am vorbit cu directorul general de la societatea „Berea Cooper”, în dimineaţa aceasta. Vor utiliza arhitecţii pe care eu i-am recomandat la Nairobi. Sunt obişnuiţi să construiască în Kenia. Pe scurt, vom lua, marţi, prânzul cu ei. Va urma apoi o şedinţă care va dura probabil toată după-amiaza.

Miercuri, avem o agapă la birou şi joi... eşti liberă pentru cină? Anne a organizat în apartamentul meu un dineu şi mi-ar plăcea să joci rolul de gazdă.

— Are vreun raport cu serviciul? întrebă pe un ton rece Cherry.

Ea îşi regretă imediat cuvintele. Faţa şefului ei se înăspri. Totuşi, ea voia să ştie. Dacă era vorba de o petrecere între prieteni, nu avea decât să-i ceară ajutorul blondei înalte şi arogante.

De altfel, el avea probabil de unde alege printre nenumăratele femei care îl râvneau. Întrebarea ei era de prisos. Răspunsul era evident.

— Doamnă Simson, răspunse el cu o răbdare exagerată, am înţeles foarte bine că nu te încântă deloc compania mea. Dacă solicit prezenta dumitale în această ocazie precisă, este că primesc parteneri de afaceri: trei

bărbaţi, două soţii şi o amantă. De acord?

— Da, aprobă ea. Dar cine te ajuta înaintea mea? insistă ea fără chibzuinţă.

— Soţia mea, doamnă Simson, spuse el cu o voce dură. Numai că ea a murit acum şase ani, în caz că nu ştiai. De atunci, secretara mea a încercat să joace rolul de stăpână a casei la recepţiile de afaceri, înainte de a-mi pune întrebarea, te informez că, Anne fiind însărcinată, m-a anunţat că nu poate să-mi mai facă acest serviciu.

Eşti satisfăcută?

Tulburată, Cherry tăcu.

— De altfel, ea nu va mai veni, probabil, multă vreme la birou, reluă el. Am vorbit la telefon cu soţul ei alaltăieri. Consideră, ca şi mine de altfel, că ea ar trebui să înceteze să mai lucreze.

— Dar... credeam că dumneata doreai ca ea să rămână până în ultimul moment? se miră tânăra femeie.

— Bineînţeles că nu. Ea voia. Mărturisesc că voi găsi cu greu o secretară atât de devotată şi de competentă, în fine! Pentru că eşti complet liberă, vei avea extrema amabilitate să suporţi compania mea joi seara, pentru motive profesionale?

Furioasă pe sarcasmele lui, Cherry îi adresă cel mai încântător surâs al ei.

— Domnule, voi fi încântată să-ţi fiu de folos, spuse ea cu o voce suavă. Vezi vreun inconvenient, continuă ea, să lipsesc în dimineaţa de vineri? Prevăzusem să fac cumpărăturile de Crăciun, dar...

— Îţi acord cu plăcere toată ziua, o întrerupse el.

Conversaţia lor se termină aici.

Dispoziţia lui Leon Silver se înrăutăţi. Câteva ore mai târziu, o depuse pe Cherry în faţa casei ei şi o salută din vârful buzelor. Niciun comentariu despre cocteilul care

avusese loc.

Cherry se hotărî să-şi facă un sandviş şi să se instaleze într-un fotoliu lângă foc. Se simţea îngrozitor.

În cursul seratei, ea îl văzuse pe Leon râzând cu clienţii, dar de îndată ce se urcase în maşină, păstrase o tăcere ostilă.

Ea era de vină. A fost atât de neîndemânatică! Toate eforturile ei pentru a ameliora situaţia fuseseră reduse la zero.

Leon Silver avea reale calităţi. Era un om de afaceri desăvârşit şi ea descoperise astăzi şi alte faţete ale personalităţii lui. Îşi adora vizibil bunica şi copiii. Ştia să fie sever iar gemenele aveau pentru el o afecţiune profundă şi un mare respect.

— Unde o fi el acum? în locuinţa familiei din Buckinghamshire, sau cu frumoasa blondă care-l însoţise la restaurant?

Ea îşi interzise aceste gânduri ridicole. Nu o interesa ce face Leon, absolut deloc.

O oră mai târziu, se băgă în pat. Ezitase să iasă, să se plimbe pe deal, cerul fiind deja întunecat.

La miezul nopţii, ea regretă că nu ieşise la plimbare.

Era incapabilă să doarmă. Incidentul din lift o obseda. Mai ales felul în care ea reacţionase. Din fericire, Leon rămăsese de piatră!

Ea încerca să se convingă că era mai bine aşa. Şi totuşi... în sufletul ei domnea o confuzie totală. Pe de o parte Leon o fascina, pe de alta, el o exaspera, în fine… nu de tot.

Un lucru era sigur: ea refuza să se lase copleşită de o atracţie fizică. Niciodată nu-l va trăda pe David.

CAPITOLUL VI

Cherry inspectă o ultimă dată masa, aranjă florile şi plecă să se schimbe în camera de oaspeţi.

Recepţia nu o neliniştea, dar se simţea într-adevăr nefericită. Şi cu toate acestea, era joi; a doua zi începea vacanţa de Crăciun, căci Leon îi acordase ziua de vineri, între altele, săptămâna fusese bogată în distracţii: cocteiluri, agapa companiei, care durase până noaptea târziu şi chiar în dimineaţa aceasta, petrecerea de la „etajul cinci”.

Motivul tristeţii sale era atitudinea lui Leon Silver. Nu-şi mai vorbeau decât dacă era strict necesar. De două ori, după reuniuni târzii, o condusese acasă. Dar nu descleştase gura decât ca să-i ureze sec „noapte bună”.

Aceste relaţii erau teribil de neplăcute. Şi totuşi ea era de vină. Leon nu o mai provoca. Părea preocupat chiar atunci când discuta cu un client. O femeie mai puţin sensibilă ca Cherry poate nici nu şi-ar fi dat seama, dar nu se mai îndoia: el îi purta pică.

Alec Moore trebuia să se întoarcă la sfârşitul lui ianuarie. Slavă domnului. El îi telefonase acasă de mai multe ori. Totuşi mai rămâneau patru săptămâni pe care trebuia să le petreacă cu Leon Silver. Dacă măcar atmosfera ar fi fost mai puţin încărcată între ei!

Îşi termină machiajul, se parfumă uşor şi se privi în oglindă. Rochia de caşmir ivoar pe care o purta, îi scotea în evidenţă curbele graţioase. Era decoltată şi destul de elegantă.

Cheltuise o avere pe această rochie. O alesese ca să-i placă lui Leon, nu era neagră!

Îşi ondulase părul lung şi negru care-i cădea în cascadă pe umeri. Oare lui Leon îi va plăcea această

coafură? Va remarca schimbarea?

Câteva bătăi discrete în uşă îi întrerupseră cursul gândurilor. În prag apăru şefa restaurantului.

— Scuzaţi-mă că vă deranjez, doamnă Simson, sunteţi sigură că nu mai vreţi să rămân?

Cherry surâse; doamna Morrison era un ajutor preţios.

— Mulţumesc, nu, răspunse ea. Aţi lucrat deja destul de mult. Cum nu va voi vedea mâine, vă doresc un Crăciun fericit.

— Şi dumneavoastră la fel, doamnă Simson. La revedere!

Anne Meilor alesese meniul, doamna Morrison îl pregătise, iar Cherry urma să-l prezinte.

— Doamnă Simson, chemă o voce gravă.

Vocea venea din salon. Cherry se îndreptă spre Leon Silver cu un mers uşor.

— Sunt aici, îl informă ea.

Ea îi lăsă timp să-i aprecieze toaleta, ceea ce el făcu. Dar nu emise niciun comentariu.

— Este bine aşa...? întrebă ea timid.

— Îţi pasă deci?

Ea suspină.

— Da, domnule, părerea dumitale mă interesează.

— Atunci, efectiv, ţinuta dumitale îmi place enorm, recunoscu el. Şi felul în care ţi-ai aranjat părul în seara aceasta, la fel.

El se îndreptă spre bar.

— Ce-ai vrea să bei? întrebă el.

— Ceva tare.

— Ai vreo problemă?

— Nu... Da, spuse ea muşcându-şi buzele.

Această tensiune dintre ei o îmbolnăvea!

— Domnule, nu mă pot împiedica să...

— Crezi, o întrerupse el, că ţi-ar fi posibil să-mi spui Leon, cel puţin în afara orelor de birou?

Cherry închise ochii o clipă. Era mulţumită că-i ceruse asta.

— Da, cred că ar fi o bună idee. As merge chiar până la a aprecia această seară, dacă nu mi-ai fi atât de ostil.

— Cum? Dumneata mă acuzi de...

Soneria telefonului îi întrerupse fraza.

— Invitaţii noştri au sosit, anunţă el. Totul e gata?

— Bineînţeles!

Cherry se aşeză pe canapea, în timp ce Leon coborî să-şi primească oaspeţii.

Aşa deci, el o consideră rece în ceea ce îl privea? Ea bău o înghiţitură de whisky sec. Emitea poate nişte unde negative, la adresa lui, pentru a se proteja... De ce? Leon părea perfect indiferent. O considera măcar drăguţă?

În orice caz, sărutările schimbate în lift nu-l emoţionaseră deloc.

Pentru a suta oară, ea analiză caracterul lui Leon. Acasă sau la serviciu, imaginea lui o obseda.

Masa fu o reuşită totală. La început, când toţi erau în salon, avu loc un uşor incident.

Veteranul serii, directorul unei importante companii cu care trata Silver & Silver, băuse o bună cantitate de vin.

— Ţi-ai găsit secretara ideală, Leon, spuse el deodată, cu ochii la Cherry. Te felicit pentru alegerea dumitale, ea este absolut fermecătoare. Păcat că e căsătorită. V-aţi completa de minune! Leon luă un aer maliţios.

— Ce zici, Cherry? întrebă el şiret.

Cherry îi surâse cu multă amabilitate bătrânului.

— Formăm efectiv o bună echipă de lucru, răspunse ea...

— Soţul nu are obiecţiuni că vă întoarceţi atât de

târziu acasă? întrebă femeia despre care Leon spusese că e „amanta”.

— Acest gen de reuniune este rar, răspunse Cherry pe un ton uşor.

Refuză să mărturisească că e văduvă. Nu ar fi făcut decât să alimenteze o conversaţie căreia dorea să-i pună capăt!

— Mă mir totuşi că el le acceptă, insistă interlocutoarea ei. Sunteţi tânără. De cât timp sunteţi măritată?

— Cherry e văduvă, declară brusc Leon Silyer. În încăpere se lăsă tăcerea.

— Încă un punct comun între voi, comentă în final respectabilul P.-D.G.

Apoi, schimbă brusc subiectul. Serata se desfăşură apoi în mod agreabil.

În jurul orei unu noaptea, invitaţii îşi luară rămas bun, încântaţi de primirea gazdelor.

Leon îi conduse la parter. Când reveni, Cherry debarasase masa şi aranja farfuriile în maşina de spălat vase. Vocea lui gravă, în spatele ei, o făcu să tresară.

— Cherry...

O privi lung. Intimidată, tânăra femeie nu scoase un cuvânt.

— Te conduc, declară el într-un târziu.

Cherry îşi strânse cu tristeţe lucrurile. Un zid părea că se ridicase din nou între ei.

Făcură traseul până la Hampstead în tăcere. O dată ajunşi în faţa casei ei, Cherry nu mai rezistă.

— Leon...

— Îţi mulţumesc pentru această seară, o întrerupse el impasibil. Datorită dumitale, a fost o reuşită. Scuză-l pe bătrânul Felix, băuse cam mult, dar e adorabil şi nu avea

intenţia să te jignească.

— Ştiu... Leon, mi-ar plăcea să intri să bei o cafea cu mine.

Vorbise repede adunându-şi tot curajul.

— Ei bine, doamnă Simson...

— Opreşte-te! strigă ea enervată, fulgerându-l cu privirea. Vreau să discutăm, continuă recăpătându-şi calmul. Accepţi sau nu?

— Are vreo legătură cu serviciul? întrebă el ironic, dorind s-o tachineze.

Cherry era gata să se sufoce de indignare, dar îşi dădu seama deodată că el râdea. Dezarmată, suspină adânc.

— Se întâmplă că da, admise ea.

— Atunci te urmez.

Dinţii săi albi sclipiră în lumină. Cât de frumos era, îşi spuse în gând Cherry.

El o complimentă pentru interiorul ei. Orice jenă dintre ei părea că dispăruse. Cherry pregăti cafeaua şi îi explică cum obţinuse acea locuinţă încântătoare.

Ea pălăvrăgea pe nerăsuflate iar el, în picioare, lângă ea, în bucătărie, o asculta.

Luă apoi platoul şi-l duse în salon, apoi avu ideea să stingă plafoniera şi să aprindă două aplice mici, care dădură încăperii un aer intim şi călduros. Flăcările dansau vesel în cămin.

Timp de o clipă, Cherry se înspăimântă de îndrăzneala ei. Fusese oare rezonabil să invite un bărbat la ea, la o oră atât de târzie?

Atitudinea lui Leon o linişti. Aşezat în faţa ei, într-un fotoliu mare, el îşi întinsese picioarele şi părea să se simtă perfect. Ea remarcă totuşi că avea trăsăturile trase. Lucra prea mult. În tăcere, băură o ceaşcă de cafea.

— Cât timp ai fost căsătorită? întrebă el deodată.

— Soţul meu a murit într-un accident, în călătoria noastră de nuntă. Chiar în ziua căsătoriei, ca să fiu mai exactă. La zece ore după ceremonie.

— Dumnezeule! E oribil, murmură el.

Ea citi în ochii lui cât de mult îl afecta această veste.

— Dar dumneata? întrebă ea.

— Andreea a fost soţia mea timp de şase ani, declară el cu o voce egală.

Gemenele aveau trei ani la moartea ei.

Ele abia şi-o mai amintesc. A avut cancer. Dar în cazul dumitale ce s-a întâmplat?

— Noi tocmai sosisem în Franţa. Hotelul în care trebuia să înnoptăm era la vreo treizeci de kilometri. A doua zi am fi mers la Paris. Am fi rămas aici o săptămână, înainte de a coborî în Italia, în fine, ploua şi presupun că David era obosit. El a luat o curbă prea repede, în mijlocul şoselei...

Pentru prima oară, ea era capabilă să descrie accidentul fără prea mari emoţii.

— Ciocnirea a fost teribilă. Am avut încheietura mâinii fracturată şi nenumărate contuzii. David a murit pe loc, precum şi conducătorul celuilalt vehicul.

Ea continuă să vorbească povestindu-i cele câteva amănunte care-i reveneau în minte.

— Nu ştiu ce e mai rău, spuse ea în final, să-ţi pierzi soţul după şase ani, sau imediat.

Pentru mine a fost poate mai bine aşa.

Durerea mea ar fi fost de nesuportat dacă...

— Nimeni nu poate răspunde la această întrebare, Cherry. Dragostea nu se măsoară în timp, nici în cantitate.

Ea surâse blând şi Leon o privi intens, incapabil să-şi ia ochii de la faţa ei încântătoare.

— Sunt sigur că te vei recăsători, continuă el. Vei

descoperi din nou fericirea, crede-mă.

— Mă îndoiesc, replică ea, resemnată. Crezi că dumneata o vei face, Leon?

— Absolut, declară el ferm.

Râse în faţa aerului ei stupefiat. Vorbiră încă multă vreme, fiecare povestindu-şi viaţa celuilalt. Orele se scurseră, fără ca ei să-şi dea seama.

— Dumnezeule! Te-am reţinut atât de mult, mă tem! exclamă Cherry.

— Nu e grav, o asigură el, voi dormi mai târziu, asta-i tot.

Se ridică să plece.

— Mă tem că te-am plictisit, se scuză Cherry. Pari dintr-odată grăbit să pleci.

El o privi intens, profund tulburat de adorabilul tablou pe care ea îl oferea. Cât de frumoasă era cu opulenta ei coafură neagră, cu picioarele lungi, îndoite sub ea, cu ochii violeţi ca oceanul.

Trebuia să plece. Acum, încet, sângele rece care-l caracteriza, îl părăsi.

O dorea pe această femeie de atâta vreme! De zeci de ori pe zi o contempla şi dorinţa lui de a o lua în braţe creştea neîncetat.

— Vorbeşte-mi! Tăcerea dumitale îmi confirmă cuvintele.

— Chiar aşa? Te înşeli, Cherry.

Îi luă mâinile. Ea se ridică fremătând la contactul pielii sale. El era atât de seducător, de mare, de puternic.

— De ce mă priveşti aşa? murmură ea cu o voce tremurătoare.

I se păru că o eternitate se scursese înainte ca el să-i răspundă. Ea se îneca în pupilele lui mari şi verzi, încât aproape că o cuprindea ameţeala.

— Cherry, spuse el într-un târziu cu emoţie, dacă mai rămân o clipă mi-e frică că nu mă voi mai putea controla. Te doresc atât de mult.

Cuvintele lui îi tăiară respiraţia. Cherry deschise gura să spună ceva, dar nu-i ieşi niciun sunet.

— Ascultându-te, articula ea în final, s-ar crede că părerea mea nu contează!

El îi surâse tandru, o trase spre el, şi o sărută cu pasiune. Ea nu se feri. Ardoarea lui o îmbăta. Copleşită de fericire ea îi întoarse toate sărutările, îi lipsise atât de mult. Buzele lui erau atât de dulci şi el era atât de seducător.

Începu să tremure de dorinţă. O parcurgeau senzaţii delicioase în timp ce Leon o mângâia cu tandreţe. Câtă nevoie avea de el!

Ea se abandonă complet în braţele lui. Copleşit de dorinţă, Leon încerca zadarnic să se stăpânească. O strânse şi mai mult la piept, iar Cherry începu să geamă de plăcere.

Cu preţul unui efort supraomenesc, ea se îndepărtă brusc de el. Niciodată un bărbat nu o tulburase atât de mult. Fără un cuvânt, ei se devorară din priviri.

Palpitând, Cherry încercă să-şi vină în fire. O uşoară mişcare a lui Leon o înspăimântă.

— Nu, te rog, îl imploră ea.

Dacă o mai atingea, n-ar mai fi putut să-i reziste, simţea asta. Greşise că-l invitase la ea. Ce, va crede el, acum?

— Eu... nu te-am invitat aici pentru asta, bâigui ea.

— Ştiu, Cherry.

Întoarse capul lui frumos şi suspină.

— Din nefericire, suspină el trist, sunt conştient de lucrul acesta.

— Voiam numai să ameliorez relaţiile dintre noi, se scuză ea.

El izbucni în râs. Teribil de jenată, ea înţelese motivul veseliei lui.

— Nu asta voiam să spun, Leon! De la început există o atât de mare animozitate între noi... Săptămâna aceasta, tensiunea mi-a devenit insuportabilă. Speram să-i pun capăt.

Ea lăsă capul în jos, descurajată. Se simţea proastă. Dacă ar fi ghicit finalul acestei serate...

— Cherry... murmură el. Cherry, ascultă-mă. Şi priveşte-mă, te rog.

Ea se conformă, în tăcere.

— Pentru o femeie tânără, de douăzeci şi patru de ani, care a mers până la altar cu un bărbat, eşti incredibil de naivă. Nu a existat niciodată vreo animozitate între noi. Cea la care te referi dumneata este o puternică atracţie fizică, pe care am simţit-o amândoi, chiar de la început. Cât despre... tensiunea de care vorbeai, ea este reală.

Leon râse fără bucurie.

— Cred că e inutil să spun mai mult, cunoşti remediul la problemele noastre.

Inima feţei bătea cu putere. Tocmai aflase adevărul şi asta o cutremura.

— Nu ştii multe, nu-i aşa? strigă ea.

— Cu timpul, ar fi trebuit să mă cunoşti, răspunse el cu blândeţe. Cherry, David e mort. Dumneata eşti vie, tânără şi grozav de atrăgătoare. Dorinţa pe care o simţim unul faţă de celălalt este foarte puternică, minunată. Numai că, dumneata crezi că nu ai dreptul să te abandonezi. Nu-i decât o chestiune de timp. În curând vom fi amanţi. Voi şti să aştept. Dar când voi considera că eşti pregătită, nu mă vei mai opri, ţi-o jur.

Îşi luă paltonul şi se îndreptă spre uşă.

— Noapte bună, Cherry, adăugă el încetişor, îţi doresc

un Crăciun fericit.

O clipă mai târziu motorul Rolls-ului demară. Tulburată puternic, Cherry rămase nemişcată, în picioare, în mijlocul salonului.

CAPITOLUL VII

— Ce nu-i în regulă, Cherry? Ce te tracasează?

Fata era în picioare, lângă fereastră, în casa părinţilor ei de la Bristol. Gheaţa desena fiori pe ferestre şi copacii se înălţau sub un cer greu de nori.

Leon îi lipsea atât de tare, încât o durea. Vacanţa de Crăciun era într-adevăr prea lungă. Era în douăzeci şi şase decembrie. Avea încă multe zile interminabile de aşteptat până îl va vedea din nou!

Bărbaţii familiei ieşiseră la plimbare cu nepoţelul. Aşezată într-un fotoliu, doamna Marshall tricota, în timp ce Iulie citea un magazin.

— Nu, mamă, răspunse ea. Mă gândeam, numai…

— Eşti sigură? insistă mama ei. De la sosirea ta aici, ai un aer atât de preocupat!

Ai probleme la serviciu?

— Nu, eu…

— E şeful tău, nu-i aşa? întrerupse Julie. Tatăl tău spune că e grozav de atrăgător.

Nu cumva eşti îndrăgostită de el, din întâmplare?

— Ce prostie! exclamă Cherry.

— Inutil să te înfurii, voiam doar…

— Scuză-mă, Julie, spuse încet Cherry.

O privi cu un aer dezolat. Julie era drăguţă de obicei, suplă şi fină. Dar talia ei era deformată acum de o a doua sarcină.

— Cred că Julie exagerează, declară doamna Marshall, care nu-l cunoscuse încă pe Leon Silver. Dar te înţelegi mai bine cu el, acum?

— Da, mamă. Relaţiile noastre au devenit foarte… amicale. Ies şi eu puţin la plimbare, să-mi fac poftă de mâncare. Poate reuşesc să-i prind pe bărbaţi din urmă.

Cinci minute mai târziu, părăsea casă, înfofolită bine în haina ei de blană. Nu avea de gând să se întâlnească cu fratele şi tatăl ei. Dorea să fie singură.

Chipul lui Leon se contura în faţa ochilor ei. Imaginea lui o obseda zi şi noapte. Păruse sigur de el când îi afirmase că în curând vor deveni amanţi. Cum de ştia asta? Şi de ce această perspectivă o umplea de nelinişte şi de nerăbdare în acelaşi timp?

Cu capul plecat, cu mâinile afundate în buzunare, ea mergea încet prin parc, cufundată în gânduri. El avea dreptate. Dacă el se hotăra într-adevăr să facă dragoste cu ea, nu vedea cum i-ar putea rezista; ar fi incapabilă.

De asemenea, ghicise că ea avea nevoie de timp. Totuşi era văduvă de multă vreme. Dar asta era! Dacă se hotăra să devină amanta lui, trebuia să-şi clarifice sentimentele faţă de el.

De un lucru era totuşi sigură, de faptul că el îi lipsea. Fără el zilele i se păreau groaznic de monotone.

— Cherry? Cherry. Ea ridică privirea, în mod prostesc se îndreptase spre groapa cu nisip, locul de distracţie al copiilor. Resemnată, făcu un semn celor trei siluete masculine, grăbindu-se spre ele.

În timpul nopţii ninsese. A doua zi, ea construi un om de zăpadă pentru nepotul ei.

Îşi petrecu revelionul în pat, cu o gripă puternică. Zgomotele petrecerii se auzeau de la parter, până la ea. Se simţea nefericită şi cu moralul scăzut. Trebuia să-şi reia lucrul peste două zile. Or, era puţin probabil că se va vindeca până atunci! Ce noroc!

— Cherry, eşti trează? murmură încetişor o voce lângă pat, în dimineaţa următoare.

Era Julie cu un platou pe care era ceainicul şi o ceaşcă.

— La mulţi ani! spuse ea cu un surâs. În sfârşit mă auzi, adăugă ea cu simpatie.

Trebuie să-ţi mărturisesc că arăţi tare rău, biata mea Cherry.

— Mă doare tot corpul, glăsui Cherry, ridicându-se. La mulţi ani, Julie, făcu ea, cu o faţă nefericită.

— Alo, Penny? Sunt Cherry. Domnul Silver este acolo?

Tremurând de nerăbdare, ea puse mâna pe receptor. Ideea de a vorbi cu Leon îi tăia respiraţia. Rămăsese în pat o săptămână, la părinţii ei. Tatăl ei telefonase la birou, s-o scuze. Vorbise cu Leon. Când domnul Marshall îi transmisese urările sale de însănătoşire grabnică, Cherry fu cuprinsă de o bucurie ridicolă.

Cu o zi în urmă, Cherry se întorsese la Londra cu maşina. Ea îşi cruţase forţele, totuşi. Bunul simţ i-a dictat să se odihnească încă o zi.

— Cherry? Cum te simţi? Mai bine, sper? întrebă cu amabilitate Penny. Domnul Silver este ocupat. Cei de la „Cooper” sunt la el şi şedinţa va dura, cred, ore în şir.

— Oh! exclamă Cherry, decepţionată. Nu-l deranja. Spune-i doar că vin mâine.

Tu te descurci, Penny?

— Aproape, răspunse fata. Dar începutul acesta de an e fertil în evenimente.

Anne tocmai şi-a prezentat demisia şi...

— Cum? Din ce cauză? E bolnavă?

— Nu, nu cred. Ea este foarte discretă, ştii. Oh! Sună celălalt telefon. Te las! Pe curând, Cherry!

Gânditoare, aceasta îşi pregăti o ceaşcă de ceai. Cine o va înlocui pe Anne?

Ea dormi cea mai mare parte a după-amiezii. Seara, se uită la televizor până la miezul nopţii.

De dimineaţă nu prea era în formă, dar se simţea

destul de bine ca să-şi reia serviciul. De altfel nu mai putea să amâne.

La ora nouă fix, ea se afla la intrarea societăţii Silver & Silver. Ajunsă la etajul cinci, se opri direct la toaletă să se pieptene, îi bătea inima şi nu ştia din ce cauză. Nu era pentru prima oară când era îndrăgostită...

Încercase să se convingă totuşi, că nu simţea pentru şeful ei decât o atracţie fizică, nimic mai mult. Dar intuiţia ei îi spunea contrariul.

Îi era frică. Frică să nu sufere din nou, să nu-l piardă pe cel pe care-l iubea. Căci dacă Leon o dorea, îi va oferi şi altceva decât o scurtă legătură?

Când pătrunse în birou, Anne era aşezată lângă Leon Silver, cu un blocnotes pe genunchi. Amândoi o salutară pe Cherry şi se arătară bucuroşi să o revadă.

Cherry avu o decepţie enormă. Sperase atât de mult să-l vadă pe Leon singur! El purta costumul pe care ea îl prefera, bleumarin cu o dungă fină, albă. Cămaşa îi era descheiată la gât, lăsând să se vadă gâtul puternic. El era mereu aşa, în absenta musafirilor.

Cherry simţea nevoia să se bucure de prezenţa lui, să admire pe îndelete frumoasa lui faţă virilă, părul său des şi negru, îi lipsise atât de mult! Dar ea trebui să se aşeze ascultătoare şi să aştepte instrucţiunile preşedintelui.

— Bine, începu el. Preferi să auzi mai întâi veştile bune sau pe cele rele?

— Întâi pe cele rele, răspunse politicos tânăra femeie.

— Anne ne părăseşte vineri.

— Deja? exclamă Cherry. Ce s-a întâmplat Anne, sunteţi bolnavă?

— Am tensiunea prea mare. Cinstit, nu mă simt prea bine. Voiam să lucrez până la capăt, dar soţul meu se opune formal şi trebuie să recunosc că are dreptate.

Ea avea un aer trist. Leon surâse dar nu făcu niciun comentariu. Tăcerea lui o încuraja pe Anne să continue.

— E ciudat, declară ea cu o voce obosită. Doream atât de mult copilul acesta. Sunt căsătorită de zece ani, Cherry şi în tot acest timp am sperat că vom avea un copil. Azi, această dorinţă se realizează în sfârşit... şi mie mi-e frică să abandonez stilul de viaţă cu care eram obişnuită. La naşterea primului meu copil... voi avea patruzeci de ani.

Recunoscătoare pentru încrederea pe care i-o acorda Anne vorbindu-i deschis despre problemele sale, Cherry spuse cu căldură:

— Ştiţi, Anne, propria mea mamă avea vârsta dumneavoastră când m-a născut. Fra tele meu s-a născut înainte, dar situaţia este practic asemănătoare!

— Vezi, interveni Leon Silver, şi Cherry, nu-i chiar atât de nereuşită.

O învălui pe fată cu o privire tandră care o tulbură profund.

— Mulţumesc, domnule! Care este vestea cea bună?

El deveni imediat serios.

— Ieri, Karen Black l-a vizitat pe directorul personalului. Ţi-o aminteşti? Ea era secretara lui Alec şi el o aprecia mult.

— Dar... O credeam în Noua Zeelandă, măritată! se miră Cherry.

Leon ridică din umeri.

— Nu ştiu, răspunse el. Am impresia că n-a mai plecat. De fapt ea este tot la Londra actualmente şi caută de lucru. Alec mi-a telefonat ieri. Vine săptămâna viitoare şi...

Cherry îşi coborî privirea. Ştia ce va urma şi voia să-şi ascundă bucuria, îi va cere să devină secretara lui permanent şi ea va accepta cu cea mai mare bucurie!

El nu-i dădu posibilitatea să-şi exprime părerea.

— Alec şi cu mine considerăm că, dat fiind împrejurările, este preferabil ca dum neata să rămâi cu mine, spuse el. Cunoşti acum metodele mele şi Karen a lucrat şase ani cu Alec. Presupun că nu ai obiecţiuni.

— Nu, spuse ea calm.

— Perfect. Anne a organizat călătoria noastră la Nairobi. Plecăm duminică, continuă el, ca şi cum ar fi fost un lucru obişnuit. Vom sta acolo o săptămână.

Cu nervozitate, Cherry îşi presă mâinile una de alta. Nu se aşteptase la asta. Ideea unei călătorii în Kenia o încânta, bineînţeles, dar era atât de neaşteptată! Probabil că Leon se hotărâse cu o zi înainte, în urma întrevederii cu Cooper.

Poate trebuia să dea instrucţiuni arhitecţilor care construiau o braserie la ieşirea din Nairobi.

— Ceva nu-i în ordine, Cherry? întrebă Leon cu o voce uşor amuzată.

— Eu…

Ea era tulburată. Va fi atât de diferit să lucreze cu el în străinătate. Vor fi împreună tot timpul, chiar şi seara… Oare Leon punea ceva la cale? O va antrena într-o idilă pe care ea nu era sigură că o poate stăpâni?

Anne se ridică.

— Dacă nu mai aveţi nevoie, de mine, domnule, am plecat, declară ea.

— De acord, Anne. Poate ai putea lua masa de prânz cu Cherry. Ai pune-o la curent în legătură cu Nairobi.

— Tocmai voiam să-i propun, răspunse ea. Se întoarse spre Cherry.

— Sunteţi liberă azi? întrebă ea. Vă propun să ieşim la restaurant ca să nu fim deranjate.

— Îmi convine.

Fixară o întâlnire şi Anne părăsi încăperea. Telefonul sună. Leon ridică receptorul.

— Nu pleca, Cherry, ordonă el.

Fata rămase nemişcată, profund tulburată. Ar trebui să-şi cumpere haine de vară, sâmbătă. Va fi cald, în Africa. Şi să-şi prevină părinţii... O săptămână cu Leon!

Acesta puse telefonul în furcă şi îşi cufundă privirea în cea a feţei.

— Cum te simţi, Cherry? întrebă el cu amabilitate.

— Aproape bine, răspunse ea cu un surâs.

— Oh! Nu vorbeam de starea dumitale fizică. Dar mărturisesc că ai o mină obosită, întoarce-te devreme acasă, şi odihneşte-te.

El îşi aplecă capul într-o parte.

— Anunţul călătoriei noastre în Kenia părea să te îngrozească, continuă el. De ce?

— Era... numai din cauza surprizei, replică ea. Niciodată nu mi-ai spus că voi merge şi eu.

— Doar nu credeai că mă va însoţi Anne, în situaţia ei?

— Nu.

— Atunci? insistă el. Cherry rămase tăcută şi pe faţa preşedintelui se aşternu amuzamentul. Deci el cunoştea perfect motivele reticenţei ei!

Deschise sertarul şi scoase un plic lung.

— Copiii mei sunt sus, o informă el. Îi voi conduce la internat în după-amiaza aceasta. Va începe un nou trimestru. Săptămâna trecută, Ronnie şi Rachel m-au însărcinat să dau asta... factotumului meu.

Tânăra femeie roşi.

— Era o glumă, explică ea.

— Gemenele au fost certate, în orice caz.

— Oh, nu! Ele nu cunoşteau semnificaţia cuvântului!

— Am descoperit asta... după ce le-am certat. Cherry a fost dezolată.

— Urc să mă scuz faţă de ele, declară ea.

Luă plicul, îl deschise şi găsi un calendar, confecţionat de mâini de copil. Ele decupaseră imaginii din reviste şi le lipiseră cu grijă. Cherry fu mişcată de atâta drăgălăşenie.

— Este pentru biroul dumitale, explică Leon, dacă nu-ţi displace prea tare.

— Bineînţeles că nu! exclamă ea. Este adorabil.

Ea îl va suspenda chiar azi, pentru ca gemenele să-l vadă când vor veni data viitoare. „Copiii sunt atât de sensibili la genul acesta de atenţii!” gândi ea.

— Îmi permiţi, Leon, să urc să le mulţumesc? întrebă ea.

— Te rog. O’Connel este cu ele.

Salonul elegant al domnului Silver servea de teren de joacă. Cherry fu imediat iertată şi admiră cadourile de Crăciun ale fetiţelor.

O jumătate de oră mai târziu, toate trei erau în mijlocul unei bătălii navale, îndrăcite. Cu regret, Cherry se gândea că locul ei era la birou, când Leon în persoană li se alătură.

Iar el nu vorbi absolut deloc despre lucru! Propuse, din contră, tinerei femei, să-i însoţească după-amiază la căminul copiilor. Entuziasmate, fetiţele o forţară pe Cherry să accepte, ceea ce ea făcu. Dejunul cu Anne a fost o pierdere de vreme, în mod vizibil, ea începuse s-o considere pe Cherry egala ei, ceea ce o amuza teribil pe aceasta din urmă.

Ea îi descrise obiceiurile şefului ei, metodele sale de lucru. Dar Cherry descoperise deja majoritatea acestor particularităţi. Aceste informaţii i-ar fi fost de un mare ajutor cu câteva luni în urmă. Nu acum!

Anne îşi puse apoi colega la curent cu aranjamentele pentru Kenia. Leon călătorea întotdeauna cu clasa întâi!

Ele se pregăteau să plece când Cherry află un amănunt care, el singur, valora greutatea lui în aur.

— Oh! Dumnezeule! exclamă Anne, îngrozită. Am uitat să-i transmit mesajul doamnei Reynolds, înainte de a pleca de la birou! Mi-am pierdut cu siguranţă capul zilele acestea. Ea l-a rugat s-o sune înainte de plecarea ei la Paris, la două şi jumătate.

— Doamna Reynolds? se miră Cherry.

— Da, prietena lui: Heidi Reynolds.

Cherry îşi puse paltonul evitând privirea colegei sale.

— Ah! da, făcu ea, simulând indiferenţa.

Am vorbit cu ea la telefon, într-o zi. De fapt, am zărit-o chiar. E blondă, nu-i aşa? Şi foarte înaltă?

— Exact. Am cunoscut-o la domnul Silver, la dineuri. Ea voia întotdeauna să aleagă meniul, dacă juca rolul de stăpână a casei.

— Dar... credeam că domnul Silver nu amestecă afacerile cu plăcerea, remarcă Cherry.

— Aşa e, confirmă Anne. Dar era vorba de petrecerile particulare. Ei îşi invitau prietenii intimi.

Cuvintele acestea o răniră profund pe Cherry. Aşa deci, Heidi şi Leon formau un cuplu.

— Ea e văduvă? întrebă Cherry.

— Nu, o informă Ann. Divorţată. De două ori. Ea este elveţiancă, dar soţii ei erau... în fine, sunt englezi.

Nefericită, Cherry reuşi să surâdă.

— Ei sunt de mult timp împreună?

Domnul Silver şi ea? întrebă fata.

— De aproape un an, mi se pare. Dar el nu o vede prea des. Din când în când îi rezerv locuri la teatru, sau la restaurant şi presupun că pe ea o invită. Dar ştiu două sau

trei femei din anturajul lor, capabile să-i ia locul! adăugă ea râzând. De fapt, doamna Reynolds este o femeie de afaceri. Ea are un lanţ de magazine care îi iau mult timp.

Presupun că ei se înţeleg perfect. De fapt, asta nu mă priveşte.

Cu moartea în suflet, Cherry nu se putu împiedica să nu pună o ultimă întrebare.

— Crezi că relaţia lor e serioasă, Anne?

— Cinstit, nu ştiu nimic. Domnul Silver e foarte ascuns. Degeaba am lucrat cu el paisprezece ani, anumite faţete ale personalităţii sale îmi scapă încă. Mă îndoiesc că există cineva care să-l cunoască foarte bine. În familia sa, poate...

Cherry digera în tăcere aceste informaţii. Anne îi spusese, în mod vizibil, totul. Ceea ce nu-i satisfăcea total curiozitatea feţei.

Ea era foarte supărată. Leon şi Heidi ieşeau împreună de un an. Chiar dacă relaţiile lor nu erau ideale, Cherry nu era atât de naivă să creadă că ele se limitau la raporturi platonice! Atunci drept cine se credea el când afirma că ea va fi în curând amanta lui? Să creadă el asta!

Ea hotărî să nu se întoarcă imediat la birou. Leon nu pleca la Hertfordshire înainte de ora patru. Avea timp să meargă puţin, ca să-şi calmeze furia.

Cum de a fost atât de proastă să spere... mai mult decât o atracţie fizică din partea lui? Anne se exprimase clar: Leon era capabil să joace pe mai multe fronturi. Ei bine, să nu conteze pe ea!

„Ce tupeu”! îşi repetă ea cu vehemenţă. Eşti într-adevăr un mitocan, domnule Silver!” Ea a crezut că era imposibil să se îndrăgostească din nou. Ei bine, a greşit. Şi ce-a ales, în nebunia ei? Un seducător.

„Vei vedea, Leon Silver, îşi promise ea, care dintre noi

doi, va avea ultimul cuvânt”!

CAPITOLUL VIII

El o privea dormind, fascinat de genele ei lungi şi negre. Cât de frumoasă era, abandonată lângă el.

Rămase perfect nemişcat. Dacă s-ar trezi, s-ar îndepărta de el. Or, el nu mai putea suporta răceala ei.

Leon aruncă o privire la ceas. În curând avionul va ateriza la Nairobi. Cerul era colorat în portocaliu şi purpuriu, în timp ce soarele cobora la orizont.

Tot timpul călătoriei s-a gândit la Cherry. De ce îl făcea să sufere? Uneori ea se apropia de el şi el spera că în sfârşit i se va dărui. Dar deodată, ea dădea înapoi, pentru a deveni şi mai distantă. De ce se temea ea? Poate îşi bătea joc de el? El o dorea atât, încât imaginaţia s-ar fi putut să-l înşele.

El respinse această idee: marea lui luciditate nu-i permitea niciodată să-şi facă iluzii.

Se arătase atât de veselă cu copiii, zilele trecute, în maşină. Dar la întoarcere, rămăsese mută. El a fost grozav de necăjit. Aceste două săptămâni fără ea, în timpul vacanţei de Crăciun şi a gripei ei, i se păruseră interminabile!

Dorise cu ardoare s-o ţină, în sfârşit, în braţe. Dar ea refuzase clar, invitaţia lui la cină.

A doua zi, spre marea lui surpriză, era mai senină şi mai eficace ca niciodată; ea acceptase cu bucurie să-l însoţească la restaurant, seara.

De-a ce se juca ea?

El privi cu tandreţe silueta fină a tinerei femei, înainte de a se opri în dreptul gurii. Ea avea noroc; el ştia să se arate răbdător când dorea cu adevărat ceva. Oh! era obişnuit cu capriciile feminine. O va lăsa să se amuze cu el, un anumit timp. Dar nu prea mult.

— Cherry? Trezeşte-te, apusul soarelui e minunat. În

afară de asta, aterizăm peste douăzeci de minute, declară el.

Fata se trezi dintr-un somn profund. Ea îşi dădu imediat seama că se sprijinea de umărul lui. Furioasă pe ea însăşi, se îndepărtă imediat.

Până în prezent, totul se desfăşurase bine. Ea reuşise să-i ascundă că era îndrăgostită de el. Noutatea legăturilor lui cu Heidi Reynolds o supărase grozav. Cum îndrăznea el să se comporte astfel? Să-i facă avansuri în timp ce avea deja o metresă?

A doua zi totuşi, ea acceptase invitaţia lui la cină, ca să nu-i trezească bănuieli. Dar nu-l mai invitase să intre, când el o condusese acasă. Şi nici el nu făcuse nicio tentativă.

Lucrul acesta o tracasa. Ea nu-l înţelegea. El rămânea pentru ea un mister.

— Merg să-mi dau cu puţină apă rece pe faţă, Leon, spuse ea ridicându-se.

Propriile ei emoţii o deranjau. El o exaspera şi în acelaşi timp, ea era teribil de îndrăgostită de el. Toate eforturile ei pentru a se detaşa de el erau zadarnice.

El era atât de seducător, atât de irezistibil, de atrăgător...

Un taxi îi aştepta la aeroport şi îi conduse la celălalt capăt al oraşului. Cât dură traseul, Cherry admiră fascinată, peisajul. Ce de culori, aici! Hainele viu colorate ale indigenilor, vegetaţia luxuriantă, de un verde profund, cerul imens, aprins de razele strălucitoare ale apusului de soare.

Hotelul imaculat unde sosiră, dispărea aproape printre copacii şi tufişurile care îl înconjurau. Flori somptuoase smălţuiau frunzişul cu vii culori: purpuriu, portocaliu, auriu, violet... Cherry era fermecată de atâta splendoare.

La intrare, arbuştii cu flori stacojii răsăreau din

ghivece enorme, de ceramică.

Din camera ei, vederea era de o frumuseţe care-ţi tăia respiraţia. Se zăreau în depărtare dealurile Ngong, pierdute într-o ceată albăstrie. Sub ele, se întindeau grădini tropicale, pe care le va vizita cu Leon!

Încântată, Cherry rămase multă vreme pe balcon, mirosind aerul minunat de parfumat. Ea aprecia din plin tăcerea, în aceste locuri paradisiace. În mijlocul palmierilor, strălucea o piscină turcoaz, ca o piatră preţioasă în cutia ei.

Un frison îi străbătu tot corpul. Ce noroc a avut. Viaţa era într-adevăr fantastică!

Leon bătu la uşă, ceea ce puse capăt bucuriei. Ea îi strigă să intre, cu o voce vibrând de fericire.

— Ai nevoie de ceva, Cherry? întrebă el.

El se schimbase deja, după un duş bun. Părul, încă umed, se bucla uşor în spatele urechilor. Purta pantaloni de tercot albastru şi o haină albă ca zăpada. Ea îi surâse, fericită să-l admire, să-l găsească atât de atrăgător. Cât de mult îl iubea. Ar fi vrut să-l atingă, să-şi treacă degetele prin părul lui întunecat, să-i înconjoare gâtul cu braţele.

Ea se întoarse spre fereastră, cu inima palpitând. Trebuia să fie atentă, altfel va ceda dorinţei nebune pe care o avea pentru el.

— Mă simt perfect, Leon, răspunse ea.

El se apropie pentru a admira peisajul care se întindea la picioarele lor. Profund tulburată de prezenţa lui, Cherry se îndepărtă uşurel.

Leon se întoarse brusc spre ea, prinzându-i mâinile.

— De ce nu te relaxezi, Cherry? întrebă el blând.

Ea schiţă un surâs. El nu trebuia să-şi dea seama de zăpăceala ei.

— Nu-ţi fă griji, continuă el cu o voce uşor ironică. Nu am altă intenţie decât să-ţi dau mult de lucru, săptămâna

asta! Ascultă, te las să-ţi aranjezi lucrurile şi să te schimbi.

Voi fi la bar cu Don Bennet, directorul firmei de arhitecţi, şi cu soţia lui. Vom cina împreună.

Zilele următoare fură efectiv foarte încărcate. Luni dimineaţa, au vizitat sediul noii braserii, în compania lui Don Bennet.

După aceea, Cherry şi-a petrecut timpul transcriind cantitatea impresionantă de notiţe pe care le luase.

Ea bătea la maşină în camera ei şi biroul îi era acoperit de planuri, dosare şi clasoare. Din când în când îşi ridica ochii spre grădinile încântătoare ale hotelului.

După masa de prânz, miercuri, ea se instala într-un şezlong, pe balcon, şi profită puţin de soare.

Leon îi promisese că o va duce să cineze la cel mai bun restaurant unde va putea aprecia bucătăria locală. Pentru această ocazie îşi va îmbrăca rochia albă pe care o cumpărase la Knightsbridge înainte de a pleca. Ea nu-şi va ridica părul.

Încerca să-i placă lui Leon. În aceste două zile ea se simţi total destinsă în prezenta lui. Să fi fost clima, sau atmosfera speciala a Africii? N-ar fi putut să spună. Dar petrecuse cu el nişte seri minunate.

Spre marea ei surpriză, Leon nu încercase nicio singură dată s-o seducă. Cu o seară înainte când o condusese până la uşa camerei, ea trebui să facă un efort supraomenesc ca să nu-l sărute. Să se strângă la pieptul lui.

Când Leon veni după ea la şase şi jumătate, Cherry era impecabil machiata, pieptănată şi îmbrăcată. El îi luă mâinile.

— Cât de frumoasă eşti, Cherry, murmură el.

Inima feţei făcu un salt. Niciodată el nu o mai complimentase astfel.

— Mulţumesc, răspunse ea cu un surâs.

La restaurant, Cherry mâncă puţin, cu toate că meniul era excelent. Dar ea nu avea ochi decât pentru bărbatul aşezat în faţa ei. Magnetismul lui o hipnotiza pur şi simplu. Ea îl găsea minunat de seducător, irezistibil.

În taxiul care-i conducea la hotel, Leon o atrase spre el. Vibrând de dorinţă ea se sprijini de pieptul lui.

Aştepta cu nerăbdare ca el să-şi pună gura pe a sa, dar nu se întâmplă nimic!

Odată ajunşi, ea îi propuse o plimbare în grădină şi începu să vorbească, nehotărându-se să-l părăsească. Când ajunseră în faţa camerei sale, Cherry nu mai rezistă.

— Leon... îl strigă ea, în timp ce el se îndepărta deja.

El se opri şi se întoarse cu o expresie întrebătoare pe chip.

— Leon, eu... aş vrea să mă săruţi, spuse ea în sfârşit, mirată de propria ei îndrăzneală. Te rog...

Ea îşi strecură braţele în jurul gâtului lui şi se lipi de el. El îi luă gura, într-un sărut prelung, pasionat. Extaziată, Cherry răspunse cu ardoare îmbrăţişării lui. Ea îşi abandonă corpul în mâinile sale, arzând de dorinţă. Orice noţiune a timpului zbură şi Cherry fu invadată de o căldură plăcută. El se îndepărtă brusc de ea şi îşi cufundă privirea în a sa. Ochii lui exprimau o dorinţă violentă, devastatoare.

— Cherry... spuse el cu o voce răguşită.

Ea închise ochii, subjugată de acest bărbat, pe care-l iubea atât. Ea înţelegea perfect ce voia el. Se simţea mai aproape de el ca niciodată. Leon avea o personalitate irezistibilă, îndrăgostită de absolut. Sentimentele lui erau profunde, intense. Cu el nu mergeau jumătăţile de măsură. Dacă va intra în camera ei, va fi totul sau nimic. Ar fi trebuit să meargă până la capăt.

Ea îşi veni în fire.

— Noapte bună, Leon, murmură ea, îndepărtându-se. El nu răspunse şi plecă cu un surâs trist, întipărit pe buze.

A doua zi seara, Cherry şi Leon fură invitaţi la Don Bennet şi soţia lui. Masa se prelungi până noaptea târziu, în compania altor paisprezece persoane. La întoarcere, pica de somn.

Leon o anunţase că nu va lucra vineri. La micul dejun, el o anunţă că trebuie să-şi facă bagajele înainte de amiază.

— De ce? exclamă Cherry.

Ea se delecta cu fructe de mango şi papaia.

— Credeam că avionul nostru nu pleacă până duminică, continuă ea, decepţionată, – Aşa e, confirmă el, cu un surâs amuzat. Dar trebuie să-ţi arăt ceva, înainte de a părăsi Kenia.

— Ce? strigă ea, murind de curiozitate.

Leon nu răspunse nimic şi păstră o faţă enigmatică.

— Nu vrei să-mi spui, nu-i aşa? întrebă ea, cu ochii sclipind de nerăbdare.

El îi privi pieptul frumos pe care îl ghicea fără sutien, sub tricoul de bumbac.

— Pe curând, frumoasă Cherry, murmură el, ridicându-se.

Complimentul lui îi însenină tinerei femei toată dimineaţa, încântată, ea îşi făcu bagajele, înainte de a se duce să se întindă la marginea piscinei.

Ea profita de soare, în bikini negru, când simţi prezenta lui Leon. Ea deschise imediat ochii. El o admira.

— Mărturisesc că de data aceasta, culoarea neagră nu mă deranjează! spuse el tachinând-o.

— Oh! Nu te aşteptam aşa repede! exclamă Cherry, roşind.

— Am reuşit să scap mai devreme, spuse el vesel.

Dacă eşti gata putem pleca la drum.

O oră mai târziu, Cherry urca într-un Mercedes decapotabil.

— Avem noroc, declară Leon. Când Don Bennet a aflat unde mergem, a insistat să ne împrumute această maşină.

— E splendidă, aprobă Cherry.

Pe întreg traseul, ea respiră cu deliciu vântul care-i sufla în păr. După mari spaţii libere, urmară arborii fructiferi împodobiţi cu vii culori. Se apropiau din ce în ce mai mult de ecuator.

Leon opri în sfârşit maşina în faţa unui hotel din apropierea rezervaţiei de animale sălbatice din Solio unde puteau fi admiraţi lei, leoparzi, rinoceri...

— O să ne răcorim aici, anunţă el, apoi vom merge la Treetops. Ai auzit despre el?

— Bineînţeles! exclamă Cherry fermecată, însăşi regina a descins aici. Camerele sunt efectiv în vârful copacilor, nu-i aşa?

— Aşa e. Sunt nişte castani gigantici.

Sub ei, este un lac precum şi plăci de sare.

Animalele vin să se adape şi vizitatorii le admiră din posturile lor aeriene.

— Vom dormi acolo? întrebă fata, entuziasmată.

— Nu, răspunse el cu un surâs larg. Dar ne vom opri la întoarcere.

Hotărât lucru, Leon dorea să păstreze secretul până la capăt! Intrigată, Cherry îl urmă, neavând încotro.

La intrarea în clădire, un războinic imens, din lemn, stătea de pază. Era şi mai mare decât Leon! Cu faţa pictată, el îşi agita lancea.

Leon o luă pe Cherry de mână şi o duse spre el. Ajuns în faţa lui, îl salută politicos. Când acest personaj impunător îi răspunse cu aceeaşi politeţe. Cherry făcu un salt înapoi.

— Nu se poate! strigă ea. E viu!

Leon izbucni în râs. Negrul se întoarse spre Cherry, făcându-i cu ochiul! în culmea veseliei, Leon o duse pe Cherry în interior.

— De ce nu mi-ai spus? întrebă aceasta.

— Mi-ai fi stricat bucuria şi pe a lui! pufni el. Şi eu m-am păcălit prima dată!

O oră mai târziu, se urcau în Mercedes. A fost cea mai frumoasă zi a tinerei femei. Niciodată Cherry nu visase să se plimbe într-o ţară atât de fantastică. Ea îşi umplea privirile de peisajele unice, colorate, verzi, fabuloase. Era şi un munte enorm în apropiere. Era muntele Kenia!

În curând, maşina urcă pe coastele sale şi ei ajunseră în sfârşit la destinaţie. Safari Club. Situat în plin ecuator, la mai mult de două mii de metri deasupra nivelului mării, era un adevărat paradis.

— Oh, Leon! exclamă Cherry, cu sufletul plin de bucurie.

El îi explică exact unde se găseau, în timp ce se îndreptau spre clădirea principală, sclipitor de albă. În faţa lor se întindea o vastă peluză, apoi o piscină şi mai departe, un lac mare.

— Acest loc este imens, declară Leon.

El conţine hectare de teren, un aerodrom, un teren de golf, un teren de tenis… Vei descoperi în curând toate acestea. Aşteaptă-mă. Merg la recepţie, după cheie.

Ocupată să admire peisajul care o înconjura, Cherry nu dădu atenţie ultimelor cuvinte ale lui Leon. Dar când el o duse puţin mai târziu spre unul din bungalow-urile ascunse de vegetaţie, ea deveni bănuitoare.

— Leon, spuse ea alarmată, pe când el deschidea uşa uneia din aceste fermecătoare căsuţe. Trebuie să înţeleg că vom împărţi această locuinţă, că noi…

— Absolut, Cherry, răspunse el surâzând, nicidecum tulburat de ochii ei de jăratic care îl priveau acum cu mânie. Ce e? Nu-ţi ajung deci două camere?

— Oh! Ei bine, eu…

— Nu fi neliniştită, doamnă Simson, spuse el ironic. Nici măcar nu va trebui să împărţim sala de baie. Convinge-te singură!

Leon Silver nu minţise. Locul era de un lux incredibil şi cuprindea un salon frumos, mobilat cu gust, în mijlocul căruia trona un şemineu, cu lemne de foc înăuntru. Nu trebuia decât un chibrit.

Cherry putu să-şi aleagă camera în care urma să doarmă. Leon o lăsă să-şi desfacă bagajele şi să facă un duş.

CAPITOLUL IX

Ea se desfătă multă vreme într-o cadă spaţioasă, înainte de a se înfăşura într-un prosop gros şi moaie.

Ce loc de vis... Atâtea posibilităţi erau oferite vizitatorilor, printre care şi cea de a se destinde după pofta inimii.

Îşi îmbrăcă o rochie de un albastru intens, aproape de culoarea ochilor ei şi se duse în sufragerie unde o aştepta Leon. Fusta se legăna în jurul picioarelor ei bronzate în timp ce traversa încăperea spaţioasă cu un pas vioi.

— Eşti mulţumită de cameră, doamnă? întrebă cu amabilitate Leon.

El o privea cu admiraţie şi Cherry citi în ochii lui verzi cât de mult o dorea.

La cină, mâncară somon afumat, languste şi fragi… Ea simţi din nou cum i se topeşte inima pentru frumosul ei cavaler.

Haina lui de catifea verde închis contrasta cu cămaşa albă care îi scotea de minune în evidentă tenul bronzat. Cât de mult îl iubea!

Trebuia să fie de două ori mai atentă...

Leon ieşi un moment din încăpere şi Cherry căzu pe gânduri. Aceste locuri erau fermecătoare. Plantele tropicale, blândeţea aerului... bărbatul care o însoţea. Ea se ridică, ca şi cum ar fi vrut să-şi întărească voinţa care îi slăbea. Nu trebuia să uite că Leon avea deja o amantă.

Sub un cer presărat de stele, ei se întoarseră puţin mai târziu la bungalow. Leon o înlănţuia tandru, iar Cherry se simţea uşor neliniştită.

Ea tremură deodată şi Leon o strânse mai mult lângă el.

— Ţi-e frig, draga mea?

Inima feţei tresări. Dacă măcar ar fi sincer! gândi ea. Tremurând de dorinţă, ea se întoarse spre el. Leon o sărută cu patimă. Sărutul dură mult şi fu arzător.

— Te doresc, Cherry, îi murmură el la ureche.

Când se apropiară de bungalow, un servitor care tocmai ieşea, le ură noapte bună.

Ei intrară în salon şi tânăra femeie se simţi din nou copleşită de spaimă. Focul era aprins, mici veioze dădeau încăperii un aer romantic şi, lângă canapea, îi aştepta o sticlă de şampanie în găleata ei cu gheaţă.

— Leon... începu ea, alarmată. El nu o lăsă să continue. O atrase spre el şi-i şopti cu buzele lipite de ale ei:

— Cherry, frumoasa mea, iubita mea...

Printr-un efort supraomenesc, ea reuşi să se elibereze.

— Leon, opreşte-te! îl rugă ea.

— De ce te temi, Cherry?

— Eu... lasă-mă, bâigui ea.

Fără un cuvânt, el se îndreptă spre măsuţa joasă şi turnă lichidul spumos în cele două cupe. Îi întinse una, atingând-o uşor cu degetele. Contactul o făcu pe Cherry să tremure şi ea îşi cufundă privirea în a lui.

— Aşază-te, Cherry, îi ordonă el şi încetează să mă minţi. Cea mai neînsemnată reacţie a ta îmi arată că mă doreşti tot atât cât te doresc şi eu.

— Taci! exclamă ea. Plec la Nairobi mâine dimineaţă, dacă dumneata...

— Dacă cu ce?

— Dacă nu-mi respecţi condiţiile!

— Despre ce vorbeşti? întrebă el, amuzat. Nu-mi amintesc de nicio condiţie.

El râdea acum de furia feţei.

— Scena dumitale de seducţie a fost într-adevăr

foarte reuşită, trebuie să recunosc, spuse ea, cu răceală. Numai că, nu sunt nici proasta, nici inocenta pe care o crezi, îmi dau perfect seama unde vrei să ajungi.

— Scumpa mea prietenă, nu ai nimic comun cu o gâscă, răspunse el, redevenind serios. Cât despre bănuielile dumitale privind intenţiile mele, ele sunt perfect fondate. Nu ţi-am ascuns niciodată lucrul acesta. Decorul nu schimbă cu nimic faptele. Ştii că te-aş putea avea chiar aici, acum. Posed aceasta putere.

Îşi trecu încet mâna pe faţa tinerei femei şi ea începu să tremure, împotriva voinţei ei, atingerea lui o tulbură profund.

— Ţi-e frig din nou, Cherry?

Ea se îndepărtă de el.

— Leon, încetează! strigă ea.

— Cu toate acestea, tu eşti cea care m-ai rugat să te sărut, într-o anumită seară...

Ea roşi.

— Nu te-ai jucat încă destul cu mine, Cherry? Sunt foarte răbdător, dar am început să mă satur de capriciile tale.

— Nu înţeleg! protestă ea.

— Chiar aşa?

Îşi coborî încetişor mâna de-a lungul decolteului ei şi-i atinse uşor pieptul, între timp, o fixa cu privirea, pândindu-i reacţiile. Incapabilă să-l respingă, Cherry scoase un suspin, fremătând la mângâierile lui.

— De ce-mi rezişti, Cherry? întrebă el. Mă doreşti, inutil să negi. Atunci de ce?

Am încercat în zadar, nu te înţeleg.

Pentru el, totul era atât de simplu! în ochii săi ei erau un bărbat şi o femeie care se doreau nebuneşte unul pe altul.

Această atracţie fizică era naturală. Dar pentru Cherry însemna mult mai mult! Ea îl iubea, cu disperare.

— Suntem într-adevăr foarte diferiţi, spuse ea respingându-l deodată. Eu... noapte bună, Leon...

Ea fugi în camera sa, unde se aruncă pe pat. Profund nefericită, trebui să lupte cu lacrimile, îi venea să se ducă să bată la uşa lui, să i se arunce în braţe.

Încercă să-şi stăpânească simţurile şi bătăile inimii. Raţiunea îi dicta cum să se poarte: trebuia să rămână acolo unde era.

Dar o mică voce interioară îi şoptea să ia ceea ce Leon voia să-i ofere. De ce să refuze bucuria de a i se dărui?

Măcar de-ar putea spera un viitor alături de el. Dar era prea lucidă să-şi facă iluzii. Dacă îi va ceda, vor trăi împreună o aventură, minunată fără îndoială, dar care se va destrăma cu timpul. Şi ea va fi zdrobită.

Nu, se apărase de el până acum şi va continua să se apere. Suferise destul. Printre altele, niciodată nu va putea lucra alături de el, când va trece la cucerirea următoare.

Ea se convinsese că avea numai de pierdut dacă ceda farmecului său. Slujba ei, echilibrul fragil dobândit după atâţia ani de singurătate, erau în pericol.

Ea va găsi forţa să-i descurajeze avansurile.

Cherry ieşi din piscină şi se întinse pe prosop. Era epuizată. Era aproape ora mesei.

De dimineaţă, Leon o dusese în parcurile cu animale. Ceea ce văzuse o umpluse de încântare.

— Ţi-e foame, Cherry? întrebă el când fură din nou în sala mare a restaurantului.

Aveau un bufet incredibil. Zeci de salate, fructe de mare, pesti, vânat, erau prezentate artistic vizitatorilor, în mijlocul mesei, trona un berbec, în întregime sculptat în

gheaţă.

— Cum e posibil, Leon? se miră ea. Ar trebui să se topească!

Un servitor îi povesti că era opera unuia dintre şefi. Era sculptat în unt şi păstrat la rece, între mese. Îşi luară farfuria pe terasă şi mâncară sub palmieri, bând vin alb.

— Cherry, priveşte! exclamă deodată Leon.

Îi arătă un păun, cu coada răsfirată în evantai. Culorile străluceau în soare, luminoase, splendide.

— E minunaţi aprobă Cherry, entuziasmată.

După-amiază, mai târziu, ei admirară un stol de flamingo roz, care făceau ca cerul să capete nuanţe violet.

Apoi, un indigen coborî de-a lungul peluzei, aruncând boabe în jurul lui. Îl înconjurară mii de păsări, de cele mai variate specii.

Extaziată, Cherry contempla acest fantastic tablou viu. Nu sperase să vadă vreodată peisaje atât de somptuoase.

Râzând de fericire, se îndreptă spre Leon. El o observa cu o intensitate care o emoţiona. Ochii săi vorbeau, îi comunicau cât de mult o doreşte.

O străbătu un fior. Îi venea să se cuibărească la pieptul lui, să-l sărute cu patimă.

Dar se întoarse, fără să-i dezvăluie nimic din emoţiile care o agitau.

Spre seară, o antrena spre bar şi comandă cocteiluri. Se instalară pe terasă.

— În curând vei descoperi şi altceva, Cherry, o anunţă el.

— Ce? întrebă ea curioasă.

— Ai răbdare, iubita mea.

Ea fremăta. De data aceasta, el spuse aceste cuvinte tandre spontan, cu naturaleţe, ca şi cum ar fi fost cu

adevărat sincer.

Un grup de indigeni, care năvăliră pe peluză, îi întrerupseră firul gândurilor. Începură să bată tam-tamul, într-un ritm obsedant, din ce în ce mai puternic.

— Cât e de frumos, Leon! spuse ea cu entuziasm. Cine sunt ei?

— Ciuka. Aparţin unui trib care trăieşte în munţi. Lasă-te în voia muzicii.

Într-o clipă, ea fu subjugată de cadenţa lor îndrăcită. Bătăile pătrundeau în ea, umplând-o de o beţie delicioasă.

Fascinată, nu scăpa din ochi corpurile negre şi nervoase, feţele pictate. Erau atât de serioşi, concentraţi total asupra muzicii lor.

O jumătate de oră mai târziu, Cherry se întorcea singură la bungalow. Voia să se spele pe cap înainte de cină. Rochia purpurie întinsă pe pat, o opri în pragul camerei. Lângă ea, Leon pusese un bilet cu următoarele cuvinte: „Îmbrac-o în seara aceasta, fără comentarii”.

Ea surâse, mângâind încet ţesătura mătăsoasă. Era toaleta pe care o admirase în vitrina unui magazin în după-amiaza aceasta. Nici nu se gândise s-o cumpere, căci era prea scumpă. Prima sa reacţie a fost să refuze s-o poarte. Dar Leon n-ar fi fost mulţumit. Şi când el hotăra ceva...

Cufundată în apa parfumată, ea se destinse.

Douăzeci de minute mai târziu, era aşezată lângă şemineu, cu părul încă umed, când intră Leon, Ea nu-l aştepta atât de devreme şi era îmbrăcată încă cu un neglijeu din satin alb.

— Leon, exclamă ea, alarmată. Nu mi-am terminat coafura. Nu credeam că vei veni atât de repede...

— Mă plictiseam fără tine, răspunse el.

Se instala pe canapea, lângă ea.

— Eşti foarte frumoasă, spuse el atingându-i uşor faţa

cu un deget.

O privi intens.

— Leon, eu... începu ea tulburată, în legătură cu rochia...

Nu avu timp să-şi termine fraza. El îi prinse capul în mâini şi îi acapara gura. Ea nu rezistă. O sărută cu o gingăşie, cu o tandreţe care o mişcară profund. Plină de iubire, ea îi răspunse la sărut, îl cuprinse cu braţele şi el îi deschise buzele cu limba. Cherry încercă slab să protesteze, dar el o strânse şi mai mult în braţe. Simţurile feţei se aprinseră ca o torţă.

— Leon, nu, îl imploră ea.

El o ridică şi o aşeză pe genunchii săi. Ea încercă să-i scape, dar nu făcu decât să agraveze situaţia. Ţesătura alunecă, dezvelindu-i picioarele bronzate.

— Leon, te implor...

El nu păru s-o audă, îi săruta tandru gâtul şi-i desfăcu partea de sus a neglijeului. Înălţă capul s-o contemple.

— Iubita mea, eşti atât de frumoasă, repetă el, cu emoţie în glas.

Cherry simţi cum voinţa o abandonează. Era aproape goală în braţele lui şi era atât de tulburată, încât nu mai reuşea să reacţioneze. El îşi aplecă faţa spre sânii ei. Copleşită de plăcere, Cherry începu să geamă uşor. El îi săruta vârfurile ieşite în afară, cu o artă care o făcu să-şi piardă orice control.

Extaziată, îl atrase şi mai aproape de ea. Ar fi vrut să nu înceteze niciodată s-o sărute aşa. Corpul ei întreg vibra de dorinţa ei pentru el. Leon o mângâia peste tot. Cherry îşi strecură cu spontaneitate degetele sub cămaşa lui, atingându-i pielea netedă şi caldă.

Gâfâind, el îi murmura fără încetare cât de mult o dorea, câtă nevoie avea de ea.

Încet, îi mângâia coapsele... Cherry reuşi să protesteze. El îşi ridică atunci ochii spre ea. O lumină întunecată dansa în pupilele sale arzătoare.

— Am aşteptat destul, Cherry, şopti el.

O ridică, fără să se desprindă de ea, şi o duse fără efort, în camera ei, aşezând-o pe pat.

Speriată, Cherry încercă să se elibereze, dar el nu-i dădu voie. Fără să-şi slăbească îmbrăţişarea, se întinse lângă ea. Cherry se aprinse din nou.

Pericolul îi trezi totuşi, puţin câte puţin, spiritul amorţit. Simţea corpul lui Leon întărindu-se lângă al său şi se gândi în trecere la celelalte femei pe care el le posedase... la Heidi Reynolds.

El câştigase aproape, când se întoarse iute să-şi desfacă cureaua, într-o tresărire, Cherry îşi dădu seama de situaţia în care se găsea. O va poseda, dacă ea nu va reacţiona repede...

— Ieşi de aici, Leon! strigă ea, pentru ca el să înţeleagă că ea nu glumeşte. Lasă-mă! Nu vreau, nu!

El o prinse din nou în braţe, o sărută, incapabil să creadă ce auzise, să accepte.

Suspinând, Cherry încerca să-şi încheie neglijeul. Era îngrozită. Dacă el... va abuza de ea? începu să plângă, înnebunită de frică.

Leon îşi ridică capul şi o privi în ochi. Expresia feţei sale se schimbă, când o văzu pe cea a feţei. O furie imensă i se zugrăvea pe chip. O mânie care o îngrozi pe Cherry. Plângând în hohote, îşi îngropa faţa în pernă. Leon înjură violent şi se îndepărtă de ea.

Părăsi încăperea trântind uşa.

Distrusă, îngrozită, Cherry era copleşită de ruşine. De ce nu l-a oprit de la început? Niciodată nu o va ierta pentru atitudinea ei. Nu-i mai rămânea decât să moară.

Când îl auzi intrând în bungalow, o oră mai târziu, Cherry era distrusă. Ca un automat, se refugie lângă fereastră, cu părul ciufulit, strângându-şi lângă corp poalele neglijeului, ca pentru a se apăra!

Dar Leon dorea să-i vorbească. Ea tremură, când el bătu violent în uşă.

— Cherry! strigă el. Vreau să te văd!

Ea rămase nemişcată, închisese uşa cu zăvorul şi era în siguranţă.

— Cherry! izbucni el, dacă nu deschizi, intru cu forţa!

Ea se grăbi să deschidă, împărţită între frică şi mânie.

— Cum îndrăzneşti? spuse ea indignată. Dacă aştepţi scuze, vei fi decepţionat.

Dumneata eşti cel care mi le datorezi, Leon Silver!

Spre marea ei surpriză, el izbucni în râs. O apucă apoi de braţ şi o târî spre un scaun.

— Ascultă-mă bine, fetiţa mea. Răbdarea mea cu tine, s-a sfârşit. Te sfătuiesc să taci.

Ea îl ascultă. Leon nu părea a fi într-o stare normală. Un moment se controla, ca apoi să se lase copleşit de o furie care îl făcea să tremure.

— Ai băut, Leon? întrebă ea calm.

— Nu, am mers şi m-am gândit. Pe toţi dracii, de ce nu mi-ai spus nimic?

— Despre ce? întrebă ea. El suspină adânc şi-şi clătină capul.

— Eşti virgină, Cherry, spuse el simplu.

Fata roşi brusc.

— Da... de unde ştii? bâigui ea.

Leon închise ochii, străduindu-se să fie răbdător.

— Pentru că numai o neiniţiată ar fi putut să mă oprească în momentul pe care l-ai ales tu, explică el resemnat. Dacă ai fi ştiut cât de minunat este să te

dăruieşti unui bărbat... Ţi-e ruşine? De ce? Nu e nimic urât în asta, nici condamnabil. Este cel mai fantastic act care se poate îndeplini.

— Eu... nu ţi-am spus, pentru că nu vedeam motivul, murmură ea, cu ochii în pământ.

— Ah! Chiar aşa? Nu ţi-a venit ideea că asta m-ar putea ajuta să te înţeleg mai bine?

— Nu, răspunse ea.

— Ei bine, aşa s-ar fi întâmplat! Cherry, pentru numele lui Dumnezeu, ai fost măritată! De unde să ghicesc că... Dar ce avea soţul tău de nu a fost capabil să se culce cu tine?

— Nimic! strigă ea. Era perfect normal! Ţi-am spus că a murit în ziua căsătoriei noastre.

— Da, dar mi-ai spus că îl cunoşteai de şase luni şi că a fost o dragoste la prima vedere!

Cherry se agită, stânjenită, pe scaun. Ştia că nu va scăpa de întrebările lui.

— Nu am avut ocazia, admise ea.

— Îţi baţi joc de mine? V-aţi logodit după o săptămână şi n-aţi găsit prilejul, în şase luni să...?

— David locuia cu noi, la părinţii mei, se apără ea. El era canadian, proaspăt absolvent al facultăţii. Tatăl meu l-a luat la cabinetul său, pentru că era dentist, ca el.

Trebuia să ne mutăm după nuntă. Familia mea... eu... m-au crescut după anumite principii...

Se întrerupse, copleşită.

— Leon rămase multă vreme tăcut, privind-o şi clătinând din cap. Părea profund descurajat.

— Du-te să te îmbraci, ordonă el. E târziu. Vom cina înainte de a ne face bagajele. Vom pleca mâine dimineaţă, devreme.

Cu un aer obosit îşi trecu o mână prin păr.

— Ce să mă fac cu tine, Cherry? murmură el ca pentru sine. Sunt descumpănit.

CAPITOLUL X

Zăpada cădea cu fulgi mari, umezi, care se topeau în momentul în care atingeau pământul. Casa mică din Hampstead era bine încălzită, dar afară era foarte frig. Era luna februarie, una dintre cele mai friguroase ale anului.

Cherry se întorsese din Africa de vreo două săptămâni, cu inima zdrobită.

Îşi puse cizmele şi scurta de blană. Azi, ziua urma să fie mai puţin grea. Leon mergea la Uzina din Southampton. De data aceasta, atmosfera va fi mai destinsă.

Activitatea la birou se desfăşura normal. Karen revenise şi-şi reluase postul lângă Alec. Ea vorbise puţin despre ruperea logodnei. Spusese doar că ea şi logodnicul ei se înşelaseră.

Cherry îi înţelesese tristeţea. Şi ea suferea din aceleaşi motive.

Relaţiile ei cu Leon se deterioraseră total. Nu mai comunicau decât pentru strictul necesar. De două ori, în cursul săptămânilor precedente primiseră vizitatori de dincolo de Atlantic. Seratele s-au desfăşurat în apartamentul lui Leon, şi au fost reuşite. Din curtoazie el o condusese acasă. Dar rămăsese mut în maşină şi o părăsise cu un scurt la revedere.

Cherry abandonase orice speranţă de a-l impresiona, încercase să fie naturală, la început, dar el era într-o dispoziţie înfiorătoare, în prezent, ea se limita doar la conversaţia pe care o necesita funcţia ei.

Cât timp va suporta această situaţie?

Se întreba, căci îl iubea mai mult ca niciodată, în Africa descoperise mai multe faţete al personalităţii lui: veselia lui, umorul, dragostea de viaţă.

De câte ori era împreună cu el, o tortura constatarea

degradării relaţiilor dintre ei. Vai! Era încă şi mai rău, când ea era departe de el, îi lipsea atât de tare încât o durea.

Vinerea trecută, sperase să regăsească vechea lor complicitate. Fetiţele sale veniseră la birou şi o invitaseră sa urce, să bea ceaiul împreună cu ele. Ele voiau s-o roage să asiste la petrecerea dată cu ocazia zilei lor de naştere, sâmbăta următoare.

Ea va avea loc la Buckinghamshire, în casa familiei. Cherry nu dăduse un răspuns definitiv pentru că acceptarea sa depindea de atitudinea lui Leon. Ea le explicase gemenelor că cumnata ei era pe punctul de a naşte şi că trebuia să plece în Ţara Galilor s-o ajute.

Fără cel mai mic comentariu, Leon îi acordase săptămâna pe care o solicitase pentru această ocazie.

Dar ea tot nu ştia care era părerea lui, despre eventuala ei prezenţă la aniversarea fiicelor lui…

Vocea lui Alec îi întrerupse şirul gândurilor.

— Cherry, poţi să-mi acorzi un minut? spuse el surâzând.

— Bineînţeles! Ea îl urmă în biroul său.

— Uite, am o problemă, începu el.

Trebuie să merg la un dineu, în seara aceasta, pentru o operă de caritate. Doamna care trebuia să mă însorească este bolnavă. Am nevoie de o însoţitoare. Deci… ai putea să o înlocuieşti?

Prima reacţie a lui Cherry fu să refuze. Această invitaţie nu avea nimic comun cu munca ei. Dar îşi schimbă părerea.

— Voi fi încântată, Alec, răspunse ea.

— Oh! Mulţumesc! spuse el, surâzând încântat.

Nu sperase ca ea să accepte. De când se întorsese din Africa, Leon Silver era la fel de amabil ca un urs. Ce se întâmplase acolo? Alec nu ştia, dar bănuia că şederea lui

acolo fusese cu peripeţii.

De altfel, Leon i-o furase pur şi simplu pe Cherry. Karen, cu experienţa ei, ar fi fost perfectă ca secretară de Preşedinte – Director General al lui Silver & Silver. Ea cunoştea compania mai bine decât Cherry. Era familiarizată cu dosarele precum şi cu clienţii. Dar Leon şi-a impus punctul de vedere.

Biata Cherry, aproape nu mai surâdea deloc în ultima vreme, în seara aceasta îi va ridica moralul. Alec simţea, totuşi, că această ieşire nu-i va place lui Leon. Cu atât mai rău pentru el.

Ei îşi dădură întâlnire şi Cherry plecă în biroul ei.

Cât de mult îi lipsea Leon! Prefera chiar această atmosferă încărcată, absenţei lui. De ce se îndrăgostise de şeful ei? Nu mai exista acum nicio ieşire pentru suferinţa ei. Personalitatea lui Leon era prezentă peste tot în jurul ei.

Era ora trei după-amiază când Heidi Reynolds pătrunsese în biroul de la etajul cinci.

Înaltă, blondă, îmbrăcată în alb, avea un aer regal. S-ar fi zis că întreaga societate îi aparţinea.

Inima Cherryei se strânse.

— Cu ce as putea să vă ajut? întrebă ea politicos. Domnul Silver nu este astăzi aici.

— Ştiu, spuse ea pe un ton superior. Sunt Heidi Reynolds. Cred că am mai vorbit, la telefon.

Pentru prima dată în viaţa ei, Cherry cunoscu gelozia. O ura din tot sufletul pe această femeie frumoasă şi prea sigură de ea.

— Ce pot face pentru dumneavoastră? întrebă ea, străduindu-se să-şi ascundă sentimentele.

Heidi Reynolds surâse uşor şi se aplecă spre Cherry, cu amândouă mâinile puse pe biroul acesteia.

— Aşa deci, dumneata eşti Cherry Simson, noua

secretară a lui Leon, remarcă ea cu o voce scăzută pentru ca Penny să nu audă.

— Exact, răspunse Cherry stânjenită. Ce voia oare această ciudată musafiră?

— Te rog să-i transmiţi un mesaj din partea mea, domnului Silver, spuse ea. Ştii că sunt prietena lui, nu-i aşa?

— Da, doamnă Reynolds, încuviinţă Cherry, ferindu-şi privirea.

— Ei bine! spune-i că trebuie să plec într-o călătorie de afaceri. Mă voi întoarce sâmbăta aceasta şi-i voi da un telefon. La revedere, doamna Simson!

De cum auzi liftul coborând, Cherry se grăbi spre toaletă unde îşi dădu cu apă rece pe fată. Ardea de furie şi revoltă. Ce voia Heidi Reynolds?

Venise doar s-o examineze pe secretara amantului ei? Evident, Cherry nu-i va vorbi lui Leon de bănuielile ei. Ar crede-o nebună.

A doua zi, ea îi transmise comisionul cât putu mai indiferent. El ridică din umeri ca şi cum puţin i-ar fi păsat. Perplexă, Cherry se pregăti să părăsească încăperea când el o opri.

— Aşteaptă, doamnă Simson! Ronnie şi Rachel m-au însărcinat să-ţi dau asta.

Îi întinse un plic lung.

— Este invitaţia oficială la aniversarea lor.

— Chiar voiam să-ţi vorbesc, spuse ea repede, cu ochii plecaţi.

— Cred că nu vrei să le tragi clapa?

Tonul era sec, dar măcar nu se opunea ca ea să asiste la aniversarea fetiţelor, gândi Cherry.

— Nu, mă simt foarte flatată de invitaţia lor, răspunse ea.

— Ele te iubesc mult, Cherry.

Ceva în vocea lui Leon o făcu să ridice privirea.

— Accepţi deci... să vin la această mică petrecere? întrebă ea timid.

— Vreau, Cherry.

— Atunci, de acord. Dacă... dacă Julia naşte până atunci, mama va petrece weekendul cu ea şi eu voi veni după aceea.

— De ce nu poate rămâne mai mult?

Dar familia cumnatei tale? De ce trebuie să pleci o săptămână?

— Julie nu mai are pe nimeni. Cât despre mama, ea îl ajută acum pe tata la cabinetul stomatologic. Ea primeşte clienţii, în afară de asta, ea nu întinereşte. Un nou născut şi un copil de patru ani sunt o grea povară pentru ea.

— Bine. Dar mai vreau să-ţi pun o întrebare, continuă el, pe un ton brusc glacial.

Cherry aşteptă, alarmată. Ce mai voia să-i reproşeze?

— Alec mi-a spus adineauri că ai ieşit cu el, aseară. Aţi cinat la Claridge.

— Da, dar nu am fost singuri, preciză ea. Era vorba de o masă în folosul unei opere de caritate, şi...

— De când acest gen de festivităţi face parte din atribuţiile tale? o întrebă el cu răceală, întrerupând-o. Stupefiată, Cherry făcu ochii mari. Nu cumva el era gelos? Prea tulburată să se gândească că nu datorează nicio explicaţie nimănui, nici chiar lui Leon Silver şi mai ales lui, Cherry explică cu răbdare faptele.

— Presupun că te-a condus acasă după asta? întrebă Leon.

— Bineînţeles.

— Ţi-a făcut curte? insistă el cu maxilarele încleştate.

Cherry fu atât de surprinsă, încât rămase o clipă

mută. Incapabil să se mai controleze, Leon lovi violent masa cu pumnul înainte de a se ridică şi de a o apuca pe Cherry de umeri.

— Răspunde-mi! urlă el scuturând-o atât de tare, încât ea fu gata să-şi piardă echilibrul.

— Leon! Lasă-mă! strigă ea, îngrozită.

Dar el o strânse şi mai mult şi ea gemu de durere.

— Nu, bineînţeles că nu! spuse ea în sfârşit. E destul de bătrân, să-mi fie tată!

— Şi ce? îi placi enorm şi eşti conştientă de lucrul acesta!

Furia o copleşi deodată. Cum putea s-o judece astfel?

— Nu-i adevărat! spuse ea furioasă. Nu te cred şi de altfel nu te priveşte.

— Ba da! protestă el. O atrase brusc spre el.

— Pentru că te vreau, murmură el deodată la urechea ei. Oh! Cherry, te doresc atât de mult!

Ea se eliberă. Cu siguranţă nu-l va înţelege niciodată pe acest bărbat!

— Sunt sigură de asta, spuse ea rece. Şi acum, lasă-mă să plec.

Ea îi întoarse deodată spatele, gata să părăsească încăperea.

— Cherry, aşteaptă...

Vocea i se frânse. De îndată, tânăra femeie fu lângă el. În picioare, lângă fereastră, cu mâinile în buzunare, el se prefăcea că priveşte în stradă.

— Vrei să petreci seara cu mine, Cherry?

— Nu.

— Ai ieşit cu Alec, ieri. Atunci de ce cu mine nu?

— Ştii.

— Nu vorbesc de noapte, Cherry. Aş vrea atât de mult să te văd.

Ea îşi muşcă buzele, în pragul lacrimilor, îl iubea! Dar refuza să servească de amuzament înainte de întoarcerea doamnei Reynolds.

— E imposibil... Oricum, am alte proiecte, răspunse ea.

— Cu cine? exclamă el privind-o bănuitor. Alec?

Cherry suspină adânc.

— Tatăl meu, spuse ea pe un ton obosit.

Are un seminar azi, la Londra. Trebuie să ne întâlnim la ora şase.

Spunând acestea, se întoarse în biroul său.

Reacţia lui Leon o intriga. Poate că el ţinea totuşi la ea? Dacă măcar ea ar conta pe jumătate pentru el cât conta el pentru ea!

O dorea, era clar. Ei şi? Ea aştepta de o mie de ori mai mult! Iubirea lui o aştepta ea cu ardoare.

Sâmbăta trecu, monotonă. Ideea că Leon era în compania Heidiei Reynolds o străbătu de mai multe ori, dar o respinse cu dezgust.

Ea hotărî să meargă la cinema pe seară, dar nu putu urmări filmul. Imaginea celor doi pe cale de a se iubi o obseda, o tortura. Nu mai putea continua aşa. Luni îşi va da demisia.

Duminică îşi schimbă părerea. Niciodată nu va suporta ca Leon să fie definitiv eliminat din viaţa ei.

În curând va pleca în Ţara Galilor pentru o săptămână. Acolo va reflecta cu mintea limpede. Poate va reuşi chiar să se desprindă puţin de el.

Ea îl sună pe fratele ei să întrebe dacă copilaşul se anunţa. Nu, niciun semn despre venirea lui.

El se născu, în sfârşit, miercuri. Entuziasmat, Kevin îi telefonă surorii sale spre prânz. Era un băieţel!

— Ce fericire, Kevin! exclamă Cherry. Felicitări! Sărut-

o pe Julie din partea mea.

Când iese din spital?

— Vineri, răspunse Kevin, în culmea bucuriei.

— Dumnezeule, ce repede se petrece totul în zilele noastre! Eu... sunt invitată la o mică serbare, la Buckinghamshire. Sâmbătă după-amiază. Aniversarea gemenelor.

— Nicio problemă. Mama va fi la noi.

— Mă gândesc să vin şi eu pe seară, destul de târziu, probabil.

— Nu-ţi fă probleme, surioară. Nu te grăbi. De ce să nu vii a doua zi? Suntem perfect capabili să ne descurcăm, până atunci.

— Bine, voi vedea, spuse Cherry. Pe curând, Kevin.

Leon intră în birou în momentul în care Cherry închidea telefonul.

— Ai veşti bune? întrebă el.

— Da. Copilul s-a născut acum patru zeci de minute. E băiat. Kevin e absolut încântat. Ar fi preferat o fată, căci are deja un fiu. Dar e totuşi în al nouălea cer.

Pe chipul preşedintelui se aşternu timp de o clipă o expresie stranie.

— Are mult noroc, comentă el. Felicită-l din partea mea. Îl invidiez...

Cherry ridică ochii spre el. Ştia că-şi adora gemenele, dar... era ultimul dintr-un lung şir de Silveri.

— Ţi-ar place... să-ţi perpetuezi numele? întrebă ea blând.

— Mi se pare normal, nu? Dar nu disper. Viitoarea mea soţie îmi va satisface probabil dorinţa...

El puse brusc dosarele pe biroul feţei şi părăsi încăperea fără să mai adauge nimic. Gânditoare, aceasta îl urmări cu privirea. Ea îşi amintea, acum, că Leon Silver o

informase despre intenţia lui de a se recăsători...

CAPITOLUL XI

— Evident, dacă gemenele s-ar fi născut două zile mai târziu n-ar mai fi Vărsători, ci Peşti, ca tine, Cherry.

— Dacă astrologia este într-adevăr o ştiinţă, cum vă explicaţi că personalităţile lor sunt atât de diferite?

— Ascendentul, scumpa mea! Şi Luna!

Căci sunt născute la o oră una după alta şi cerul se schimbă rapid! E clar că planetele lor nu erau în acelaşi semn, nu-i aşa!

Cherry îşi muşcă buzele să nu râdă. Helena Silver trata Zodiacul cu o seriozitate amuzantă. Totuşi, fata era interesată şi o asculta cu atenţie.

Bineînţeles termenii folosiţi de Helena erau deseori obscuri. Ea jongla cu „trigoa-ne”, „opoziţii”, „uniuni”… Dar era fermecătoare!

— Hm... doamnă, poate ar trebui să intrăm? Cred că suntem aşteptate la masă.

— Oh! Iată de ce mor de foame. Dar vreau să-ţi arăt râul, Cherry. Este atât de frumos…

Fata surâse şi aprobă din cap.

— Leon o rugase să vină la dejun.

Invitaţii copilelor soseau după-amiază. De fapt, puţini adulţi asistau la mica lor sărbătoare.

Ronnie şi Rachel o primiseră cu braţele deschise. Casa familiei era impunătoare. Foarte veche, mare şi minunat întreţinută. Interiorul era cald şi viu, cu antichităţi frumoase, alese în mod vizibil cu dragoste.

Portretele mai multor generaţii de Silver erau agăţate pe pereţi.

Tatăl şi mama vitregă a lui Leon o însoţiră cu multă amabilitate şi simplitate să viziteze casa şi împrejurimile. Cherry vedea acum de unde avea Leon înălţimea aceasta.

Bătrânul domn Silver era foarte înalt, cu umeri largi şi cu o abundentă coamă argintie, în schimb, el avea ochii albaştri. Dar, ca şi fiul său, avea o privire foarte inteligentă!

Soţia sa era cam cu zece ani mai tânără decât el. Era simpatică şi părea că-şi adoră soţul şi nepoatele.

După ce o plimbară prin toată casă, serviră apetitivele în salon. Tocmai atunci apăru şi Helena. Imediat o monopoliza pe Cherry şi o antrena într-o grădină mare care înconjura casa.

— Oh! este într-adevăr încântătoare! exclamă fata.

La capătul parcului şerpuia leneş un râu frumos, două sălcii plângătoare se aplecau asupra lui. Locul era idilic. Helena Silver surâse.

— Draga mea, te-am adus aici, în realitate, pentru a putea vorbi cu tine, departe de urechi indiscrete.

Cherry o privi cu un aer întrebător.

— Hmm! Mi-ar plăcea să ştiu cum te înţelegi cu scumpul nostru Leon.

— Ei bine... Hm... Avem relaţii bune de lucru.

Chiar această afirmaţie era un neadevăr. Helena ridică din umeri cu nerăbdare.

— Asta nu mă interesează absolut de loc, Cherry! Nu, vreau să spun: ce s-a petrecut în Africa?

— Nu înţeleg... întrebarea dumneavoastră, răspunse ea, stânjenită.

Ea se întoarse spre casă, ca şi cum ar fi vrut să fugă. Dar bătrâna doamnă o apucă de braţ cu o mână de fier.

— Îl iubeşti, nu-i aşa? întrebă ea brusc.

— Cu siguranţă nu! Mă întreb ce vă...

Cuvintele i se opriră în gât şi ea nu mai putu continua.

— Draga mea copilă, declară Helena, de ce minţi? Nu mă poţi păcăli, ştii asta.

Îi zâmbi trist.

— Nu i-ai spus nimic? continuă ea scrutând-o cu privirea ei pătrunzătoare şi inteligentă.

Cherry era incapabilă să scoată un sunet. Dacă ar fi încercat ar fi izbucnit în lacrimi. Helena aştepta, înţelegând motivul acestei tăceri.

— Bunico!

Cele două femei tresăriră. La o sută de metri, Leon le chema cu vocea lui de stentor.

— Masa este servită! Ce faceţi acolo?

Se îndreptă spre ele cu paşi mari. Îngrozită, Cherry se agăţă de Helena.

— Doamnă, vă rog, respectaţi-mi secretul, o imploră ea.

— St! Drept cine mă iei, copila mea?

Destinde-te, poţi avea încredere în mine, îţi promit.

Cherry o crezu. Ea se simţi deodată foarte slăbită şi mina furioasă a lui Leon care se apropia în grabă, nu uşura deloc lucrurile.

— Nu încrunta sprâncenele băiatul meu, îl certă bunică-sa. O să faci riduri, ca mine!

— Ce mai puneţi la cale? făcu el fără să se descurajeze. Vă căutam peste tot!

— Nu te priveşte, dar o să-ţi spun totuşi, dragul meu, spuse calm Helena. Îi explicam că bărbaţii Scorpion au un caracter îngrozitor! Profunzi, pasionaţi, ei sunt deseori foarte grosolani şi capricioşi şi le sperie pe fragilele doamne în vârstă din anturajul lor, cu vocea lor groasă.

— Doamne! exclamă Leon. Eşti solidă ca o stâncă şi rea ca o maimuţă.

O luă afectuos de braţ.

— Şi te-am rugat, bunico, să nu-i umpli capul lui Cherry cu toate scornelile tale astrologice, continuă el.

Bunica sa pufni cu dispreţ şi-şi ridică nasul mic în

vânt.

— Du-o pe Cherry la masă, specie de cinic înveterat, spuse ea demn. Eu voi mânca la mine în cameră.

Spunând acestea, îi părăsi.

— Acum, chiar că ai ofensat-o! remarcă Cherry.

— Aiurea! spuse Leon pe un ton amuzat. Ea pune la cale ceva. Nu cumva te-a întrebat – din întâmplare – care e data şi ora naşterii tale şi unde te-ai născut?

— Nu, eu... Ba da!

Cherry izbucni în râs. Helena era într-adevăr abilă, în cursul conversaţiei şi fără ca Cherry să-şi dea seama, ea reuşise să-i sustragă toate informaţiile pe care le voia! Era o particularitate a familiei, sau...

— Leon! strigă ea deodată, în ce semn e Helena?

— Ea este Scorpion, ca mine. Oh! Cherry!

O atrase spre el cu ochii sclipind de veselie şi maliţiozitate.

— Doar n-o să te apuci să crezi toate scornelile astea? întrebă el cu blândeţe.

Timp de o clipă, Cherry uită gelozia, resentimentele, tensiunea dintre ei.

— Şi tu nu le iei în serios, poate? întrebă ea ştrengăreşte.

— Bineînţeles că nu! Cum îndrăzneşti...

Îi acapara brusc buzele şi, o sărută îndelung. Dacă îi vedea Helena... ei bine, cu atât mai rău! Din fericire erau ascunşi în spatele casei.

Câteva secunde mai târziu, Cherry uită de tot ce nu era Leon Silver. El o sărută cu o ardoare care îi tăia respiraţia. Copleşită de fericire, ea îl îmbrăţişa la rândul ei, abandonându-se total în braţele lui.

El îi mângâia gâtul, trezind senzaţii arzătoare în corpul feţei.

— Leon, opreşte-te, gemu ea. Eşti nebun.

El ridică capul şi-şi cufundă ochii verzi în privirea ei violet. Faţa lui exprima intensitatea dorinţei sale pentru ea.

— Dacă nu facem în curând dragoste, o să-mi pierd pur şi simplu raţiunea, spuse el cu o voce răguşită...

— Leon, dă-mi drumul!

— Nu. Te iubesc, Cherry. Înseamnă oare ceva lucrul acesta pentru tine?

Absolut nimic! Şi acum lasă-mă să plec!

Ea se eliberă şi se îndepărtă alergând. Lacrimile o orbeau.

Cum putea el să mintă în halul acesta? Nu era pentru prima oară când un bărbat îi murmura cuvinte de dragoste pentru a obţine ce ea nu voia să dea.

Bărbaţii erau nişte mitocani! Ei credeau că aceste trei cuvinte sunt magice şi deschid toate uşile femeilor. Chiar dacă nu erau deloc adevărate.

Ea se opri o clipă la baza scărilor, să-şi vină în fire. Trebuia acum să înfrunte restul familiei.

În timpul mesei şi ai petrecerii gemenelor, Leon se arătă rece şi distant cu ea. Din fericire domnea o asemenea animaţie, încât nimeni, în afara feţei, nu-şi dădu seama.

Copiii se distrară enorm, dar Cherry abia aştepta să plece să-şi întâlnească părinţii în Ţara Galilor.

O dată, surprinse privirea lui Leon care se uita la ea ca la o străină. Cherry fu cuprinsă de o mare tristeţe. Era supărat pe ea pentru că nu-i cedase, era evident. Leon Silver era obişnuit să obţină ceea ce voia. Conducea o firmă enormă şi folosea sute de persoane. Cu toate acestea nu o va controla niciodată pe Cherry.

Aşa să fie? El avea puterea să o facă extrem de fericită dar şi aceea de a-i rupe inima.

Relaţiile lor se stricau de la o oră la alta. Cu tristeţe,

Cherry se gândea că i s-a refuzat tocmai pentru a evita genul acesta de situaţie.

Ei bine, nu servise la nimic. Mai bine i s-ar fi dăruit şi ar fi luat ceea ce el i-ar fi oferit. Rezultatul n-ar fi fost mai rău.

Şi totuşi... ar fi suferit şi mai mult dacă ar fi cunoscut fericirea de a fi total a sa. Ar fi fost mult mai dureros să-l părăsească. Căci ea va rupe orice legătură cu el, definitiv, îşi va da demisia. Hotărârea ei era luată.

— Credeam că rămâneţi la cină, se miră tânăra doamnă Silver.

Era ora şapte. Ultimii invitaţi ai gemenelor tocmai plecaseră.

— Draga mea micuţă, nu trebuia să dormi aici?

Leon rămase tăcut, aşezat într-un fotoliu lângă foc. Nici măcar nu o privea, ca şi cum flăcările îi absorbeau toată atenţia.

Jenată, Cherry nu ştia ce să răspundă, îi era uşor să-l sune pe fratele ei, să-l prevină că nu sosea decât a doua zi. Dar era epuizată.

— Nu, eu... eu trebuie să-mi întâlnesc familia în seara aceasta, spuse ea. Cred că a fost o neînţelegere.

Leon nu interveni.

— Efectiv, fiul meu ne-a informat că mergi în Ţara Galilor, recunoscu domnul Silver. Dar ne-a spus şi că... Leon! Ajută-ne s-o convingem pe această încântătoare tânără persoană.

— Regret, tată. Cherry e cunoscută pentru toanele ei. Discursurile nu au niciun efect asupra ei. Face întotdeauna numai ceea ce vrea.

După această tiradă incisivă, nimeni nu mai îndrăzni să insiste în afara gemenelor, care nu înţelegeau ce se întâmplă.

— N-ai văzut camera noastră, Cherry! exclamă Rachel cu feţişoara tristă şi decepţionată. Nu-i aşa, Ronnie?

— Aşa e! Ai promis că urci cu noi să admirăm cadourile!

— Şi nu v-am minţit, răspunse cu drăgălăşenie Cherry. Veniţi, hai să mergem acum.

Ea se scuză faţă de ceilalţi şi le mulţumi pentru agreabila zi petrecută cu ei. Era grozav de stânjenită.

— Noi îţi mulţumim, protestă tatăl lui Leon. Eşti atât de drăguţă cu copiii.

Îi luă mâna, apoi schimbându-şi părerea, depuse un uşor sărut pe obrazul ei.

— Aşa e, ai darul să placi gemenelor, aprobă soţia lui.

— Anumite lucruri le face în mod natural, remarcă Leon, cu o voce egală.

Doar Cherry înţelese aluzia nepoliticoasă din fraza lui. Ea nu-l băgă în seamă.

— Hai, Cherry.

Două mânuţe o scoaseră afară din încăpere.

— Mi-ar plăcea să-ţi arăt ceva înainte de plecarea dumitale, Cherry, spuse Helena.

Nu uita să treci pe la mine prin cameră. Rachel şi Ronnie te vor conduce.

— De acord, încuviinţă ea. Ar fi fost imposibil să-i reziste Helenei.

— Oh! Ce tapet splendid! exclamă Cherry. Cine l-a ales?

Ronnie luă o faţă foarte serioasă.

— De fapt, hotărârea am luat-o împreună, răspunse ea grav.

Cherry simţi că-i dau lacrimile. Ronnie se exprimase exact ca tatăl ei.

— Cred că vă lipseşte casa voastră, în timpul

săptămânii, constată ea.

— Oh! Nu! Ne place la şcoală pentru că acolo ne întâlnim cu toţi colegii. Ne place şi apartamentul de la Londra.

Inspectară absolut totul, până şi baia. Fetiţele erau adorabile. Cherry învăţase să le deosebească. Rachel era cea mai vorbăreaţă iar Ronnie era cea mai serioasă, ca Leon. Din cauza Lunii sale, fără nicio îndoială.

Un strigăt al Rachelei îi întrerupse gândurile.

Ea trăgea perdelele, în timp ce Ronnie stătea pe pat, lângă Cherry.

— Oh! nu, uite-o pe doamna Reynolds, exclamă ea, cu o faţă pe care se citea nemulţumirea. Credeam că nu va veni azi.

Cherry se făcu albă ca peretele.

— O aşteptaţi? întrebă ea încet.

— Nu! strigară în cor fetiţele.

Trebuia să plece. Să se pomenească în prezenţa doamnei Reynolds, era mai mult decât putea să suporte. Nu voia s-o mai vadă niciodată şi nici pe amantul ei.

Ronnie se duse şi ea la fereastră, lângă Rachel.

— Ne-a adus cadouri, remarcă ea.

— Nu prea sunteţi încântate, fetelor?

— Noi nu o iubim! strigă Rachel. Oh! Tata o ajută să scoată pachetele din maşină.

— La naiba!

— Rachel!

— Puţin îmi pasă! spuse ea trăgând materialul înflorat peste geamuri. Refuz să cobor s-o salut. Ea ne oferă mereu cadouri scumpe, dar asta nu schimbă cu nimic lucrurile, nu-i aşa, Ronnie? Fetiţa aprobă din cap, cu un aer trist.

— Şi ea va fi noua noastră mamă, declară ea cu melancolie. Tata se va căsători cu ea, ştiai, Cherry?

— Eu… Când v-a spus asta? bâigui ea, cu gâtul uscat.

— De Crăciun. Ea ne-a întrebat dacă ne-ar plăcea să avem o altă mamă, explică Ronnie.

— Ea... Ea a făcut sărbătorile aici?

— Da, din păcate!

— Şi tata ne-a spus că se va căsători înainte de sosirea verii.

Gemenele se priviră, coborând umerii, cu un aer resemnat.

— Mă tem că va trebui să mergem, totuşi, s-o salutăm, Cherry, anunţă cu tristeţe Rachel. De nu, tata se va supăra.

— Da... Presupun, se bâlbâi Cherry.

Ea se ridică tremurând, încă sub şocul celor aflate. Trebuia să părăsească cât mai repede casă, înainte de a se întâlni cu Leon sau cu această femeie.

Ea coborî împreună cu fetiţele. De pe scară, se auzeau voci în salon.

— Ascultaţi, spuse ea calm fetelor, nu vreau să-l mai deranjez pe tatăl vostru.

Mi-am luat deja rămas bun de la familie. Atunci vă las.

Plantă un sărut rapid pe obrăjorii fragezi care se întindeau spre ea şi traversă în grabă holul.

Un minut mai târziu, ieşea din parc la volanul maşinii sale.

CAPITOLUL XII

Cherry conducea periculos de repede. Peisajul se succeda cu o viteză nebunească.

Ajunsă la jumătatea drumului spre Ţara Galilor, ea îşi dădu în sfârşit seama ce riscuri îşi asuma, opri maşina la marginea drumului şi se prăbuşi peste volan. Era distrusă.

Nu-i mai rămânea nicio speranţă. Leon urma să se căsătorească. Cum îndrăznise să creadă măcar o clipă, că el ar fi putut s-o iubească? Doar corpul ei îl interesa.

În timpul mesei se gândise la cuvintele lui din grădină. Leon Silver nu spunea de obicei decât adevărul. Dar după-amiază citise un resentiment în ochii săi. Şi cu toate acestea, nu înţelesese...

Ei bine, acum era clar! Iluziile ei se spulberaseră.

Ea demară încet şi termină traseul fără să se grăbească. Nu-şi va risca viaţa pentru cineva care nu merita osteneala.

Îi va trimite scrisoarea de demisie de la fratele ei. Săptămâna următoare, Leon va descoperi că ea plecase pentru totdeauna. Nu va mai pune niciodată piciorul la birou.

Julie dormea când Cherry ajunse la casa lui Kevin. Şi copilaşul ei, la fel. Restul familiei privea la televizor, îl stinseră ca să pălăvrăgească cu ea.

— Ai un aer epuizat, draga mea, remarcă tatăl ei.

— De ce n-ai dormit la Silveri? se miră Kevin. Nu te grăbea nimeni!

Cherry evită să răspundă la întrebările lor.

Era peste puterile ei. Le spuse râzând că ziua fusese foarte obositoare, că micuţii musafiri făcuseră un zgomot infernal.

— Hai, Kevin, arată-mi-l pe fiul tău!

Sunt atât de nerăbdătoare să-l văd! exclamă ea în concluzie.

Amândoi se strecurară în camera Juliei.

— Nu-l vom păstra aici decât în primele trei săptămâni, explică fratele ei.

— E minunat! se extazie Cherry.

— Îmi seamănă! replică cu maliţiozitate Kevin.

Cherry îşi petrecu noaptea pe canapeaua din salon. Practic, ea nu închise ochii toată noaptea, atât de mult o tulburase şocul pe care îl primise.

Luni, îşi dădu seama că vederea Juliei şi a lui Kevin, a fericirii lor evidente, o făcea şi mai nenorocită.

Ei vedeau că ea suferă îngrozitor. Degeaba îşi făcea de lucru, imensa ei durere nu-i lăsa niciun răgaz.

Marţi, Julie o întrebă de-a dreptul:

— Cherry, e vorba de Leon Silver, sunt sigură, începu ea. De la Crăciun, ştiu că îl iubeşti. Ce s-a întâmplat?

— Ei bine! în momentul în care îmi descopeream sentimentele faţă de el, Leon o cerea în căsătorie pe altă femeie.

— Oh! nu, nu se poate! strigă Julie.

Cherry nu mai insistă. Situaţia era prea clară şi fără cea mai mică ieşire.

Kevin păstră o tăcere plină de tact asupra problemelor surorii sale. Părinţii telefonară în fiecare zi şi Cherry aprecie discreţia lor. Julie îi informa fără doar şi poate despre nefericirea ei. Orice discuţie despre asta ar fi fost inutilă şi ei evitară să-i mai vorbească feţei despre acest subiect.

Miercuri seara, în patul ei, Cherry izbucni în plâns. Dorea să se întoarcă acasă la ea, să fie singură. Trebuia totuşi să aştepte întoarcerea părinţilor ei, vineri, căci Julie avea nevoie de ajutor.

Tot nu-şi terminase scrisoarea de demisie. De câte ori

o începuse? Nu mai ştia. O scoase din sertarul în care o băgase şi o termină rapid. De ce să-şi mai aleagă termenii pe care-i folosea?

Dacă o expedia mâine dimineaţă, Leon o va primi vineri.

Ea scria că perioada de acomodare de şase luni îi permisese să constate că postul nu-i convenea.

Cu sufletul liniştit, sfârşi prin a adormi.

* * *

Două zile mai târziu, Cherry nu-şi mai găsea locul. Tânjea să se întoarcă la Hamp-stead, în căsuţa ei liniştită. Nu va mai fugi la mama, ca în trecut. Nu, va căuta un nou serviciu şi-şi va organiza o altă viaţă. La Londra, se găsea uşor de lucru.

Doamna şi domnul Marshall telefonară spre prânz pentru a anunţa că vor sosi după-amiază devreme. Cherry hotărî să plece în jurul orei unu. Singurătatea îi era absolut necesară.

Penny Davies luă corespondenţa şi examina plicul adresat lui Leon Silver cu menţiunea „personal”. Ştampila era din Ţara Galilor. Ea recunoscu scrisul Cherryei.

— Scuzaţi-mă, domnule, spuse ea intrând în biroul acestuia, cred că aveţi o scrisoare de la Cherry.

Leon ridică ochii din foaia cu cifre pe care le analiza, dar Penny, timidă, deja se retrăsese. Două minute mai târziu, Leon ieşea în trombă din biroul său.

— Penny! Vino aici! Nu! Rămâi unde eşti. Cheamă informaţiile! Nu, lasă! Unde e Alec?

„Gândeşte-te, bătrâne. Ce-i cu povestea asta?” Luă plicul din buzunar. Pe el era imprimată adresa. Apucă telefonul şi formă numărul lui O’Connell.

— Pregăteşte-mi maşina imediat, ordonă el. Nu voi avea nevoie de dumneata, voi conduce eu însumi. Închise şi formă numărul lui Alec.

— Plec, anunţă el. Ocupă-te tu de Robin Long. Va fi aici la ora două. Mă duc în Ţara Galilor.

Leon vorbi apoi la Buckinghamshire.

— Alo, tată?... Cine e la telefon?...

Bunico? Aici e Leon. Ascultă, trebuie să te duci să iei fetiţele de la scoală... Ce nu-i în ordine? Am primit acum o clipă o scrisoare de la o anumită tânără persoană.

Cea mai rece pe care mi-a fost dat să o citesc. Atunci, bravo pentru sfaturile tale! Nu numai că a fugit deunăzi, dar nu va mai reveni niciodată. Mă rog, aşa crede ea! Plec chiar acum şi o voi aduce de păr înapoi dacă va fi nevoie!... Dacă sunt prost dispus? înfiorător, este termenul care se potriveşte cel mai bine... Dacă o voi cere în căsătorie? Cu siguranţă, nu!

La volanul maşinii sale, Leon înjura furios. O blestema pe cea pe care o iubea cu pasiune.

După două ore, tot nu-şi recăpătase calmul. Această fată îl înnebunea. Oare reuşise să-l facă să-şi piardă minţile?

Viaţa nu fusese întotdeauna uşoară pentru el. Dar împotriva adversităţilor, el nu s-a clintit niciodată. Pentru prima oară, era pierdut. Nu mai era sigur de nimic.

Unde era harta aia blestemată?

Făcuse cu siguranţă o greşeală, cu Cherry. Dar unde, când? Nu ştia. Încercase totul. Nu-i mai rămânea decât o singură soluţie.

Se opri la marginea şoselei şi deschise torpedoul, în ce colţ pierdut locuia fratele ei? Rândurile îi dansau în faţa ochilor, pe hârtie.

Îi era imposibil să se concentreze! Auzea încă vocea

bunicii lui, la telefon:

— Specie de idiot! De ce nu-i spui frumos ce vrei de la ea, în loc să-i ordoni? strigase ea.

Leon inspiră adânc, ca să-şi vină în fire. Iubita sa bunică avea probabil dreptate. Trebuia să se calmeze neapărat, înainte de a se afla faţă în faţă cu Cherry. O va implora să se căsătorească cu el, în loc să i-o pretindă.

Dar când ajunse în Ţara Galilor, descoperi că Cherry nu mai era acolo...

CAPITOLUL XIII

Casa din Hampstead era îngheţată.

Cherry regretă că nu lăsase încălzirea pe timpul absenţei ei.

Afară era aproape întuneric. Seara începea, tristă şi solitară. Dădu drumul radiatoarelor şi hotărî să meargă la super-magazin. Frigiderul era gol.

Fără să-şi dezbrace paltonul, plecă imediat. Cel puţin, la întoarcere, va găsi casa încălzită...

Într-adevăr temperatura urcase mult. După ce şi-a aranjat cumpărăturile, îşi făcu un ceai şi-şi transportă platoul în salon.

Tocmai trăgea storurile când zări Rolls Royce-ul lui Leon care parca în faţa porţii.

Speriată, se dădu brusc înapoi. Ce mai voia? O confruntare? Nu va deschide... Dar el suna deja, furios, la uşă.

Ce avea de se încăpăţâna în halul ăsta?

Era turbat! Cu un suspin, Cherry se îndreptă spre uşă. Era inutil să reziste mai mult. Bărbatul ăsta nu se dădea niciodată bătut. Ar fi petrecut noaptea pe trepte, dacă ar fi fost nevoie...

El intră ca un meteor şi-şi aruncă pardesiul pe un fotoliu.

— Am traversat toată Anglia să te găsesc! strigă el fluturându-i scrisoarea. Ce înseamnă asta?

Mută, Cherry făcu ochii mari. Aşa deci, el venea din Ţara Galilor? De ce familia ei nu o anunţase? Ar fi fugit, dacă ar fi ştiut...

— Răspunde-mi! răcni Leon.

Cherry reacţiona pe loc.

— Cum îndrăzneşti să-mi vorbeşti pe tonul ăsta?

strigă ea. El era furios. Pupilele lui străluceau de mânie şi când se îndreptă spre ea, Cherry dădu înapoi.

— Bun! reluă ea cu o voce mai calmă. E scrisoarea mea de demisie. Credeam că e destul de clar.

— Sunt conştient! Dar de ce?

— Ţi-am explicat în scrisoare. Am stat aproape şase luni în companie şi postul nu-mi convine. Ritmul e prea alert pentru mine. Mi-ai spus-o de la început. Ei bine, ai avut dreptate!

— Baliverne! Fii cinstită măcar o dată! Spune-mi adevăratul motiv al plecării tale!

Cu fulgere în ochii ei violet, Cherry îi răspunse imediat.

— Iată-l, spuse ea pe un ton îngheţat.

Plec pentru că detest să lucrez cu dumneata. Te urăsc! Eşti un monstru insensibil, înspăimântător! Spre marea ei surpriză, Leon începu să surâdă, cu mâinile în buzunare, vizibil uşurat!

— Ţi-a mai rămas puţin ceai? întrebă el deodată.

— Ieşi de aici! urlă ea, exasperată. Omul acesta era complet nebun.

Imperturbabil, Leon nici măcar nu se clinti.

— Toarnă-mi o ceaşcă, Cherry.

Se lăsă sa cadă pe canapea, cu o faţă radioasă, şi îşi puse picioarele pe măsuţa joasă.

Cherry puse mâna pe primul bibelou pe care îl văzu şi i-l aruncă în cap.

— Am spus afară, Leon! strigă ea în culmea furiei.

El ridică braţele în aer pentru a se apăra. Micuţul obiect de porţelan ricoşa şi se sparse în mii de bucăţi pe duşumea. Bărbatul râdea acum în hohote. El se ridică încet.

— Vaza este a ta? întrebă, el cu un aer nevinovat.

Era prea mult. Totul îi mergea pe dos. Nu, nu era vaza

ei. Ca şi cum această constatare era cea mai mare dintre tragedii, Cherry izbucni în plâns.

Săptămâni întregi de tensiune ieşiră la suprafaţă. Nu mai putea. Se prăbuşi la pieptul lui Leon. El o lăsă să plângă până se linişti, strângând-o cu tandreţe în braţe.

— Gata, iubita mea, murmură el cu blândeţe. Îşi puse capul pe al ei.

— Nu eşti obligată să-mi spui ce simţi pentru mine… dar aş fi tare fericit să ştiu.

Cherry îşi ridică spre el ochii şiroind de lacrimi.

— Te iubesc, mărturisi ea simplu.

Leon îi surâse şi o atrase şi mai aproape de el.

— Ai avut dreptate să-mi trimiţi demisia. Dacă nu, te-aş fi concediat.

— Într-adevăr? bâigui ea.

— Absolut. Pentru că am ceva mai bun să-ţi ofer. Vreau să devii soţia mea, Cherry.

— Soţia...

Incapabilă să-şi creadă urechilor, Cherry tăcu şi se desprinse din îmbrăţişarea lui Leon. Ea îl fixă, stupefiată.

— Dar... gemenele mi-au spus că te vei căsători cu Heidi Reynolds! exclamă ea.

— Ce?

Se priviră o clipă, fiecare aşteptând explicaţiile celuilalt.

— Oh! Leon, suspină în sfârşit Cherry.

Cred că am nevoie un coniac. Este o sticlă în acest bufet şi pahare.

El se grăbi să o servească în timp ce ea se lăsă să cadă pe canapea. Apoi ea povesti cuvânt cu cuvânt ceea ce-i spuseseră fetiţele.

— Dar nu am cerut-o niciodată pe Heidi în căsătorie! protestă el cu tărie. Am rupt cu ea în ajunul Crăciunului.

Pentru că mi-am dat seama că eram îndrăgostit de tine. I-am spus că am cunoscut pe altcineva... Se întrerupse brusc.

— Acum îmi dau seama! reluă el. Mi-a răspuns: „Ce păcat, Leon. Aveam de gând să-ţi propun să ne căsătorim. Am fi format un cuplu solid”. A acceptat refuzul meu cu filosofie, ca şi cum ar fi fost vorba de o asociere, între noi.

— Dar atunci, de ce Ronnie şi Rachel m-au asigurat că te vei căsători înainte de sosirea verii? insistă Cherry.

— Ele m-au întrebat, dar eu nu am dat importantă. Am crezut cu naivitate că ele înţelegeau ce se petrece între noi doi. Ele sunt foarte intuitive, mai ales Ronnie. Am răspuns că speram, fără să dau alte detalii.

Niciodată n-aş fi crezut că Heidi se intitulase drept viitoarea lor mamă! Bietele micuţe. Cred că au fost tare neliniştite, săptămânile acestea... Ştiu că ele nu o iubesc pe Heidi...

— Ce ţi-a povesti Helena? întrebă deodată Cherry.

— Ei bine, când ne-am întors din Africa, ea mi-a spus că te iubeam, ceea ce eu ştiam deja. M-a întrebat dacă ţi-am spus. I-am răspuns că nu, pentru că nu eram sigur de tine. Ea m-a grăbit s-o fac. Şi când am ascultat-o în sfârşit, tu ai plecat. Îţi garantez că a avut ce auzi de la mine.

— Leon! Cum poţi fi atât de răutăcios cu această adorabilă bătrână doamnă! exclamă Cherry. Ea nu ştia nimic despre complicaţiile cu Heidi Reynolds! Hm... a adăugat şi altceva?

— Da! că nu înţelegeam deloc femeile. Cherry izbucni în râs.

— Evident, ea subînţelegea când ele sunt Peşti, preciză el maliţios. Ea studiase tema ta astrală, ştii. Bănuiam, de altfel. Voia să-ţi vorbească despre asta, sâmbăta trecută.

Cum tu ai plecat, am primit eu confidenţe le ei. După ea, eram făcuţi unul pentru altul. Ca şi cum aş fi avut nevoie să mă convingă!

Îi luă faţa în mâini şi-i acoperi gura cu sărutări pasionate. Ea se abandonă lângă el, dornică de mângâierile lui.

— Iubirea mea, murmură el, mai spune-mi că mă iubeşti şi că te vei căsători cu mine cât mai repede posibil...

— Ea îl asigură şi se strânse şi mai mult la pieptul lui puternic.

— Leon, iubitule, îl întrebă ea deodată, Helena a mai văzut şi altceva în astre?

El ridică ochii la cer. Îl va înnebuni toată viaţa?

— Zău aşa, Cherry! protestă el. Râdea că în sfârşit o cucerise.

— Ei? insistă fata.

— Oh! Ceva despre Venus a ta şi Marte al meu!

— Ceea ce înseamnă?

— Nu ştiu! Dar m-a asigurat că sunt profund compatibile, şi ea avea un aer extrem de şiret!

Îşi plimba multă vreme mâinile pe corpul celei pe care o adora şi îi şopti la ureche:

— Îţi propun să descoperim împreună sensul acestei minunate promisiuni, iubita mea...

— SFÂRŞIT —

Rămânând văduvă chiar în ziua căsătoriei, Cherry nu şi-a revenit cu totul niciodată, după moartea lui David. Viaţa continuă, totuşi, şi tânăra femeie se dedică total profesiunii ei. Ea este competentă, eficace, serioasă... Atunci de ce noul său patron, Leon Silver, îi face în permanenţă observaţii acerbe? Şi de ce este el fermecător cu alţii şi agresiv cu ea?

Cherry simţii cum voinţa o abandonează. Era aproape goală în braţele lui şi era atât de tulburată, încât nu mai reuşea să reacţioneze. El îşi apleacă faţa spre sânii ei. Copleşită de plăcere, Cherry începu să geamă uşor. El îi sărută vârfurile ieşite în afară, cu o artă care o făcu să-şi piardă orice control.

THE BEST

I.S.B.N. 973-9169-04-X

LEI 900